

# Разговори с Бога

## книга трета

Това е изключителна книга. Мога да го заявя като човек, който има твърде малко общо с написването ѝ. Всичко, което в действителност извърших, бе „да се явя на срещата“, да задам няколко въпроса и след това да възприема продиктуваното.

Това е всичко, което съм правил от 1992 година, когато започна този разговор с Бога. В онази година стана така, че в момент на дълбока депресия аз извиках от болка: Какво трябва да сторя, за да променя живота си? И какво съм сторил, че да заслужа този живот, който е една непрестанна борба?

Записах тези въпроси върху лист жълта хартия в едно гневно писмо към Бога. За моя собствена изненада и удивление Бог ми отвърна. Отговорът му се появи под формата на думи, които долових в съзнанието си, прошепнати от един Безмълвен Глас. Имах щастието да запиша тези думи.

Това правя вече в продължение на шест години. И тъй като ми бе казано, че този личен диалог ще се превърне един ден в книга, изпратих първата част от тези слова на един издател в края на 1994 г. Седем месеца по-късно те вече бяха на лавиците на книжарниците. Тази книга беше в списъка на бестселърите на в. „Ню Йорк таймс“ в продължение на деветдесет и една седмици.

Втората част на този диалог се превърна също в бестселър и остана в продължение на дълги месеци в списъка на „Таймс“. А сега ето я третата, последна част на този необичаен разговор.

Написването на настоящата книга ми отне четири години.

Тя не беше написана лесно. Промеждутъците между моментите на вдъхновение бяха огромни. Нерядко те бяха отделяни от половингодишни интервали от време. Словата от първата книга ми бяха продиктувани в продължение на една година, втората книга дойде за един малко по-дълъг период от време, а този последен том трябваше да бъде написан в светлината на публичните прожектори. Навсякъде, където съм ходил след 1996 г. непрестанно чувах въпроса: „Кога ще излезе третата книга?“, „Ами къде е третата книга?“, „Кога можем да очакваме третата книга?“.

Можете да си представите какво ми костваше всичко това. Как то се отрази на процеса на работата ми. Това беше все едно да правя любов на Янки стадион.

Всъщност подобен акт би бил по-уединен и интимен. Когато пишех третата книга, всеки път щом вземех писалката, чувствах как пет милиона души ме наблюдават, чакат и се вкопчват за всяка моя дума.

Казвам всичко това, не за да се поздравя с това, че съм завършил тази творба, а по-скоро, за да обясня защо тя ми костваше толкова дълго време. Моментите, в които имах мисловно, духовно и физическо усамотение през последните няколко години бяха много редки и през големи интервали.

Започнах да пиша тази книга през пролетта на 1994 година и началните части бяха написани през този период, после процесът на писане прекъсна за много месеци, докато накрая бе прескочена и цяла една година, и най-сетне се появиха завършващите глави, написани през пролетта и лятото на 1998.

Поне на едно може да се разчита със сигурност: тази книга не бе насила написана по никакъв начин. Вдъхновението ми идваше чисто и ако не, аз просто оставях писалката и се отказвах да пиша - в един от случаите за цели четиринадесет месеца. Бях решен да не създавам никаква книга, ако ми се налага да избирам между това и една книга, която съм принуден да напиша, защото съм заявил, че ще го направя. Въпреки че това доста притесни моя издател, то ме накара да бъда достатъчно убеден в информацията, която получавам, колкото и продължително време да траеше написването ѝ. Сега имам достатъчна вътрешна увереност, с която да ви предложа тази информация. Настоящата книга обобщава учението от първите два тома на трилогията. И по-нататък тя ги доразвива, достигайки до логичното им вълнуващо и смайващо заключение.

Ако сте прочели предговора към всяка от двете части, сигурно знаете, че и в двата случая

*Книгата е сканирана, разпозната и предоставена от Спиралата 1*

аз имах известни опасения. Всъщност бях уплашен от това каква ще бъде реакцията спрямо тези мои писания. Сега обаче не се боя. Не изпитвам никакъв страх по отношение на третата книга. Зная, че тя ще докосне със своите прозрения и истинност, със своята топлина и любов мнозина от хората, които ще я прочетат.

Вярвам, че това е свещен духовен материал. Сега разбирам и виждам, че същото се отнася за цялата трилогия и че тези книги ще бъдат четени и изучавани десетилетия наред, дори и цели поколения, може би цели векове. Защото в нейната цялост трилогията обхваща удивителен обем от теми, като се започне от това как да имаме пълноценни взаимоотношения с хората и се стигне до естеството на върховната реалност и космологията на вселената. Тук се включват наблюдения върху живота, смъртта, любовта, брака, секса, родителската отговорност, здравето, образованието, икономиката, политиката, духовността, религията, работата като житейски път и как правилно да печелим парите си, физиката, времето, обществените нрави и обичаи, процесът на творчество, нашата връзка с Бога, екологията, престъпността и наказанието ѝ, живота във високоразвитите общества на Космоса, доброто и злото, културните митове и културната етика, душата, духовните партньори, същността на истинската любов и пътят към величественото проявление на онази част от нас самите, която познава божественото като наше естествено наследство.

Моля се всички вие да имате полза от тази работа.

Бъдете благословени!

Нийл Доналд Уолш  
*Ашланд, щата Орегон, септември 1998*

## 1.

Днес е неделя на Възкресение 1994 година и аз съм тук с писалка в ръка, както ми се каза. В очакване съм на Бога. Той обеща да се появи, както стори това миналите две Възкресения, за да започнем поредния си едногодишен разговор - третия и последен засега.

Този процес - това необичайно общуване - започна през 1992 година. То ще завърши на Възкресение 1995. Три години, три книги. Първата се занимаваше преди всичко с лични въпроси - с нашите любовни отношения, с това как да намерим най-подходящата за себе си работа, как да се справим с могъщите енергии на парите, любовта, секса и Бога; и как да ги интегрираме в нашия ежедневен живот. Втората част разгърна по-нашироко тези теми и продължи по-нататък с основни геополитически проблеми - същността на властта, как да се създаде един свят без война, основа за единно интернационално общество. Настоящата трета, финална част на трилогията ще се съсредоточи, както ми е казано, върху по-широки въпроси, пред които е изправен човекът. Тя разгръща представи, свързани с други сфери и измерения и с това как всичко е сложно преплетено, за да се съвмести в единство и цялостност.

Последователността е следната:

Индивидуални истини, Глобални истини, Универсални истини

Също както беше и при първите два ръкописа, нямам представа накъде ще ни изведе настоящият труд. Процесът е много прост. Вземам писалка и хартия, задавам въпрос - и виждам какви мисли ще изплуват в съзнанието ми. Ако нищо не идва, ако не ми се дадат никакви думи, аз оставям всичко до следващия ден. Целият процес по написване на първата книга ми отне една година, а написването на втората беше малко по-дълго от година. (Настоящата книга е все още в процес на писане.)

Очаквам, че тази книга ще бъде най-важна от всичките.

За първи път, откакто започна този процес, аз имам чувството, че зная напълно какво правя. Изминаха два месеца, откакто написах тези първи четири-пет параграфа. Два месеца изминаха от Възкресение, а нищо повече не ми се даде като информация - нищо, освен напълно съзнателното отношение към моя труд.

Бях прекарал седмици наред да препрочитам и поправам грешките на набрания текст в ръкописа на първата книга от настоящата трилогия - и тъкмо тази седмица получих последната коригирана версия на първа книга, само за да я бърна обратно с четирийсет и три отделни грешки, които трябваше да се поправят. Втората книга междувременно все още в ръкописен

вид бе завършена миналата седмица - с двумесечно закъснение от „плана“. (Тя трябваше да бъде завършена до Великден 1994 година.) Настоящата книга бе започната в една Великденска неделя, въпреки че втора книга още не бе довършена и събира праха в папка от тогава насам. Сега, когато втора книга е завършена, тази следваща работа крещи за внимание.

За първи път от 1992 година, когато започна всичко това, аз чувствам някаква съпротива спрямо този процес, дори известно негодувание. Започвам да се чувствам обвързан от този ангажимент, никога не ми е било приятно да върша нещо, което съм *длъжен*.

Освен това, след като вече съм раздал на някои хора некоригирани копия от първия ръкопис и чух техните отзиви, убеден съм, че и трите книги ще бъдат много четени, ще бъдат задълбочено изследвани и анализирани от гледна точка на теологическите им съответствия и ще бъдат повод за страстни дебати десетилетия напред.

По тази причина ми беше много трудно да стигна до тази страница; много трудно ми бе да погледна на тази писалка като на мой приятел - защото макар и да зная, че този материал трябва да се напише, зная също така, че това ме прави открит за най-вulgарни нападки, насмешки, а може би дори и омраза от страна на мнозина, затова, че съм се осмелил да запиша тази информация, и още повече да обявя, че тя идва до мен направо от Бога.

Струва ми се, че най-големият ми страх е, че аз ще се окажа най-неподходящият, най-несъответстващият „говорител“ на Бога, имайки предвид безкрайната поредица от грешки и неправилни действия, които бележат моя живот и характеризират моето поведение.

Онези, които ме познават от миналото - бившите ми съпруги и собствените ми деца - ще бъдат в пълното си право да излязат напред и да отхвърлят всички тези писания, основаващи се на недотам блестящото ми поведение като човек, в най-простите, основни функции на съпруг и баща. Аз жестоко се провалих в това и в други аспекти на живота, свързани с приятелството и почтеността, постоянството и чувството за отговорност.

Накратко казано, аз остро съзнавам, че не съм достоен да се представям като Божи човек или вестител на истината, аз съм последният човек, който би могъл да си припише подобна роля, дори да се осмели да я приеме. Несправедливост спрямо истината е да се наема да говоря от нейно име, когато целият ми живот свидетелства за моите слабости.

По тези причини, Господи, моля Те, освободи ме от моите задължения като човек, който пише от Твое име и си намери друг, чийто живот го прави достоен за тази чест.

Бих искал да довършим онова, което сме започнали - макар че ти по никакъв начин не си длъжен да го сториш, нямаш никакви „задължения“ към мен, нито към когото и да било, макар че, както виждам, натрупал си огромно чувство за вина, благодарение на тази своя представа, че си длъжен.

Подведох множество хора, включително и собствените си деца.

Всичко, което се е случило през твоя живот, е станало точно така, както е най-добре за теб - и за всички души, свързани с теб - за да израствате точно по начина, по който се нуждаете и желаете да растете.

Това е съвършено „измъкване“, измислено от всички онези от Новата епоха, на които им се ще да избегнат отговорността за собствените си дела и всякакви неприятни резултати от тях.

Аз чувствам, че бях егоист - невероятен егоист - през по-голямата част от живота си вършех онова, което ми харесва, независимо какво причинявам на другите.

Няма нищо лошо в това да вършиш каквото ти харесва... Да, но толкова много хора останаха наранени, предадени...

Въпросът е само един - какво най-много ти харесва. Както изглежда от думите ти, в настоящия момент ти харесва това да вършиш нещата така, че да причиняваш най-малко или никакви вреди на останалите.

Изразяваш се твърде меко.

Правя го съзнателно. Ти трябва да се научиш да бъдеш по-внимателен към самия себе си. И да спреш да се осъждаш.

Това е много трудно - особено когато останалите са винаги готови да те осъдят. Имам чувството, че ще поставя в неловко положение истината, че ако упорствам, завърша и публикувам тази трилогия, ще се окажа толкова лош изразител на Твоето послание, че ще го дискредитирам.

Не можеш да дискредитираш истината. Истината си е истина и тя не може нито да се докаже, нито да се отхвърли. Тя просто е.

Красотата и великолепието на Моето послание не може и няма да се влияе от мнението на хората за теб.

Всъщност ти си един от най-добрите посланици, защото си изживял живота си по начин, който определяш като не напълно съвършен.

Хората ще те чувстват близък, дори ако те осъждат. А ако видят, че си действително искрен, те могат дори да ти простят твоето „безчестно минало“.

Но ето какво ще ти кажа: докато продължаваш да се тревожиш от онова, което другите мислят за теб, ти си в тяхна власт.

Само когато не очакваш одобрение отвън, можеш да бъдеш господар на себе си.

Грешката ми е по-скоро за посланието, отколкото за мене самия, безпокои ме това, че самото послание може да бъде опетнено.

Ако толкова се грижиш за посланието, тогава просто го запиши. Не се безпокой, че може да се опетни. Посланието ще говори само за себе си.

Спомни си какво съм те учил. Не е толкова важно колко добре се възприема едно послание, а колко добре се изпраща. Спомни си и още нещо: ти преподаваш онова, което сам трябва да научиш.

Не е необходимо да си постигнал съвършенство, за да говориш за съвършенството.

Не е необходимо да си овладял мъдростта, за да говориш за мъдрост.

Не е необходимо да си постигнал най-висшето ниво на еволюцията, за да говориш за най-висшите нива на еволюцията.

Стреми се само да бъдеш искрен. Стреми се да бъдеш истински. Ако желаяш да премахнеш всички „вреди“, които си си представял, че си нанесъл, покажи го с делата си. Направи всичко, което можеш, и след това го остави в миналото.

Лесно е да се каже, но е трудно да се постигне. Понякога се чувствам толкова виновен.

Вината и страхът са единствените врагове на човека. Вината е важна, тя ни подсказва кога сме постъпили зле.

Не съществува такова нещо като „зло“. Има само неща, които не са ти полезни; които не изразяват истината за Теб Самия и за това Кой Избираш Да Бъдеш.

Вината е чувство, което те обвързва с онова, което не си.

Но чувството за вина ти дава възможност да забележиш кога си се отклонил от правия път.

Ти говориш за самосъзнание, а не за чувство за вина.

Ето какво ще ти кажа: вината е поразата на тази земя - отровата, която унищожава растението.

Чрез чувството на вина ти не можеш да се развиваш, а само да се съсипеш и загинеш.

Осъзнаване е онова, към което се стремиш. Но осъзнаването не е вина и любовта не е страх. Страхът и вината са единствените твои врагове. Любовта и осъзнаването са единствените твои приятели. Не смесвай едното с другото, защото ще те убие, докато другото ти дава живот.

И значи не бива да „се чувствам виновен за нищо“?

Никога и за нищо. Каква полза има от чувството за вина? То само те кара да не се обичаш и унищожава единствения ти шанс да обичаш друг човек.

И от нищо не бива да се страхувам, така ли?

Страхът и предпазливостта са две различни неща. Бъди предпазлив, бъди съзнателен - но не бъди страхлив. Защото страхът само парализира, докато съзнанието мобилизира.

Бъди мобилизиран, а не парализиран.

Винаги са ме учили да се боя от Бога.

Зная. И ти винаги си бил парализиран в своите отношения с Мен оттогава и досега.

Едва когато престана да се страхуваш от Мен, ти можа да създадеш някакви смислени взаимоотношения с Мен.

Ако мога да ти дам някакъв дар, някаква специална благодат, това ще бъде да ти позволя да Ме откриеш, а то ще означава освобождаване от страха.

Благословени безстрашните, защото те ще познаят Бога.

Тоба означава, че трябва да бъдеш достатъчно безстрашен, за да се освободиш от всичко, което си мислиш, че знаеш за Бог.

Трябва да бъдеш достатъчно безстрашен, за да се освободиш от онова, което другите са ти казвали за Бога.

Трябва да бъдеш толкова безстрашен, че да се осмелиш да навлезеш в своето *собствено преживяване* на Бога.

И после не трябва да се чувстваш виновен за това. Когато собственият ти опит разрушава онова, което си мислиш, че си знаел за Бога и онова, което всички останали са ти казвали за Него, не бива да се чувстваш виновен.

*Страхът и вината са единствените врагове на човека.*

И все пак има хора, които ще кажат, че онова, което предлагаш е договор с дявола; че само дяволът би предложил нещо подобно.

Дявол не съществува. И това също би го казал дяволът.

Дяволът би казал всичко, което би казал Бог, така ли? Само че по-остроумно.

Дяволът е по-остроумен от Бога ли? Може да се определи като по-хитър.

И тъй дяволът „заговорничи“ като твърди онова, което Бог би казал?

Със съвсем „дребно“ изкривяване. Само колкото да те отклони от пътя, да те подведе да се заблудиш.

Струва ми се, че трябва да поговорим малко за този „дявол“.

Нали говорихме достатъчно на тази тема в първа книга?

Явно не е било достатъчно. А и има хора, които не са прочели първа книга. Нито пък втора.

И така, мисля, че е добре да започнем като обобщим някои от истините, които са изложени в първите две книги. Това ще подготви почвата за по-мощните, универсални истини, които се разглеждат в тази трета книга. И ние отново в самото начало ще стигнем до дявола. Аз искам ти да разбереш по какъв начин и защо такова нещо е било „измислено“.

Добре. Хубаво. Ти печелиш. Вече съм въввлечен в този диалог, така че той очевидно ще продължи. Но съществува нещо, което хората трябва да знаят сега, когато влизам в този трети разговор: половин година мина откакто написах първите думи, представени тук. Сега е 25 ноември 1994 г., един ден след Деня на благодарността. Отне ми двацет и пет седмици да стигна дотук; двацет и пет седмици от Твоите последни думи в горния параграф до моите думи в този параграф. Много неща се случиха през тези двацет и пет седмици, но това, което не се случи, е, че тази книга не потръгна дори с милиметър напред. *Защо бе нужно толкова дълго време?*

Разбираш ли как можеш да блокираш сам себе си? Виждаш ли как се самоблокираш? Съзнаваш ли по какъв начин можеш да се спреш в пътя си, когато си предприел нещо добро? Ето, точно това правиш през целия си живот.

Хей, почакай малко! Не аз забавям цялата тази работа. Та аз не мога *нищо* да направя - не мога да напиша дори една-едничка дума - ако не се чувствам подтикнат, ако не се чувствам... *мразя* да използвам тази дума, но мисля, че трябва да бъде *Вдъхновен*, за да се обърна към тази жълта канцеларска хартия и да ... А вдъхновението е *Твоя* работа, а не моя.

Разбирам. Значи си мислиш, че се бавя аз, а не ти? Да, струва ми се, че е така.

Прекрасни мой приятелю, това толкова много ти подхожда - на теб, както и на другите човечи. Клатиш си краката в продължение на половин година, не правиш нищо за свое добро, всъщност дори го отблъсваш, а след това обвиняваш някой друг или нещо извън себе си, за тобба, че не си стигнал до никъде. Не виждаш ли в това някаква закономерност?

Ами...

Ето какво ще ти кажа: Не съществува такова време, когато аз да не съм с теб, няма такъв миг, когато „да не съм готов“.

Не съм ли ти казал това?

Ами да, но...

Аз винаги съм с теб и ще бъда с теб до края на времената.

И все пак няма да ти наложа своята воля никога.

Аз съм избрал за теб най-висшето ти добро, но повече от всичко друго съм избрал да ти

дам свободна воля. А това е най-сигурното мерило за любов.

Когато искам за теб онова, което ти искаш за себе си, това означава, че наистина те обичам, когато искам за теб онова, което Аз искам, това означава, че обичам Себе си *чрез* тебе.

По този начин, прилагайки същия критерий, можеш да определиш дали другите те обичат и дали ти обичаш другите, защото любовта никога не избира сама за себе си, а се стреми да направи единствено възможен избора на своя възлюбен.

Това изглежда в пряко противоречие с онова, което Ти Самият каза в първа книга за това, че любовта ни най-малко не се интересува от онова, което другият е, върши или има, а се интересува само от това, което *Азът е*, върши и има.

Това води и до някои други въпроси като например... Какво ще кажеш за онзи баща, който крещи на детето си: „Махай се от улицата!“ или по-скоро рискува собствения си живот, хвърля се сред шеметното движение, за да спаси детето си? Какво ще кажеш за такъв баща, нима той не обича своето дете? И все пак той му налага собствената си воля. Спомни си, че детето се е намирало на улицата, защото *е искало да бъде там*.

Как ще обясниш тези противоречия?

Няма никакво противоречие, но ти не можеш да съзреш хармонията. И няма да разбереш тази божествена доктрина за любовта, докато не разбереш, че Моят най-върховен избор за Мене самия е същият, както е твоят най-върховен избор за самия теб, а това е така, защото ти и Аз сме Едно.

Разбираш ли, Божествената Доктрина е също така и Божествена Дихотомия и това е така, защото самият живот е дихотомия - преживяване, при което две очевидно противоречащи си истини могат да съществуват в едно и също пространство по едно и също време.

В настоящия случай явно противоречивите истини са, че ти и Аз сме разделени и че ти и Аз сме едно. Същото видимо противоречие се проявява по отношение на теб и на всички останали.

Продължавам да твърдя онова, което казах и в първа книга: най-голямата грешка, която правят хората в човешките взаимоотношения, е, че се грижат за това какво прави другият, какво желае, какво е или какво има. Грижете се само за истинския си Аз. Какво този Аз представлява или има, какво Желает висшият Аз, какво избира, от какво се нуждае? Кой е върховният избор на Аза?

Държа също и на още едно твърдение, което изразих в първа книга: най-върховният избор на Аза се превръща в най-върховния избор, който той прави в полза на някой друг, защото Азът съзнава, че няма други.

Следователно грешката ти не е, че си *предпочел* да следваш онова, което е най-добро за теб, а по-скоро в това, че *не знаеш* кое е най-доброто. Това произтича от факта, че не знаеш Кой Е Истинският Ти Аз, а още по-малко пък кой се стремиш да бъдеш.

Не Те разбирам.

Добре, ще ти дам един пример. Ако се стремиш да спечелиш Индианополис 500, може би най-доброто за теб ще бъде да караш със 150 мили в час, но ако се стремиш да стигнеш безпрепятствено до магазина, може би такава скорост не е най-добрата.

С други думи, Ти твърдиш, че всичко зависи от контекста?

Да. Целият *живот* зависи от контекста. Онова, което е „най-доброто“, зависи от това Кой Си и Кой Се Стремиш да Бъдеш. Не можеш разумно да избереш най-доброто за себе си, ако преди това разумно не си решил Кой Си и Какво Си.

Аз като Бог зная какво се стремя да бъда, следователно зная какво е „най-доброто“ за Мен.

И какво е то? Каж ми какво е „най-доброто“ за Бога? То изглежда доста интересно...

Най-доброто за Мен е *да ти дам онова, което ти си решил, че е най-доброто за теб*. Защото Аз се опитвам да бъда проявление на Моето Аз, а това Аз съм *чрез теб*.

Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Да. Колкото и да не Ти се Вярва, всъщност Те разбирам.

Това е добре. А сега ще ти кажа нещо, което ще ти бъде трудно да повярваш.

Аз ти давам винаги онова, което е най-добро за тебе, макар че, признавам, ти не винаги знаеш това.

Тази загадка може би малко започва да се изяснява сега, когато ти започваш да разбираш към какво се стремя.

Аз съм Богът.

Аз съм Богинята.

Аз съм Върховното Същество. Всичко във Всичко. Началото и Краят. Алфата и Омегата.

Аз съм Сумата и Субстанцията. Въпросът и Отговорът. Възходът и Падението. Ляво и Дясно, Тук и Сега, Преди и След.

Аз съм Светлината и Аз съм Мракът, който създава Светлината и я прави възможна. Аз съм Доброто Без Край и „Лошото“, което прави „Доброто“ добро. Аз съм всичко - Всичко във Всичко, и не мога да изпитам и преживея частица от Своето Аз, без да изпитам и преживея Цялото Свое Аз.

И тъкмо това за Мен ти не разбираш. Искаш да направиш от Мен едно, а не друго. Висшето, но не и низшето, доброто, но не и злото. Ала отхвърляйки половината от Мен, ти отхвърляш половината от Себе си. А по този начин никога не можеш да бъдеш Своя Истински Аз.

Аз съм Величавото Всичко - онова, към което се стремя, е да позная Себе си чрез опита. А това Аз постигам чрез теб и чрез всичко друго, което съществува, и Аз пре-живявам Себе си в цялото си великолепие посредством изборите, които правя, защото всеки избор е себесътворяване. Всеки избор е самоопределение. Всеки избор представлява Мен - тоест представя Ме - Такъв, Какъвто Съм Избрал Да Бъда Сега.

Но Аз не мога да избира да бъда величествен, ако няма *между какво да избирам*. Някаква част от Мен трябва да е *по-малко* величествена, за да мога да избира онази част от Мен, която наистина *носи* величие.

По същия начин е и с теб. Аз Съм Бог. Актът на сътворяването на Самия Себе Си. Същото е и с теб.

Това е, за което копнее твоята душа. Това е, което духът ти жадува.

Ако ти попреча да имаш онова, което си избрал, Аз бих попречил на себе си да имам онова, което Аз съм избрал.

Защото най-голямото ми желание е да преживея Себе си Такъв, Какъвто Съм. И както внимателно и много подробно ти обясних в първа книга, Аз мога да осъществя това само в пространството на Онова, Което Не Съм.

И така Аз внимателно съм съткорил Онока, Което Не Съм, за да мога да преживея Онова, Което Съм.

И все пак Аз Съм *всичко*, което сътворявам - и следователно Аз Съм Онова, Което *Не Съм*.

Но как е възможно някой да бъде онова, което не е?

Лесно. Ти го правиш през цялото време. Само наблюдавай своето поведение.

Постарай се да разбереш това. Няма *нищо*, което Аз да не Съм. Следователно Аз Съм Онова, Което Съм, и Аз Съм Онова, Което Не Съм.

**В ТОВА Е БОЖЕСТВЕНАТА ДИХОТОМИЯ.**

Тоба е Божествената Мистерия, която досега само най-висшите умове са могли да разберат. Сега Аз я разкрих по такъв начин, че повече хора да бъдат в състояние да я проумеят.

Това беше посланието на първа книга и тази основна истина трябва да разбереш - трябва дълбоко да познаеш - ако искаш да разбереш и да познаеш още по-върховните истини, които предстоят да се разкрият в трета книга.

Нека сега да разкрия една от тези върховни истини, защото в нея се състои отговорът на втората страна на твоя въпрос.

Надявах се да се върнем към тази част на въпроса ми. Какво ще кажеш за любовта на онзи родител, който прави за детето си онова, което е най-добро за него, дори и когато трябва за целта да *наруши собствената воля на детето!* Или може би родителят проявява най-истинска любов, когато остави детето си да си играе сред уличното движение?

Чудесен въпрос. Тоба е въпрос, който всеки родител задава под една или друга форма, откакто родители съществуват. Отговорът за теб като родител е такъв, какъвто е за Мен като Бог.

И какъв е този отговор?

Търпение, сине Мой, търпение. „Блаженство постига онзи, който може да го дочака".  
Никога ли не си чувал това?

Да, баща ми много често ми го повтаряше и аз мразех тази пословица.

Разбирам. Но проявявай търпимост към себе си. Особено когато изборът ти не ти донася онова, което ти се струва, че искаш. Да вземем например отговора на втората част на въпроса ти.

Твърдиш, че искаш да знаеш отговора, ала не го избираш. Знаеш, че не си готов да избереш този отговор и затова нямаш чувството, че ти е даден. В действителност, ти знаеш отговора и си го знаел през цялото време, просто не го избираш. Избираш да вярваш, че не знаеш този отговор и по този начин не го знаеш.

Да. За това Ти също говори в първа книга, аз притежавам всичко, което съм избрал в този момент - включително и пълно разбиране за Бога - но няма да го *почувствам*, докато *не позная*, че наистина това е така.

Именно. Формулира го съвършено.

Но как мога *да позная*, че разбирам Бога, ако не съм *преживял* това разбиране? Как мога да познавам нещо, което не съм преживял? Не беше ли казал един голям мислител: „Всяко познание е преживяване"?

Не е бил прав.

Познанието не следва преживяването - то го предхожда.

Половината свят мисли, че е обратното.

И според теб аз зная отговора на втората част от моя въпрос, само че *не зная*, че го зная?

Точно така. Но щом *не зная*, че го зная, значи *не го зная*.

Да. В това е парадоксът.

Не го разбирам... А може би го разбирам.

Наистина.

И така, как да стигна до това „да зная, че зная" нещо, ако „не зная, че го зная"?

„Да знаеш, че знаеш, означава да се държиш така, сякаш знаеш".

Мисля, че спомена нещо подобно в първата книга.

Да. Мисля, че е добре да започнем като преповторим онова, което знаем отпреди, и ти „съвсем случайно" задаваш точно тези въпроси, които ми позволяват да обобщя в началото на тази книга информацията, която разгледахме в по-големи подробности в предходния материал.

В първа книга говорихме за парадигмата да Бъдеш - да Вършиш - да Имаш и за това, че хората обикновено я разбират в обратен ред.

Повечето хора вярват, че ако имат „нещо" (време, пари любов - каквото и да е), тогава ще могат най-сетне да „направят" нещо (да напишат книга, да се заемат със своето хоби, да отидат на почивка, да си купят къща, да започнат връзка с някого), което ще им позволи „да бъдат" нещо (доволни, в мир със себе си или влюбени).

В действителност те възприемат парадигмата да Бъдеш - да Вършиш - да Имаш в обратен ред.

Във Вселената реално (за разлика от това, което си мислиш) „да имаш" не води до това „да бъдеш", а нещата вървят обратно.

Първо ти трябва „да бъдеш" онова, което наричаш „щастлив" (или „знаещ", или „мъдър", или „съпричастен", или какъвто и да е) и тогава можеш да започнеш „да вършиш" нещата от състоянието на своето битие - и скоро откриваш, че онова, което вършиш, ти носи нещата, които винаги си искал да „имаш".

Начинът да задвижиш този творчески процес (а това е именно процес на сътворяване) е да разбереш какво желаеш да „имаш", да се запиташ „какъв ще бъдеш", ако го „имаш" и тогава направо да се пренесеш в това състояние - да *бъдеш* такъв.

По този начин ще започнеш да прилагаш на практика парадигмата да Бъдеш - да Вършиш - да Имаш - всъщност ще започнеш да я прилагаш по правилния начин - и ще работиш съвместно, а не противоположно на творческата сила на вселената.

Ето един сбит начин, по-който може да се изрази този принцип:

В живота не се налага да вършиш *нищо*. Всичко е въпрос на това да *бъдеш*.



Това е едно от трите послания, на които ще се спра отново в края на този диалог. Ще завърша книгата с него.

Засега ще ти дам един пример: представи си човек, който мисли, че ако има малко повече време, малко повече пари или малко повече любов, ще бъде наистина щастлив.

Той не разбира каква е същинската връзка между „това, че не е достатъчно щастлив“ в този момент и това, че няма време, пари или любовта, която желае.

Точно така. От друга страна, човек, който „бива“ щастлив, изглежда така, сякаш има време да свърши всичко, което е важно за него, сякаш притежава всички необходими му средства и има любов, достатъчна за целия му живот.

Той намира всичко, от което се нуждае, за да „бъде“ щастлив, Като „бъде щастлив“ от самото начало!

Точно така. Когато *предварително* си решил какво избираш да бъдеш, това те кара да го *преживееш*.

„Да бъдеш или да не бъдеш, това е въпросът“.

Точно така. Щастието е състояние на съзнанието. И както всички състояния на съзнанието, то се пресътворява във физическа форма.

Но как би могъл „да бъдеш“ щастлив или да „бъдеш“ онова, към което се стремиш - да успяваш или да бъдеш обичан, ако нямаш онова, от което се нуждаеш, за „да бъдеш“ такъв?

Действай, сякаш че си го постигнал, действай, сякаш че го имаш и по този начин ще го привлечеш към себе си.

Значи, ако се проявяваш такъв, какъвто искаш да бъдеш, ти ставаш такъв.

С други думи: „Симулирай, докато постигнеш!“.

Да, нещо такова. Но, когато бъдеш нещо наистина, не можеш да го „симулираш“. Действията ти трябва да бъдат искрени.

*Всичко прави искрено, защото в противен случай няма да има полза от действията ти.*

Това е така, не защото аз няма да те „възнаградя“. Бог не „възнаграждава“, нито „наказва“, както знаеш. Но Естественият закон изисква тялото, съзнанието и духът да бъдат единни в мисъл, слово и действие, за да се осъществи процесът на творчество.

Не можеш да излъжеш собственото си съзнание. Ако си неискрен, съзнанието ти го знае и толкова. Просто прекъсваш всеки шанс съзнанието ти да ти помогне в творческия процес.

Ти, разбира се, можеш да правиш неща без участие на съзнанието - макар и да е доста трудно. Можеш например да накараш тялото да прави нещо, в което съзнанието не е убедено, и ако тялото ти го прави достатъчно дълго, съзнанието ти просто ще се откаже от своята предишна мисъл по отношение на него и ще създаде Нова мисъл. След като веднъж си създал Нова мисъл за нещо, ти лесно можеш да го превърнеш в траен аспект на своето битие, а не в нещо, което временно осъществяваш.

Това прави нещата трудни, но дори и в такива случаи действията ти трябва да бъдат искрени. Защото, за разлика от начина, по който можеш да действаш спрямо хората, ти не можеш да манипулираш вселената.

Тъй че в това отношение съществува много фин баланс. Тялото извършва нещо, в което съзнанието не е убедено, но съзнанието трябва да добави един процент искреност към действието на тялото, за да може то да се осъществи.

Как е възможно съзнанието да внесе искреност в нещо, в което „не вярва“ и което се извършва от тялото?

Като отстрани егоистичния елемент на личната печалба.

Но ...

Съзнанието може да не вярва искрено, че действията на тялото ще ти донесат онова, което си избрал, но за него е напълно ясно, че Бог ще даде добро чрез теб на някой друг.

Затова винаги, когато избираш нещо за себе си, дай го на друг.

Може ли да повториш отново това?

Разбира се.

*Винаги, когато избираш нещо за себе си, дай го на друг. Ако избираш да бъдеш щастлив, направи така, че друг да бъде щастлив. Ако избираш да имаш благоденствие, помогни и на друг да има благоденствие.*

Ако избираш да има повече любов в твоя живот, направи така, че и другите да имат повече любов в техния.

Прави това искрено - не защото се стремиш към лични придобивки, а защото искаш наистина другият да притежава това - и тогава всичко, което даваш ще потече към теб.

Но защо е така? Как функционира този принцип?

Самият акт на даването на нещо те кара за преживееш факта, че го имаш, за да можеш да го дадеш. Тъй като не можеш да дадеш нещо, което нямаш в момента, твоето съзнание стига до един нов извод, да една Нова Мисъл по отношение на теб самия, а именно, че сигурно притежаваш това, *за да можеш да го дадеш*.

В такъв случай Новата Мисъл се превръща в твоя опитност. Ти започваш да „бъдеш“ именно това, а веднъж започнеш ли да „бъдеш“ дадено нещо, ти вече си задействал механизма на най-могъщата творческа машина във Вселената - твоето Божествено Аз. Ти сътворяваш онова, което си превърнал в свое битие.

И кръгът се затваря. Ти ще сътворяваш все повече и повече от тази същност в своя живот и това ще се проявява във физическата ти опитност.

Това е най-великата тайна на живота. Именно за това бяха написани първа и втора книга, за да ти разкрия тази тайна. Тя е цялата там, разкрита в най-големи подробности.

Обясни, моля Те, защо искреността е толкова важна, когато даваш на друг тоба, което си избрал самият ти да имаш?

Когато даваш на друг лицемерно, като манипулация с цел самият *ти да* получиш, твоето съзнание знае това. По този начин ти сам му изпращаш сигнал, че *не притежаваш това нещо*. И тъй като вселената не е нищо друго освен една голяма копирна машина, възпроизвеждаща твоите мисли във физическа форма, *тъкмо това и ще преживееш като опитност*. С други думи, ще продължиш да изпитваш липсата на това нещо, независимо какво правиш.

Нещо повече, човекът, на когото се опитваш да дадеш, ще изпита същото. Той ще разбере, че ти по-скоро се стремиш да получиш нещо и че ти нищо не му предлагаш и нямаш какво да му предложиш и твоето даване ще бъде празен жест, видян в цялата му празна егоистичност, от която е породен.

*По този начин ти ще отблъснеш точно онова, което се опитваш да привлечеш.*

А когато даваш на някого с чисто сърце - защото виждаш, че той се нуждае от нещо, желае го и трябва да го има - тогава ще откриеш, че ти го имаш и можеш да го дадеш. А това е голямо откритие.

Това е точно така! Нещата действително се развиват точно по този начин! Спомням си какво се случи веднъж, когато в живота ми нещата не вървяха много добре. Бях се хванал за главата и все мислех, че парите ми са се свършили, имам още малко храна и не зная кога ще мога да се нахраня като хората и дали ще успея да си платя наема. Същата тази вечер зърнах една млада двойка на автобусната спирка. Бях излязъл да взема някаква пратка и видях тези младежи, почти деца, сгушени на пейката, постлали си палтата вместо одеяло.

Видях ги и изпитах дълбока симпатия и съпричастие към тях, спомних си как, когато бях млад, почти като деца, с моите приятелки се скитаме по улиците и нямахме къде да отидем също като тези двама младежи. Приблжих до тях и ги попитах, дали ще им бъде приятно да дойдат с мен в моя дом, да поседим край огъня, да пийнем малко горещ шоколад, може би после да разпънем дивана и спокойно да си починат. Те ме погледнаха с ококорени очи, както гледат децата сутрин на Коледа.

Отидохме в къщи и аз им приготвих вечеря. И тримата тази вечер се нахранихме по-добре, отколкото аз се бях хранил от известно време насам. Оказа се, че съм имал храна, хладилникът беше пълен, аз просто протегнах ръка и извадих всичко, което имаше там. Приготвих вечеря с каквото имаше и *тя се оказа страхотна*. Помня, че си мислех отвъде ли се бе намерила цялата тази храна.

На другата сутрин аз дори направих закуска на младежите и ги изпроводих по пътя им. Когато ги изпращах на автобусната спирка, бръкнах в джоба си и им дадох една двайсетдоларова банкнота. „Може да ви потрябва“, - казах аз, прегърнах ги и се сбогувах с тях. Още същия ден започнах по-леко да приемам ситуацията, в която се намирах. Не ме беше грижа за нищо през цялата *седмица*. И това преживяване, което запомних завинаги, предизвика

дълбока промяна в моите възгледи и разбирания за живота.

От онзи момент нататък нещата ми тръгнаха по-добре и сега, когато гледам лицето си тази сутрин, забелязвам нещо много Важно - *все още съм тук*.

Красива е тази история и ти си напълно прав. *Точно по този начин стават нещата*. Тъй че, когато се нуждаеш от нещо, отдай го. Тогава ти няма повече да се „нуждаеш“ от него. Веднага ще преживееш факта, че го „имаш“. Оттам нататък всичко ще бъде въпрос на степени. Психологически на теб ще ти бъде по-лесно да добавяш все повече, отколкото да сътворяваш нещо от нищо.

Чувствам, че узнах нещо с особена дълбочина. Можеш ли сега да го свържеш с втората част на моя въпрос. Има ли някаква връзка тук?

Аз твърдя, че ти вече знаеш отговора на този въпрос. В момента живееш с мисълта, че не знаеш този отговор, че ако го знаеше, щеше да бъдеш мъдър. Затова се обръщаш към Мен да получиш мъдрост. И все пак, казвам ти, бъди мъдростта и ще я имаш. А какъв е най-прекия път към това „да бъдеш мъдростта“? Помогни на друг да бъде мъдър.

Избираш ли да знаеш отговора на този въпрос? *Дай този отговор на друг*.

И тава, Аз ще ти задам този въпрос. Ще се напраща, че „не зная“, а ти ще ми дадеш отговора.

*Може ли да се каже, че един родител, който насила издърпва детето си от уличното движение, проявява към него искрена любов, ако искрена любов означава да желаеш за другия точно това, което той желае за себе си?*

Не зная.

Добре. Зная, че не знаеш. Но ако си помислиш, че знаеш, ка-къв щеше да бъде твоят отговор?

Ами бих казал, че родителят *всъщност* желае за детето същото, което и самото дете - желае то *да бъде живо*. Бих казал, че детето не желае да умира, а просто не знае, че като се лута сред уличното движение може да му се случи точно това. Така че, когато хукне да издърпа детето си от улицата, родителят не лишава детето от собствена воля - той просто се съобразява с истинския избор на своето дете, с неговото най-дълбоко желание.

Тоба би бил един много добър отговор.

Ако това е истина, тогава Ти като Бог би трябвало да правиш само това да ни *предпазваш да не се нараняваме*, защото невъзможно е най-дълбокото ни желание да е непрекъснато да си вредим. Ала ние действително непрекъснато си вредим, а Ти стоиш отстрани и ни наблюдаваш.

Аз винаги съм в съприкосновение с вашите най-дълбоки желания и винаги ви давам онова, което желаете. Дори когато то е нещо, което ще ви причини смърт, ако такова е най-дълбокото ви желание, това и получавате - преживявате „умиране“.

Аз никога, по никакъв начин не преча на осъществяването на вашите съкровени желания.

Нима искаш да кажеш, че когато нанасяме вреда на себе си, това става по наше *желание*? По наше *съкровено желание*!

Вие не можете да нанесете „вред“ на себе си. Няма нищо, което да може да бъде вредно за вас. „Вредата“ е субективна реакция, а не обективно явление. Вие можете да изберете да преживеете „вред“ за себе си при някаква среща или явление, но това е изцяло по ваше собствено решение. Имайки предвид тази истина, отговорът на въпроса ти е: Да, когато „навредите“ на себе си, правите го, защото така сте поискали. Но аз говоря за едно много високо езотерично ниво, а твоят въпрос не „произтича оттам“. В смисъла, в който ти го задаваш, в смисъла на съзнателен избор, Аз бих отговорил: Не, всеки път когато правите нещо, което наврежда на вас самите, то не е, защото го „желаете“.

Детето, което е ударено от кола, защото е скитало по улицата, не е „желаело“ (не се е стремило, не е избрало съзнателно) да бъде ударено от кола.

Мъжът, който все се жени за един тип жена - жена, която е крайно неподходяща за него, макар и да приема различни образи - не „желае“ (не се стреми, не избира съзнателно) непрекъснато да създава неуспешни бракове.

Човек, който е ударил с чук палеца си, не може да се каже, че е „желаел“ да преживее нещо такова. Това не е било нещо, към което той се стреми, не го е избрал съзнателно. И все пак, всички обективни явления са по някакъв подсъзнателен начин привлечени от теб самия;

всички явления са създадени от теб несъзнавано; всеки човек, място или събитие в твоя живот е извикано от теб самия - то е сътворено от твоя Аз, ако щеш - за да създаде точните и съвършени условия, съвършената възможност да преживееш следващото нещо, което желаш да преживееш в процеса на своята еволюция.

Нищо не може да се случи, повтарям ти, нищо, ако то не ти дава съвършено точната възможност да изцелиш, сътвориш или преживееш нещо, което желаш да изцелиш, сътвориш или преживееш, за да бъдеш Истинският си Аз.

А Кой е моят Истински Аз?

Този, който избираш да бъдеш. Аспектът на Божественото, Който желаш да въплътиш в битие - това е Истинският ти Аз. То може да се промени във всеки даден момент. И наистина се променя всеки миг. И все пак, ако желаш животът ти да се успокои, ако не искаш непрестанно да имаш противоречиви и различни опитности, има начин да постигнеш това. Просто спри да променяш своето съзнание за Истинския си Аз и за Аза, който Избираш Да Бъдеш.

Лесно е да се каже, но трудно да се направи!

Аз разбирам, че ти вземаш тези решения на много различни нива. Детето, което решава да изскочи на улицата и да играе сред движението на колите, не е избрало да умре, то е направило редица други избори, но смъртта не е един от тях. Майката знае това.

Проблемът в случая не е, че то е избрало да умре, а че то е направило редица избори, които могат да доведат до най-различни резултати, включително и до неговата смърт. Този факт на него самото не му е съвсем ясен, той му е неизвестен. Липсата на информация пречи на детето да направи ясен и по-добър избор.

И така, както виждаш, ти анализира проблема с избора на детето съвършено.

И Аз като Бог никога няма да попреча на твоя избор, но винаги ще зная какъв е той.

Следователно, ти можеш спокойно да приемеш, че ако нещо ти се случва, то е съвършено в своето случване - защото нищо не може да избегне съвършенството на Божия свят. Планът на твоя живот - хората, местата и събитията в него, са сътворени съвършено от съвършения Творец на самото съвършенство - от теб. И от Мен... чрез теб и в теб.

И така, Ние можем да работим заедно в този съвместен творчески процес, съзнателно или несъзнателно. Ти можеш да преминеш своя живот като го осъзнаваш или не. Ти можеш да вървиш по своята пътека, спейки или в будно състояние. Изборът е твой.

Почакай, можеш ли да се върнеш към този момент, в който говореше, че ние вземаме решения на много различни нива? Каза, ако искам животът ми да се успокои, ще трябва да спра да изменям съзнанието си за това Кой Съм и Кой Искан да Бъда. Като аз отвърнах, че това няма да е лесно, ти изрази наблюдението, че всички ние правим избор на много различни нива. Можеш ли по-подробно да обясниш какво означава, че правим избор в много различни нива? Какво предполага това?

Ако всичко беше такава, каквото душата ти желае, нещата щяха да бъдат съвсем прости. Ако се вслушваше само в онази част от теб, която е чист дух, всички твои решения щяха да бъдат лесни. Резултатът от всички тях щеше да бъде щастлив. Това е така, защото...

...изборът, който прави духът, е най-висшият избор. Не е необходимо той да се основава на предположения. Не е нужно да бъде анализиран и оценяван. Този избор - изборът на духа, трябва само да се следва. Да се действа въз основа на него.

Ала ти не си само дух. Ти си Триединно Същество, което се състои от тяло, съзнание и дух. В това е едновременно величието и чудото на твоята същност. Защото често ти вземаш решения и правиш избор едновременно и на трите нива - *и те по такъв начин не съвпадат винаги.*

Никак не е необичайно тялото ти да иска едно, докато съзнанието ти се стреми към друго, а духът ти желае нещо трето. Това особено се отнася за децата, които често не са достатъчно зрели, за да разграничат онова, което е удоволствие за тялото, от онова, което е смислено за съзнанието - а още по-малко пък, което е съзвучно с душата. Тъй че детето изведнъж се оказва на улицата. И ето че Аз като Бог осъзнавам всички избори, които правиш - дори и онези, които си направил несъзнавано. Аз никога не бих се изправил срещу тях, напротив, Моята работа е да гарантирам осъществяването на всички твои избори. (В действителност ти сам ги гарантираш на самия Себе Си. Онова, което правя Аз, е, че съм създал

система, която да ти дава възможност да гарантираш осъществяването на своите избори. Тази система се нарича процес на творчество и тя бе подробно обяснена в първа книга.

Когато изборите ти са противоречиви, когато тялото, съзнанието и духът не действат като едно цяло, процесът на творчество се осъществява на всички нива като води до смесени резултати. Ако, от друга страна, твоето същество е в хармония и твоите избори са единни, могат да се случат удивителни неща.

Вашите младежи имат един израз - „всички заедно в купа“, който може да се използва, за да се опише това единно състояние на битието.

Съществуват освен това и нива в рамките на нивата по отношение на вземането на решения. Това е особено вярно за нивата на съзнанието.

Вашето съзнание може да взема решения и да прави избор на едно от трите вътрешни нива: логика, интуиция, чувство - а понякога едновременно и на трите нива - създавайки възможности за още по-големи вътрешни противоречия.

А вътре в едно от тези нива - нивото на чувствата - съществуват пет други нива - това са *петте естествени чувства*: скръб, гняв, завист, страх и любов.

А вътре в рамките на тези нива също съществуват две трайни нива: любов и страх.

Петте естествени чувства съдържат любовта и страха, а в същото време любовта и страхът са основата на всички чувства. Останалите три от петте естествени чувства са продължение на тези две.

В трайна сметка всички мисли са породени или от любов, или от страх. Това е основната полярност. Това е първичният дуализъм. Всичко в края на краищата се свежда до тези две чувства. Всички чувства, идеи, концепции и решения, избори и действия се основават на тези две основни чувства.

И в края на краищата съществува реално само едно.

Любовта.

В действителност любовта е всичко, което съществува. Дори и страхът е продължение на любовта и когато се използва активно, е проявление на любов.

Нима страхът може да бъде проявление на *любов*!

На най-висшо ниво - да. Всичко е проявление на любов, когато е израз на най-висшата си форма.

Онзи, който спасява детето си като го издърпва изсред уличното движение, страх ли проявява или любов?

Ами предполагам, че и двете. Страх за живота на детето, която е достатъчна, за да рискува собствения си Живот, за да спаси това дете.

Точно така. И ето, виждаме, че страхът в най-върховните му форми се оказва *любов... Е любов...* която се проявява в страха.

По същия начин, движейки се по скалата на естествените чувства: скръбта, гневът и завистта също са форми на страх, който на свой ред е някаква форма на любов.

Едно нещо води до друго. Разбираш ли?

Проблемът възниква тогава, когато някое от петте естествени чувства бъде изкривено, тогава те стават гротескни и не могат да се разпознаят като продължения на любовта, а още по-малко на Бога, който е онова, което е Абсолютната Любов.

Чувал съм за тези пет естествени чувства и преди от моята прекрасна колегиална работа с д-р Елизабет Кюблър-Рос. От нея научих за тях.

Да, наистина. Именно Аз я вдъхнових да учи хората на това.

С други думи, винаги когато човек прави някакъв избор, той е продиктуван от нивото, на което се прави, от съответната дълбочина, от която произтича.

Да, така е.

Каж ми, моля Те, отново, защото съм забравил много от онова, на което учеше Елизабет - иажи ми всичко за тези пет естествени чувства.

Тъгата е естествено чувство. Тя е онази част в теб, която ти позволява да се сбогуваш, когато не ти се ще да се сбогуваш, да изразиш - да изтласкаш или проявиш онази мъка, която изпитваш при всеки вид загуба. Това може да бъде *загуба* на любим човек или загуба на контактните ти лещи.

Когато имаш възможност да изразиш своята тъга, ти се освобождаваш от нея. Децата, на които се позволява да бъдат тъжни, изпитват едно здраво чувство по отношение на тъгата след като станат възрастни и обикновено успяват бързо да се справят със скърбите си.

Деца, на които се казва „хайде, хайде не плачи“, обикновено като възрастни не си позволяват да плачат, в края на краищата нали винаги им е казвано, че не трябва да правят това в живота. И така, те потискат своята скръб.

Тъга, която постоянно бива потискана, се превръща в хронична депресия - едно противоестествено чувство. Хората са убивали поради хронична депресия, войни са водени, народи са падали под робство.

Гневът е естествено чувство. Той е средството, което ти позволява да кажеш „Не, благодаря“. Не е задължително той да бъде оскърбителен и в никакъв случай да вреди на друг човек. Когато на децата се позволява да дават израз на своя гняв, те развиват здравословно отношение към него в своите зрели години и обикновено успяват да го преодоляват много лесно. Деца, които са накарани да почувстват, че в гнева им има нещо лошо - че не трябва да дават израз на своя гняв и фактически не трябва да изпитват гняв - на тях ще им бъде трудно да се справят с гнева в зрелите си години.

Гняв, който постоянно се потиска, се превръща в ярост, което е съвсем противоестествено чувство.

Хората са убивали поради своята ярост, войни са се водели, народи са се проваляли, нации са се разбивали.

Завистта е естествено чувство. Това е чувството, което кара едно петгодишно дете да се стреми да достигне дръжката на вратата, защото сестра му го може или да кара колело. Завистта е естественото чувство, което те кара да искаш да опиташ отново, да опиташ по-упорито; да продължиш да се стремиш, докато успееш. Много здравословно е да изпитваш завист и съвсем естествено. Когато се позволи на децата да дават израз на своята завист, те си създават здравословно отношение към нея в зрелите си години и обикновено успяват да я преодолеят много бързо.

Деца, на които е внушавано, че завистта е нещо лошо, че не бива да й дават израз и фактически, че не бива да изпитват завист - на тях им е трудно да се справят със своята завист в зрелите си години.

Завист, която непрестанно бива потискана, се превръща в ревност, която е противоестествено чувство.

Хората са убивали поради ревност, войни са се водели, народи са се проваляли.

Страхът е естествено чувство. Всички новородени идват на този свят с два страха: страха да не паднат и страха от много силен шум. Останалите страхове са усвоени реакции, които са предизвикани от околната среда, в която е поставено детето, и които детето е усвоило от родителите си. Смисълът на естествения страх е да изгради у човека известна предпазливост. Предпазливостта е средство, което пази живота на тялото, тя е последица от любовта - любовта към Аза.

Деца, които са научени, че страхът не е нещо добро, че не бива да проявяват страх и фактически не бива да го изпитват - трудно ще успеят да се справят със страха в зрелите си години.

Страх, който постоянно се потиска, се превръща в паника, която е противоестествено чувство.

Хората са убивали поради паниката си, войни са се водели, народи са се проваляли.

Любовта е естествено чувство. Когато се позволи на детето да дава израз и да получава любов нормално и естествено, без ограничения и безусловно, без забрани и притеснения, то не се нуждае от нищо повече, защото радостта от изразяваната и получавана любов е достатъчна сама по себе си. Ала любов, която не е безусловна, която е ограничена, изопачена от наложени правила, ритуали и забрани, която е контролирана, манипулирана и потискана, се превръща в нещо неестествено.

Деца, които са накарани да почувстват, че естествената им любов не е нещо добро, че не бива да й дават израз и фактически не трябва да я преживяват, трудно ще успеят да се справят с любовта като възрастни.

Любов, която бива постоянно потискана, се превръща в стремеж да властваш над чувствата на другия, което е много протиеестествено.

Хората са убивали поради това чувство за власт, войни са се водели, народи са се проваляли.

И така, естествените чувства, когато биват потискани, предизвикват протиеестествени реакции и отклици. А повечето естествени чувства биват потиснати у мнозинството от хората. А всъщност тези чувства са ваши приятели. Те са ваш дар. Те са божествените оръдия, чрез които да извадете своя опит.

Вие сте получили тези средства при самото си раждане. Те са ви дадени, за да ви помогнат да се приспособите към живота.

Защо става така, че тези естествени чувства биват потиснати у повечето хора?

Защото така са научени, да ги потискат. Казали са им, че така трябва.

Кой ги е научил на това?

Техните родители. Онези, които са ги възпитали. Но *защо!* Защо е трябвало да правят това?

Защото те на свой ред са били научени така от своите родители, които пък от своите.

Да, да, но *защо?* Какво всъщност *става?*

Става това, че родителските задължения се изпълняват не от онези, които трябва да ги изпълняват.

Какво имаш предвид? Кои са тези „неподходящи“ хора, които изпълняват родителски задължения?

Майката и бащата.

Нима майката и бащата могат да бъдат неподходящи хора, за да възпитават децата си?

Да, когато са млади. В повечето случаи е така. Фактически истинско чудо е, че мнозина от тях се справят толкова добре.

Никой не е по-неподготвен да възпитава едни деца от младите родители. И между другото никой не знае това по-добре от самите млади родители.

Повечето родители се заемат със задълженията на родители с много малък житейски опит. Те самите не са излезли от състоянието, в което техните родители се грижат за тях. Те все още търсят своите отговори, търсят решение на редица въпроси. Самите те не са открили все още себе си, а се опитват да напътстват и да стимулират други, още по-уязвими и от тях, да се търсят и себенамират. Самите те не са се достатъчно самоопределили, а са принудени да работят за самоопределението на други. Та те все още се опитват да преодолеят погрешната самоличност, която им е внушена от собствените им родители.

Още не са открили Своята Истинска Същност, а се опитват на други да го внушават и се напрягат страхотно да изградят вярно самоопределение на своите деца, когато те самите не са се самоопределили в своя живот. И така всичко излиза погрешно - техният живот и животът на техните деца.

Ако имат късмет, вредата за децата им няма да бъде чак толкова голяма. Техните деца ще я преодолеят - но вероятно не без да прехвърлят тази вреда на собствените си деца.

Повечето от вас се сдобиват с мъдрост, търпение, разбиране и любов, която им позволява да бъдат прекрасни родители, едва *след като преминат възрастта, в която са родители.*

Но защо става така? Аз не разбирам това. Виждам, че Твоите наблюдения са в много случаи верни, но защо става така?

Защото младежите, които създават деца, поначало не са предназначени за това да ги отглеждат и възпитават. Годиците, в които вие трябва да започнете да отглеждате и възпитавате деца, реално са годиците, в които сега това вече е свършил процес.

Все още продължавам да недоумявам.

Човешките създания биологически са способни да създават деца още докато те самите са деца - което за изненада на повечето от вас трае до 40-50-годишна Възраст.

Хората са „самите те деца“ *до 40-50-годишна възраст ли!*

Да, в известен смисъл е така. Зная, че ти е трудно да приемеш тази истина, но само се огледай наоколо си. Може би поведението на човешкия род ще ти помогне да разбереш какво имам предвид.

Трудността идва от това, че във вашето общество на вас ви се казва, че сте зрели хора и готови за живота на 21-годишна възраст. Като се добави към това и фактът, че мнозина от вас са възпитани от майки и бащи, *когато самите те не са били много по-възрастни от 21 година*, когато са започнали да ви възпитават, можеш да си дадеш сметка какъв е проблемът. Ако онези, които създават деца, по начало е *трябвало* да отглеждат тези деца, то създаването на деца нямаше да бъде възможно до 50-годишна възраст! *Създаването* на деца е активност, предназначена за младежите, чиито тела са добре разбити и силни, *отглеждането* на децата е активност, предназначена за възрастните, чиито знания са добре разбити и силни.

Във вашето общество вие сте наложили мнението, че онези, които създават деца, носят отговорността за тяхното възпитание и отглеждане - и в резултат на това, не само, че сте направили целия процес на отглеждане на децата много труден, но също така сте довели до изкривяване на енергиите, свързани със сексуалния акт.

Ъъ... би ли могъл да ми обясниш?

Мнозина са забелязали това, на което обръщам внимание. А именно, че доста хора - може би повечето от тях не са действително способни да отглеждат и възпитават деца във възрастта, в която са способни да ги създават. След като обаче са забелязали това, хората са предложили напълно погрешно разрешение на въпроса.

Вместо да позволите на младите да се наслаждават на секса и ако създадат деца, да ги предадат на възрастните за отглеждане, вие хората внушавате на своите младежи да не се занимават със секс, *докато не бъдат подготвени да поемат отговорността да отглеждат децата си*. Внушили сте им, че е нередно да имат сексуален опит преди да настъпи този момент на зрялост и сте създали по този начин табу около онова, което е едно от най-радостните тържества на Живота.

Това, разбира се, е табу, на което вашите подрастващи не обръщат много внимание - и съвсем основателно *-напълно неестествено е да му се подчиняват*.

Човешките същества имат желание да правят любов веднага щом почувстват вътрешния сигнал, че са готови за това. *Такава е човешката природа*.

Ала начинът, по който те мислят за собствената си природа, по-скоро е свързан с това, което вие като родители им казвате, отколкото с вътрешното чувство, което те имат. Вашите деца гледат към вас да им кажете в какво се състои животът.

Ето защо, когато изпитат първите си пориви да се докоснат, да се милват невинно един друг, да опознаят „различията“ един на друг, те ще обърнат поглед към вас да им дадете сигнал за това дали тази страна на собствената им природа е „добра“? Или е „лоша“? Дали вие я одобрявате? Дали не трябва да я потиснат, да я задушат? Да не й дадат право?

Забелязва се, че онова, което мнозина родители казват на своите деца във връзка с тази страна на човешката природа, произхожда от различни неща: от това, на което *те самите* са били научени; от това, което тяхното *вероизповедание* твърди; от това, което смята *обществото* — всичко, освен естествения ход на нещата.

В естествения ход на вашия род сексуалността е нещо, което напъпва във възрастта между 9 и 14 години, след 15-годишна възраст то присъства и получава израз у повечето хора. Така започва борбата срещу времето - децата се стремят да реализират своята бликаща сексуална енергия, а родителите се стремят да ги възпрат.

Родителите се нуждаят от всяка подкрепа и сътрудничество, каквито могат да имат в тази борба, защото, както бе отбелязано, те изискват от своите деца *да не правят нещо*, което е част от тяхната природа.

И така, възрастните са създали всякакви фамилни, културни, религиозни, социални и икономически ограничения, забрани и норми, които да оправдаят техните неестествени изисквания спрямо собственото им поколение. По този начин децата са принудени да приемат, че собствената им сексуалност е нещо *неестествено*. Та нима може „нещо естествено“ да бъде толкова срамно, винаги възпирано, контролирано, ограничавано, обуздавано и отхвърляно.

Е, тук ми се струва, че Ти малко преувеличаваш. Не мислиш ли, че преувеличаваш?

Наистина ли? Какво смяташ, че е въздействието върху едно 4-5-годишно дете, когато родителите му дори не използват правилното *название* за определени части на тялото? Какво трябва да говори това на едно дете? Ще може ли то спокойно да се отнася към тях?



Ами...

Да... „ами..." наистина.

Чисто и просто „не се говорят такива думи", както казваше баба ми. Техните заместители *звучат* по-добре.

Това е така само защото придавате на действителните им названия толкова „негативен смисъл", че почти не сте в състояние да ги използвате в обикновен разговор.

В ранните години, разбира се, децата не знаят защо родителите им се чувстват по този начин, но остават с впечатление и то често *неизлично* впечатление, че определени части на тялото са „неприлични" и всичко свързано с тях е притеснително - да не кажем „непристойно". Когато децата пораснат и навлязат в юношеството, те започват да осъзнават, че това не е вярно, но тогава съвсем ясно им се дава да разберат каква е връзката между бременността и сексуалността и как трябва да се грижат за децата, които раждат, така че им се създава нова причина да чувстват „нещо непристойно" във връзка с всяка проява на сексуалност - и така кръгът се затваря. Това води до объркване и не малко опустошение в обществото - *което винаги е резултат от опита да се измами природата*.

Вие сте наложили притеснението от секса, сексуалното потискане и срам - което е довело до сексуални задръжки, дисфункция и насилие.

Вие като общество винаги ще имате задръжки във връзка с онова, от което се притеснявате, винаги ще бъдете дисфункционални по отношение на поведение, което бива потискано и винаги ще действате с насилие като протест срещу това, чевби карат да изпитвате срам за нещо, което в *душата си знаете, че не би следвало да поражда такъв срам*.

Значи, Фройд има право, когато твърди, чев голяма степен гневът в човешкия род е свързан със сексуалността - дълбоко вкоренена ярост за това, че се налага да потискаш основните си инстинкти, интереси и пориви.

Не един психиатър е стигал до такива заключения. Човекът изпитва гняв, защото знае, че не би трябвало да се срамува от нещо, което чувства, че е добро - и въпреки това чувства срам и вина.

Първо хората започват да изпитват гняв към себе си, задето се чувстват толкова добре от нещо, което се предполага да е „порочно".

И когато най-сетне осъзнаят, че са били измамани, че сексуалността би трябвало да е прекрасно, почитано, великолепно човешко преживяване, те започват да изпитват гняв към другите, към родителите си, задето са ги потискали, към религията, задето ги е карала да се срамуват, към представителите на противоположния пол, задето са ги предизвиквали и към цялото общество, задето ги е контролирало.

И най-сетне те започват да изпитват гняв към самите себе си за това, че са допуснали всичко това да ги накара да имат задръжки.

До голяма степен този потиснат гняв се насочва към създаване на изопачени и неправомерни морални ценности в обществото, в което живеете - едно общество, което възвеличава и отдава чест с паметници, статуи, възпоменателни марки, филми и картини и телевизионни програми на някои от най-грозните актове на насилие в света, а в същото време скрива - и още по-лошо обезценява някои от най-красивите прояви на любов.

И всичко това - *всичко това* - е възникнало от една-единствена мисъл, че онези, които раждат деца, носят в същото време единствената отговорност за тяхното отглеждане.

Но ако хората, които имат деца, не са отговорни за тяхното отглеждане, тогава кой е отговорен?

Цялото общество със специално задължение на възрастните.

Възрастните ли?

В повечето напреднали раси и общества възрастните отглеждат децата, изхранват децата, възпитават децата и предават на младото поколение мъдростта, знанията и традициите на рода. По-нататък, когато ще говорим за някои от тези напреднали цивилизации, аз отново ще се спра на този момент.

Във всяко общество, където създаването на деца на млада възраст не се смята за „неправилно" действие - защото старейшините на рода ги отглеждат и следователно няма смисъл да се превръща тази отговорност в тежко бreme - не е познато сексуалното

потисничество и по тази причина изнасилването, сексуалните отронения и социално-сексуалната дисфункция са също непознати.

Съществуват ли подобни общества на нашата планета?

Да, макар че вече са на изчезване. Вие сте опитали да ги изтриете от лицето на земята, да ги асимилирате, защото ги смятате за варварски. Във вашите общества, които не намирате за варварски, децата (както и съпругите и съпрузите) се смятат за собственост, за лично притежание и затова онези, които създават деца, трябва също така и да ги отглеждат, защото са длъжни да се грижат за онова, което „притежават“.

Основата, в която се коренят много от проблемите на вашето общество, се състои в идеята, че съпругите и децата са лично притежание, че те са „ваши“.

Ние ще разгледаме цялата тази тема за „собствеността“ по-късно, когато изследваме и дискутираме живота сред по-високоevolюираните същества, но засега помисли по този въпрос поне за миг. Наистина ли някой е действително емоционално готов да отглежда деца във възрастта, когато е физически готов да има деца?

Истината е, че повечето хора не са подготвени да възпитават децата си дори на 30 и 40 години и това не би следвало да се очаква от тях. Те не са живели достатъчно като зрели хора, за да могат да предадат дълбоката мъдрост на своите деца.

Чувал съм такава мисъл и преди. Марк Твен пишеше нещо за това. Говори се, че той отбелязал: „Когато бях на деветнайсет, баща ми нищо не знаеше, а сега, когато съм на трийсет и пет, удивен съм от това колко много е научил Старецът.“

Той е уловил нещата съвършено. Вашите млади години не са предназначени, за да учите другите на истината, а вие самите да усвоите истината. Как *бихте могли да учите децата си на истината, когато самите вие не сте я усвоили?*

Разбира се, че не можете. И така все ще им повтаряте единствената истина, която знаете - истината на другите. Истината на вашия баща, на вашата майка, на вашата култура, на вашата религия. Всичко друго, но не и собствената си истина, защото вие все още търсите собствената си истина.

И ще продължавате да търсите, да опитвате да откривате истината и да се провалите, да я формулирате и да я преформулирате, да си изграждате представа за самия себе си чак докато бъдете половин век на тази земя или близо толкова, и тогава може би най-сетне ще започнете да установявате, да разбирате собствената си истина и може би най-голямата истина, която ще приемете е, че няма постоянна истина; че истината, както и самият живот е нещо променливо, нещо, което се развива и еволюира - и тъкмо когато си мислите, че този процес на еволюция е завършен, ще се окаже, че не е, а едва сега започва.

Да, аз съм стигнал до тази мисъл. Аз съм над 50г вече съм го разбрал.

Много добре. Сега си един помъдрия човек. Възрастен. Сега би трябвало да отглеждаш деца или още по-добре подир десет години. Възрастните са тези, които трябва да отглеждат младото поколение и това трябва да се очаква от тях.

Именно възрастните познават истината и живота, знаят какво е важно и какво не, знаят какво наистина означават думи като почтеност, честност, вяност, приятелство и любов.

В това отношение аз Те разбирам. Трудно е да се приеме, но мнозина от нас едва са преминали от състоянието на „дете“ в състояние на „ученик“, когато те самите имат собствени деца и чувстват, че трябва да бъдат *техни* учители. И така ние си казваме, ами добре аз ще ги науча на онова, на което са ме научили моите родители.

И така става, че греховете на родителите се изкупват от децата чак до седмо поколение.

Но как може да се промени това? Как да престанем да се въртим в този омагьосан кръг?

Възложете отглеждането на децата на уважаваните от вас възрастни. Родителите се виждат с децата си всеки път, когато желаят, живеят с тях, ако така предпочитат, но не са единствено те отговорни за грижите и възпитанието им. Физическите, социални и духовни потребности на децата се посрещат от цялата общност, а образованието и ценностите им се възпитават от възрастните хора в общността. По-нататък в нашия диалог, когато говорим за тези други Култури във вселената, ще разгледаме някои нови модели за живот. Ала тези модели не могат да бъдат функционални при начина, по който вие понастоящем сте организирали своя живот.

Какво имаш предвид?

Имам предвид не само неефективния модел на отглеждане на децата, но и целия ви начин на живот.

И какво по-точно?

Вие много сте се откъснали един от друг. Разделили сте семействата. Разбили сте по-малките общности в полза на огромните градове. В тези големи градове има много хора, но все по-малко „племена“, групи или кланове, членовете, на които считат за своя отговорност - отговорността, която носят пред цялата общност. По този начин вие фактически сте се лишили от старейшини, каквито са възрастните хора. Нямате такива възрастни хора, които да бъдат като старейшини, поне не наоколо си.

Но още по-лошо от това, че сте се откъснали от своите възрастни, е това, че сте ги изгласкали на заден план, маргинализирали сте ги. Отхвърлили сте силата им и дори сте ги отрекли.

Да, представители на вашето общество дори отхвърлят по-възрастните сред вас, като твърдят, че те ви използват, отнемат все повече и повече от печалбата на младежите.

Това е вярно. Някои социолози предричат война между поколенията, при която по-възрастните хора ще бъдат обвинени в това, че имат все повече и повече изисквания, а допринасят по-малко. Броят на възрастните става все по-голям, „третото поколение“ навлиза в годините на зрелостта, а и хора започват да живеят като цяло по-дълго.

И все пак, ако възрастните хора сред вас нямат по-голям принос, то е, защото вие не им позволявате да го имат. Вие изисквате от тях да се оттеглят от работа точно в момента, в който наистина могат да направят най-много за компанията. И да се оттеглят от активно и смислено участие в живота, точно когато това участие би могло да внесе разум във всичко ставащо само по отношение отглеждането на подрастващите, също така и в политиката и икономиката, и дори в религията, където възрастните имат известно предимство. Вие сте станали едно общество, което се прекланя пред младежите и пренебрегва възрастните.

Вашето общество освен това се е превърнало в разединено общество. Това е общество от отделни индивиди, а не от групи.

И при положение, че сте направили обществото си силно индивидуализирано и младежко, вие сте загубили до голяма степен неговото богатство и ресурси. И сега сте лишени, както от богатството, така и от ресурсите му. Мнозина от вас живеят в емоционална и психологическа бедност.

Отново смятам да те попитам, съществува ли някакъв начин да се излезе от този омагьосан кръг?

Първо осъзнайте и си дайте сметка, че той е реален. Твърде много измежду вас живеят в условията на отричане. Твърде много измежду вас се правят, че това, което е така, не е така. Вие лъжете самите себе си и не желаете да чуete истината, а още по-малко да я изразите.

И затова също ще поговорим по-нататък, когато разглеждаме цивилизациите на по-високоevolюираните общества, защото това отричане, този отказ да се забележи и признае нещо, което съществува, не е незначителен факт. Ако вие истински желаете да промените нещата, надявам се, че просто ще си позволите да чуete какво ви говоря.

Дошло е времето да се каже истината съвсем просто и ясно. Готови ли сте да я чуete?

Аз съм готов. Затова се обърнах към Теб. Така и започна целият този разговор.

Истината не винаги е удобна. Тя носи утеха само на хората, които нямат желание да я пренебрегват. Тогава истината става не само облекчение, но и вдъхновение.

За мен целият този тритомен диалог беше много вдъхновяващ, моля Те, продължи!

Съществува основателна причина да бъдеш вдъхновен, да чувстваш оптимизъм. Прави впечатление, че нещата са започнали да се променят. Сред човешкия род се забелязва все по-голям акцент върху създаването на общности, върху изграждането на разширени семейства в сравнение с всички предходни години и вие оказвате все по-голямо уважение на възрастните хора сред вас, извличате смисъл и ценности от техния и чрез техния живот. Това е голяма крачка в една прекрасна посока.

И така, нещата се „обръщат“. Вашата култура, изглежда, предприема тази стъпка. Сега отук нататък следва едно положително развитие.

Тези промени не могат да се осъществят за един ден. Вие, например, не можете да промените цялостно, с един замах начина, по който отглеждате подрастващото си поколение, защото така е формирана цялата ви настояща система на мислене. Ала *сте в състояние* да промените своето бъдеще стъпка по стъпка.

Четенето на настоящата книга е една от тези стъпки. Този диалог ще се връща отново и отново на много важни теми, преди да завърши. Това преповтаряне няма да бъде случайно. То се прави за подчертаване.

Вие търсите идеи, за да градите своя утрешен ден.

Нека започнем като разгледаме вашето вчера.

## 2.

Какво общо има миналото с бъдещето?

Когато познавате миналото, можете да знаете повече за всички възможности на бъдещето. Ти се обърна към мен и ме попита как да устроиш по-добре живота си. А ще ти бъде полезно да узнаеш по какъв начин си стигнал до положението, в което си днес.

Аз ще ти разкрия какво е властта и какво е силата - и каква е разликата помежду им. Ще поговоря с теб за тази сатанинска фигура, която вие хората сте си създали, защо и как сте я създали и как сте решили, че Бог е „Той“, не „Тя“. Ще говоря за това Кой Съм Аз Реално за разлика от начините, по които ме разбирате в собствените си митологии. Ще ви разкрия Своето битие по такъв начин, че вие с радост ще замените митологията с тази космология - истинската космология на Вселената и нейната Връзка с Мен, Искам Вие да познаете живота, неговата същност и защо той се развива по такъв начин. Настоящата глава е посветена на всички тези неща.

Когато ги узнаете, ще можете да решите какво от онова, което човешкият род е създал до момента, желаете да отхвърлите, защото тази трета част на нашия разговор, настоящата трета книга, е свързана с изграждането на един нов свят, на нова реалност.

Твърде дълго вие Мои деца, сте живели в затвор, който сами сте си създали. Време е да излезете на свобода.

Вие сте затворили своите естествени чувства, потискайки ги и превръщайки ги в напълно противоестествени, което е довело до нещастие, смърт и унищожение на вашия свят.

Моделът на поведение на тази планета е бил: „Не се отдавайте на чувства“. Ако изпитвате тъга - преодолейте я; ако изпитвате гняв - потиснете го; ако изпитвате завист - трябва да се срамувате от нея; ако изпитвате страх - надживейте го; ако изпитвате любов - овладейте я, ограничете я, потърпете малко, избягайте от нея - направете всичко да не я проявите тук и сега.

Време е да се освободите.

Истината е, че вие сте поставили в затвор своя Свещен Аз и е време да освободите Себе Си.

Започвам да се вълнувам. С какво да започнем? Как да поставим начало?

В краткото ни изследване засега нека да се върнем във времето, когато вашето общество се е преорганизирано, тоест, когато мъжете са станали доминиращи и след това са решили, че не е подходящо да показват чувствата си - и в някои случаи дори че не бива да притежават чувства.

Какво имаш предвид като казваш „Когато вашето общество се е преорганизирано“? За какво по-точно говориш?

На ранните етапи на историята вие сте живели в матриархат, след това се е осъществила промяна и се е появило патриархалното общество. Когато сте осъществили тази промяна, вие сте се отrekli от проявите си на чувства, започнали сте да определяте тези прояви на чувства като „слабост“. Точно в този период мъжете са измислили дявола и Бога в мъжки род.

Нима мъжете са измислили дявола?

Да. Сатаната е по същество мъжко изобретение. В крайна сметка цялото общество го е възприело, но отхвърлянето на чувствата и създаването на „Злодея“ е било част от бунта на мъжете срещу матриархата - период, през който жените са властвали над всичко чрез своите

емоции. Те са заемали всички ръководни постове, всички властващи религиозни позиции, всички сфери на влияние в търговията, науката, образованието и лечителското изкуство.

Каква власт са притежавали мъжете тогава?

Никаква. Мъжете не са могли да оправдаят своето съществуване, защото са имали много малко значение, с изключение на способността си да оплождат женската яйцеклетка и да вдигат тежки предмети. Те до голяма степен са наподобявали работните мравки и пчелички. Вършели са тежката физическа работа и са гарантирали даването и защитата на децата.

Нужни са били стотици години на мъжете да открият и да си създадат едно по-широко място в структурата на тогавашното общество. Векове са минали преди да бъдат пуснати да участват в живота на рода. Да имат глас във взимането на решения. Жените не са ги смятали за достатъчно интелигентни, за да разбират подобни въпроси.

Много е трудно човек да си представи общество, което действително да забранява на цял клас от хора да гласуват само въз основа на това от какъв пол са.

Усещам твоята ирония. Наистина ли смяташ, че мога да продължа?

Да, моля Те.

И още векове е трябвало да минат преди те да си помислят, че могат да заемат лидерски позиции, за каквито най-сетне са имали шанса да гласуват. Други постове на влияние и власт в тяхната култура са им били също така отказвани.

И когато мъжете най-сетне са се сдобили с положение на власт в обществото и са се издигнали над предишната си позиция на хора, които трябва само да правят деца и буквални физически роби, много добре говори за тях това, че никога не са се опитвали да си отмъстят на жените, а винаги са се отнасяли към тях с уважение, респект и са им давали власт и влияние, каквото заслужават всички хора, независимо от пола им.

Ето че отново иронизираш. О, извинявай. Пак ли не улучих верния тон?

Да се върнем на нашия разказ. Но преди да продължим темата за това как е бил измислен „дяволът“, нека да поговорим малко за властта. Защото именно във връзка с властта е бил измислен сатаната.

А сега сигурно ще кажеш, че в днешно време мъжете притежават цялата власт, нали? Позволи ми да те изпреваря и да ти кажа защо смятам, че е станало така.

Каза, че през периода на матриархата мъжете са приличали до голяма степен на работните пчелички, които са обслужвали пчелата-търтей. Каза, че са вършели тежка физическа работа и са осигурявали създаването и закрилата на децата, а на мене ми се искаше да кажа: „Какво тогава се е променило? Та те правят това и сега!“ Мога да се обзаложа, че много са мъжете, които вероятно ще се съгласят, че *няма голяма* промяна - с тази разлика, че те са извели известна полза от това, че са поддържали своята „неблагодарна роля“. Днес те притежават повече власт.

Фактически повечето власт.

Добре, повечето власт. Но иронията, която виждам във всичко това е, че и двата пола си мислят, че на тях се е паднала неблагодарната задача, докато на другите им е много приятно. Мъжете се противопоставят на жените, които опитват да си възвърнат донякъде властта, защото мъжете твърдят, че те са обречени, ако правят за културата всичко, което правят, без да имат поне *властта, която е необходима за това*.

Жените се противопоставят на това, че мъжете държат цялата власт и твърдят, че не могат да продължат да правят за културата всичко, което правят и в същото време да остават безвластни.

Анализът ти е напълно правилен. И както мъжете, така и жените са обречени да повтарят своите грешки в един безкраен цикъл от нещастия, които сами си нанасят, докато едната или другата страна най-сетне проумее, че смисълът не е във властта, а в силата. И докато и страни осъзнаят, че този смисъл не е в разединението, а в единството. Защото в *единството има вътрешна сила*, с в разделението тя се разгражда, оставяйки човек с чувство за слабост и безсилие - което пък го кара да се бори за власт.

Но Аз ви казвам: преодолете този разрыв помежду си, сложете край на илюзията за разделение и така ще се върнете към първоизвора на вашата вътрешна сила. Там ще намерите същинската власт, властта да извършите всичко. Властта да бъдете всичко. Властта да имате

всичко. Защото властта да творите произтича от вътрешната сила, която се поражда чрез единство.

Това е истински вярно за отношенията между вас и Бога - също както е вярно за отношенията между вас и вашите събратя.

Престанете да мислите за себе си като за откъсната, обособена единица и цялата истинска власт, която произтича от вътрешната сила на единството, ще ви принадлежи - на вас като общество, обхващащо целия свят и като индивидуална част от цялото - и ще се подчинява на желанията ви.

Запомнете следното:

Властта *произтича от Вътрешната сила. Вътрешната сила не произтича от голата власт.* По-голямата част от света смята обратното.

Власт, лишена от вътрешна сила, е илюзия. Вътрешна сила, лишена от единство, е лъжа. Една лъжа не е направила нищо полезно за човешкия род, но въпреки всичко дълбоко се е вкоренила във вашето родово съзнание, защото вие си мислите, че вътрешната сила произтича от *индивидуалността* и от *отделеността*, а това просто не е така. Разделението от Бога и един от друг е причината за всички ваши неблагоприятия и страдания. Въпреки това, разделението продължава да се прикрива зад силата и вашата политика, икономика и дори религия утвърждават една лъжа.

Тази лъжа е генезисът на всички бойни и на всички класови борби, които водят до война; на цялата враждебност между расите и половете и на всякакви борби за власт, които водят до враждебност; на всички лични изпитания, неблагоприятия, и вътрешни противоречия, които водят до нещастия.

Въпреки всичко, вие здраво сте се вкопчили в тази лъжа, макар да виждате накъде води тя - към собственото ви унищожение.

Но казвам ви: Познайте истината и истината ще ви направи свободни.

Не съществува разделение. Нито един от друг, нито от Бога, нито от нищо съществуващо.

Тази истина Аз ще повтарям все отново и отново на настоящите страници. Това наблюдение ще правя пак и пак.

Постъпвайте така, сякаш сте неразделна част от всичко и от всички и ще изцелите своя утрешен свят.

Това е *най-великата тайна на всички времена.* Това е отговорът, който човек е търсил хилядолетия наред, това е решението, за което е работил, откровението, за което се е молил.

Постъпвайте така, сякаш че сте неразделна част от всичко и вие ще изцелите света.

Разберете, че смисълът се състои в това да имате власт заедно, а не един над друг.

Благодаря Ти. Това го разбирам. И тъй, да се върнем назад в началото. Жените са имали власт над мъжете, а сега се е получило обратното и мъжете са измислили дявола, за да отнемат тази власт от жените, които са ръководели племето или клана?

Да. Те са използвали страха. Защото страхът е бил единственото оръдие, с което са разполагали.

И в този случай не са се променили много неща. Мъжете и до ден днешен използват страха. Понякога те го използват още преди да се допитат до *разума*. Особено по-големите мъже, по-силните мъже. (Или по-големите и по-силни нации.) Понякога това като че ли е вътрешно присъщо на мъжете, изглежда като че ли е на *клетъчно ниво*. Правото е на силата. Властта е силата.

Да. Така е било от бремето на падането на матриархата. Но как се е стигнало до това?

Моят кратък исторически преглед се занимава точно с този въпрос.

Тогава продължи, моля Те.

Онова, което мъжете е трябвало да направят, за да се сдобият с власт през периода на матриархата, е било не да убедят жените, че мъжете трябва да получат повече власт над техния живот, а да убедят в това другите мъже. Животът в края на краищата за мъжете е вървял доста гладко и е имало далеч по-лоши начини на живот от това просто да вършиш известна физическа работа, за да те оценят и след това да правиш секс. Тъй че не е било леко за мъжете, които не са притежавали власт, да убедят другите мъже да потърсят властта. До момента, в който откриват

страха. Страхът е нещо, на което жените никога не са залагали. Този страх се започва със семената на съмнението, разпръснати от най-недоволните сред мъжете. Това обикновено били най-малко желаните мъже; немъжествени, непривлекателни - и следователно онези мъже, на които жените са обръщали най-малко внимание.

И аз мога да се обзаложа, че тъкмо по тази причина, жалванията им са били пренебрегнати като израз на гняв, предизвикан от сексуално безсилие.

Точно така. Но тези недоволни мъже е трябвало да се възползват от единственото средство, с което са разполагали. И така те са се опитали да събудят страх, пръскайки семената на съмнението. Ами ако жените не са прави, ако техният начин на справяне със света не е най-добрият? Какво, ако фактически те водят цялото общество - целия човешки род към сигурно унищожение?

Това е нещо, което мнозина мъже не биха могли да си представят. Та нали в края на краищата жените водят пряко генеалогията си от Богинята? Та нима те не са точно физическо копие на Богинята? Нима тази Богиня не е добра?

Това учение е било толкова могъщо и въздействащо, че мъжете не са имали друг избор, освен да изобретят дявола, сатаната, който е трябвало да се противопостави на безкрайната доброта на Великата Майка, която са боготворили хората от времето на матриархата.

Как са успели да убедят когото и да било, че съществува такова нещо като „зъл дух“?

Онова, което цялото им общество е разбирало, е била теорията за „гнилата ябълка“, дори и жените са виждали и знаели от опит, че някои деца просто „излизат лоши“ независимо от това какво те правят за тях. Това се отнася особено за момчетата, които, както всеки знае, понякога просто не могат да бъдат контролирани.

И така бил създаден един мит.

Един ден, се казва в мита, Великата Майка - Богинята на Богините, родила дете, което се оказало *лошо*. Каквото и да правела Майката, детето не се държало добре. В края на краищата, то повело борба с майка си за нейния трон.

Това е било прекалено дори и за такава любяща и прощаваща Майка. Момчето било завинаги пропъдено, но продължило да се явява под друг облик, умно измислен, така че да се представя дори за самата Велика Майка. Този мит дал основание на мъжете да се запитат: „Откъде можем да знаем, че Богинята, на която се покланяме, е изобщо Богиня? Това може да е онова лошо дете и да се стреми да ни измами.“

Чрез този метод мъжете внесли безпокойство у другите мъже, което породило гняв, че жените не вземат насериозно техните безпокойства и накрая се стигнало до бунт.

Така било създадено съществото, което днес наричат сатана. Никак не е трудно да се създаде мит за „лошото“ дете, нито е трудно да се убедят дори жените от рода, че е възможно да съществува такова създание. Не е било трудно също да се приеме, че това лошо дете е било от мъжки пол - нали мъжете са били по-низшият пол.

Това средство се е използвало, за да се постави един митологически проблем. Ако „лошото“ дете е момче, ако „злосторникът“ е мъж, кой тогава може да го надмogne? Със сигурност това не е жената-Богиня, защото, умно твърдят мъжете, що се отнася до проблемите на мъдростта и познанието, на яснотата на виждане и любовта, на предвижданията и мисленето, никой не се съмнява в женското превъзходство. Но във връзка с проблемите, които изискват груба сила, не са ли необходими мъже?

Преди в митологията за Богинята мъжете са били просто спътници на жените и са действали като слуги, задоволяващи опияняващото им желание за страстно зачитане на тяхното Божествено величие.

Ала ето че мъжете били нужни за нещо повече; мъжът е можел също да защити Богинята и да унищожи нейния Враг. Тази промяна не се е осъществила за една нощ, а в продължение на много години. Постепенно, много бавно, обществата започнали да гледат на мъжете-съпрузи като на мъже-закрилници, защото вече е съществувал някой, от когото трябвало да защитават Богинята. Тоест, очевидно е необходим закрилник.

Не е необходимо да се направи голяма крачка от представата за мъжа-закрилник до представата за мъжа като *равностoен партньор*, който сега стои наравно с Богинята. Бил създаден Богът в мъжки *род* и в известен период от време Боговете и Богините са имали

равноправна ръководна роля в митологията.

После също така постепенно Боговете започват да получават по-голяма роля. Нуждата от закрила, от сила, започва да измества нуждата от мъдрост и любов. От тези митологии се ражда нов тип любов - любов, която закриля посредством груба сила, но това е също любов, която съблазнява онези, които закриля, която е ревнива спрямо нейните Богини, която не само обслужва техните женски страсти, но се бори и умира за тях.

Започват да възникват митове за Богове, които имат огромна сила, които враждуват и се борят помежду си, за Богини с неизразима красота. По този начин се създава *ревнивият Бог*.

Това е много увлекателно.

Почакай. Вече сме близо до края, но има още малко.

Не след дълго ревността на Боговете започва да се отнася не само към Богините, но и към всички творения и към всички сфери. Трябва да обичате Него, само Него, *защото иначе!*

След като мъжете били най-могъщите представители на рода, а Боговете най-могъщите представители на мъжете, то очевидно не е имало много място за спор във връзка с тази нова митология. Започват да се появяват разкази за съдбата на онези, които са се опитали да спорят и са загубили. *Ражда се Богът на гнева*.

Скоро бива опорочена цялата идея за Божеството. Вместо да бъде първоизвор на цялата любов, то се превръща в източник на страх.

Праобразът на любов, който е преимуществено женски - безкрайната любов на майката към детето и дори на жената към нейния не особено умен, но в края на краищата полезен мъж, се измества от ревнивата, отмъстителна любов на един високателен, нетолерантен Бог, който не допуска нищо да се изпречи на пътя Му. Не допуска да бъде пренебрегван и не забравя нито една обида.

Усмивката на светлата Богиня, която изпитва безгранична любов и нежно покорство пред законите на природата се изместват от суровия облик на един не толкова светъл Бог, който претендира за власт над законите на природата и все по-ограничаваща любов.

Това е Богът, на когото вие се покланяте днес и това е начинът, по който сте стигнали дотук.

Удивително. Интересно и удивително. Но защо ми разказа всичко това?

Много е важно да разберете, че вие самите сте *неговите автори*. Идеята, че „правото е на силния“ или „силата е във властта“ е родена чрез вашите теологически митове, които са създадени от мъжете.

Богът на отмъщението, ревността и гнева е плод на вашето въображение. Но нещо, което е живяло във вашето въображение толкова дълго, се е *превърнало в реалност*. Някои от вас и до днес го възприемат като реалност, то обаче няма нищо общо с върховната реалност, с това, което в действителност става тук.

И кое е то?

Онова, което става, е, че вашата душа копнее за *най-върховното преживяване на самата себе си*, което може да си представите. Тя е дошла тук с тази цел - да осъществи себе си (тоест да стане реалност) посредством опита.

Но после тя е открила удоволствието на плътта, не просто секса, а всички възможни удоволствия - и отдавайки се на тези удоволствия, тя постепенно е забравила удоволствията на духа.

Това са също удоволствия - много по-големи от тези, които тялото въобще може да ви предложи, ала душата е забравила това.

Е, добре, сега се отклоняваме от цялата история и се връщаме към нещо, което Ти и преди засегна в този диалог. Би ли могъл отново да го разкриеш?

Всъщност не се отклоняваме от историята. Опитваме се да свържем всичко в единна цялост. Всичко е много просто. Целта на твоята душа - причината тя да се въплъти в тяло - е да бъде и да прояви Своята Истинска Същност. Душата се стреми към това, стреми се да познае себе си и да преживее себе си.

Този копнеж да познава е стремлението на живота да бъде, това е Бог, който е избрал да изяви Себе Си. Богът във вашите истории не е онзи Бог, който е истинен. Вашата душа е средството, чрез което Аз се изявявам и преживявам Самия Себе Си.



А това не *ограничава* ли до голяма степен Твоето преживяване на Самия Себе си?

Ограничава го или не го ограничава. Това зависи от вас. Вие бивате Мое проявление и преживяване на онова ниво, на което изберете. Има хора, които са избрали много мащабни проявления. Няма никой, който е по-висш от Исус Христос, макар че има и други, които са постигнали също такава висота.

Нима Христос не е най-върховният пример? Не е ли той Бог, изявил се като Човек?

Христос е най-висшият пример, просто той не е единственият, който е постигнал това най-върховно състояние. Христос е Бог, превърнал се в Човек, но той не е единственият човек, превърнал се в Бог. Всеки човек е „Бог превърнал се в Човек“.

Вие сте Аз, който се проявявам във вашата настояща форма, ала не се притеснявайте, че може да Ме ограничите, че това може да Ме направи ограничен, защото Аз не Съм ограничен и никога не Съм Бил. Смятате ли, че вие сте единствената форма, която Съм избрал, смятате ли, че сте единствените създания, в които Съм проникнал със Собствената си Същност?

Казвам ви: Аз съм във всеки цвят, във всяка дъга, във всяка звезда на небето, Аз съм във всичко върху всяка планета, която се върти около всяка звезда.

Аз съм шепотът на вятъра, топлината на слънцето, невероятната самобитност и изключителното съвършенство на всяка снежинка.

Аз съм величието в стремителния полет на орела и невинността на кошутата в полето, храбростта на лъвовете, мъдростта на дребните.

Аз не съм ограничен до модусите на проявление, които се наблюдават само на вашата планета. Вие не знаете Кой Съм Аз, а само си мислите, че знаете. Но не си мислете, че Моята Същност се ограничава до вас и, че Моята Божествена Същност - този най-свят дух - е дадена на вас и само на вас. Това би било горделива и невярна мисъл.

Моето Битие е във всичко. Във всичко. Всеобхватността на Моето Проявление. Целостта на Моето Естество. Няма нищо, което Аз Не Съм, и нищо, което Аз Да Не Мога Да Бъда.

Смисълът на сътворението ви, Мои благословени създания, е в това Аз да преживея Себе Си като Творец на Своя Собствен Опит.

Някои хора не разбират това. Помогни ни да го разберем.

Един аспект на Бога, който много специално създание би могло да пресътвори, е аспекта Ми на Творец.

Аз не Съм нито Бога, нито Богинята от вашите митологии. Аз Съм Творецът, Онзи, Който Твори. Избрал съм да Позная Себе Си от Собствен Опит.

Така, както познавам Своя съвършен строеж посредством снежинката, Своята удивителна Красота посредством розата, така също познавам Своята творческа сила посредством вас.

На Вас Аз Съм дал способността съзнателно да сътворявате своя опит, която способност имам и Аз.

Чрез вас Аз мога да преживея всеки Свой аспект: съвършенството на снежинката, удивителната Красота на розата, куража на лъвовете, величието на орлите. Всичко това ви е присъщо. Аз съм вложил във вас всички тези неща - и нещо повече: да имате съзнание за тях.

Така вие притежавате Само-съзнание. И сте получили най-големия измежду даровете, защото имате съзнание за това, което сте - а точно това Съм Аз.

Аз съм Себе си. Осъзнаващ Себе си като *битие за Себе си*.

Това се има предвид с думите: Аз Съм, Който Съм.

Ти си онази Част от Мен, която е осъзнатото, преживяното в опита.

И това, което ти преживяваш (и това, което Аз преживявам посредством теб), съм Аз, сътворяващ Себе си.

Аз съществувам в постоянния акт на сътворяване на Себе си.

Означава ли това, че Бог не е неизменен? Означава ли, че Ти не знаеш какво *ще бъдеш* в следващия момент?

Та как бих могъл да зная? Ти още не си решил това!

Искам да съм *сигурен*, че правилно Те разбирам. Аз ли решавам всичко това?

Да. Ти, това съм Аз. Ти си в процес на избор на Моето Аз.

Ти, това съм Аз и ти избираш какво Съм и какво ще Бъда.

Това вие всички сътворявате колективно. Правите го на индивидуална основа, като всеки от вас решава Кой Е Той и преживява това и го правите колективно, като колективно същество, което съвместно сътворява Онова, Което Е.

Аз Съм колективно преживеният опит на всички вас!

И Ти наистина не знаеш Кой ще Бъдеш в следващия момент, тава ли?

Бях малко прибързан преди минута. Разбира се, че зная. Аз вече зная всички ваши решения, така че зная Кой Съм, Кой Съм Бил Винаги и Кой Винаги Ще Бъда.

Но как можеш да знаеш какво ще избира да бъда, да върша, да имам в следващия миг, а още по-малко да знаеш какво цялото човечество ще избере?

Много просто, вие вече сте направили своя избор. Всичко, което някога ще бъдете, вършите или имате, вече сте го осъществили. Осъществявате го точно в този миг. Разбираш ли? Времето не съществува.

Това също дискутирахме преди.

Струва си да го преразгледаме отново сега. Да. Каж ми отново как става така?

Миналото, настоящето и бъдещето са концепции, които вие сами сте конструирали. Реалности, които сте изобретили, за да сътворите контекст, в който да придадете форма на настоящото си преживяване на опита. В противен случай всички ваши (Наши) преживявания ще се припокриват. Те действително се припокриват — тоест случват се в едно и също „време“, само че вие не знаете това. Вие сте се поставили в една възприемателна черупка, която скрива от погледа Тоталната Реалност.

Аз подробно обясних всичко това във втора книга, може би ще е добре за теб да препрочетеш този материал, за да поставиш в съответния контекст това, за което говорим сега. Онова, което подчертавам тук, е, че всичко се случва едновременно. Всичко. Така че, да, Аз действително зная „както ще бъда“, „както съм“ и „както съм бил“. Аз непрестанно и винаги зная това, тоест зная всички ходове.

И както виждаш няма начин да Ме изненадате.

Вашата история - цялата световна драма - е сътворена така, че да бъдете в състояние да познаете Истинската си Същност от собствен опит. Тя е замислена по такъв начин, че да ви помогне да забравите Кой Сте, за да си спомните Истинската си Същност отново и да я пресътворите.

Защото аз не мога да *пресътворя* своята същност, ако вече преживявам тази същност, не мога да си създам ръст от метър и осемдесет, ако вече съм метър и осемдесет висок. Трябва да бъда по-малко от метър и осемдесет - или поне *да си мисля, че съм по-малко*.

Точно така. Разбираш го съвършено. И тъй като най-голямото желание на душата (Бога) е да преживее Себе си Като Творец и тъй като всичко вече е сътворено, Ние нямахме друг избор, освен да намерим начин да забравим - всичко за Нашето творение.

Удивен съм, че сме намерили такъв начин. Да се опитваме да забравим, че всички сме Едно и че това Едно, което сме, е Бог, *е* все едно да се опитваме да забравим, че в стаята има розов слон. Как сме могли да бъдем хипнотизирани по този начин?

Ти току-що се докосна до тайната причина на физическия живот изобщо. Именно животът на физическо ниво би е хипнотизирал по такъв начин - и то съвсем основателно, защото той е изключително приключение.

Онова, което Ние сме използвали тук, за да ни помогне да забравим, е така нареченият Принцип на Удоволствието.

Върховната природа на удоволствието е този негов аспект, който те кара да сътворяваш Истинската си Същност в опита си тук и сега - и да пресътворяваш, пресътворяваш и пресътворяваш отново тази своя Истинска Същност на все по-високо ниво на великолепието. Това е върховното удоволствие на Бога.

Низшата природа на удоволствието е тази страна на удоволствието, която те кара да забравиш Истинската си Същност. Не заклеявай низшата природа, защото без нея няма да можеш да преживееш висшата.

Изглежда, удоволствията на плътта първоначално ни карат да забравим Кой Сме, а после стават пътя, чрез който да си спомним.

Ето че разбираш. Току-що сам го каза. А използването на физическото удоволствие като

път да си спомниш Кой Си се постига като се издигне чрез тялото основната енергия на целия живот.

Това е енергията, която се нарича понякога „сексуална“ енергия и тя се издига нагоре по вътрешния стълб на твоето същество, докато достигне онази област, която се нарича Третото око. Това е областта точно зад челото между двете очи и съвсем леко над тях. Издигайки тази енергия, ти ѝ позволяваш да потече по цялото ти тяло. Това е нещо като вътрешен оргазъм.

А как се постига?

Като я издигнеш по мисловен път. И то съвсем буквално. Мисловно преминаваш вътрешния път на така наречените чакри. Когато многократно издига жизнената си енергия, човек постига усещане за това преживяване по същия начин, както развива потребност от секс.

Това издигане на енергията е много субтимно преживяване. То бързо се превръща в желан и търсен опит. Въпреки това човек никога не губи напълно стремежа за понижаване на енергията - стремежа към основните страсти - и не бива да се опитва да го загуби, защото висшето не може да съществува без низшето във вашия опит, както многократно съм подчертавал това. Когато постигнете висшето, трябва да се върнете към низшето, за да преживеете удоволствието от движението към висшето. Това е свещеният ритъм на целия живот. Човек прави това не само като движение на енергията вътре в своето тяло, той го прави като движение на по-голямата енергия вътре в Тялото на Бога.

Вие се превъплъщавате в низши форми, след което еволюирате в по-висши състояния на съзнанието, просто издигате енергията в Божието Тяло, вие сте тази енергия, и когато стигнете до висшето състояние, когато го преживеете напълно, тогава решавате какво е следващото нещо, което ще преживеете и къде в Сферата на Относителността избирате да отидете да го преживеете. Може да поискате отново да преживеете как изграждате Своя Аз -това наистина е великолепно преживяване - и тогава може би започвате всичко отначало в Космическото Колело.

Това същото ли е като „кармическото колело“?

Не. Такова нещо като „Кармическо Колело“ не съществува. Или поне не така, както вие си го представяте. Мнозина от вас са си представяли, че вие сте не на някакво колело, а в някаква *мелница*, в която отработвате всички дългове от миналите си действия и се опитвате с всички сили да не си създадете нови. Това е, което някои от вас наричат „Кармическо Колело“. То не е много различно от някои ваши западни теологически системи, защото и в двете парадигми вие разглеждате себе си като недостойни грешници, които се стремят да постигнат необходимата чистота, за да се издигнат на по-високо духовно ниво.

Аз наричам, от друга страна, преживяването, което току-що описах *Космическо Колело*, защото в него няма нищо от това чувство за недостойност, разплащане, наказание или „пречистване“. Космическото Колело просто описва върховната реалност или онова, което може да се нарече Космология на вселената.

Това е житейският цикъл или Процесът, както аз понякога го наричам. То е образен начин да се опише безначалната и безкрайна природа на нещата; пътека, която непрестанно свързва приближаването и отдалечаването на всеобщото във всичко и по която с радост пътува душата във вечността.

Това е свещеният ритъм на живота, чрез който вие задействате Божията Енергия.

О, никога не съм получавал толкова просто обяснение на всичко! Струва ми се, че никога така ясно не съм го разбирал.

Ти си дошъл тук, за да получиш яснота. Това е смисълът на този диалог. Радвам се, че го постигаш.

В действителност няма „по-ниско“ и „по-високо“ място на Космическото Колело. Така как би могло да има - това е *Колело*, а не *стълба*.

Отлично. Това е съвършен образ и съвършено разбиране. Ето защо не бива да се заклеява онова, което вие назовавате „по-низше“, „базово“, животинските инстинкти в човека, а трябва да се благославя, да се зачита като пътека, по която и чрез която бие намирате обратния път към дома.

Това би освободило множество хора от чувството за вина, което в голяма степен изпитват по отношение на секса.

Затова и казах: радвайте се, радвайте се, *радвайте се* на секса и на целия живот!

Смесвайте онова, което наричате свещено, с онова, което наричате светотатствено, защото, докато не започнете да гледате на вашите олтари като на върховно място за любов и на вашите спални като на върховно място за поклонение пред Бога, вие нищо не виждате.

Нима смятате, че „сексът“ е откъснат от Бога? Ето какво ще ви кажа: *Аз съм във вашите спални всяка нощ.*

И така, смело напред! Смесвайте онова, което наричате профанно, с онова, което наричате прозреническо - за да разберете, че няма различия и да преживеете всеобщността като Едно цяло. Тогава, продължавайки да еволюирате, вие няма да имате чувството, че се отричате от секса, а просто, че му се наслаждавате на едно по-висше ниво, защото *Животът* е С. Е. К. С. - СИНЕРГИЙНО-ЕНЕРГИЕН ОБМЕН.

А ако разберете това по отношение на секса, ще го разберете по отношение на всичко друго в живота. Дори по отношение на вряя на живота - така наречената „смърт“. В момента на вашата смърт няма да гледате на себе си като на човек, който се отказва от живота, а просто като на човек, който му се наслаждава на едно повиеше ниво.

Когато най-сетне започнете да разбирате, че не съществува разделение в Божия свят, тоест, че няма нищо, което не е Бог - тогава най-сетне вие ще се откажете от тази човешка измислица, която наричате сатана.

Ако съществува сатана, той съществува като всяка мисъл за разделение от Мен, която някога ви е спохождала. Вие не можете да бъдете разделени от Мен, защото Аз Съм Всичко, Което Е.

Мъжете са измислили дявола, за да вдъхнат страх и да накарат останалите да правят, каквото те искат, под заплахата, че ще бъдат откъснати от Бога, ако не го правят. Заклеймяването, страхът от вечния огън на ада е *Крайна тактика на страха*. Ала вече вие нямате нужда от страх, защото нищо не може, нито някога ще ви раздели от Мен.

Вие и Аз сме Едно. Не можем да бъдем нищо друго, ако Аз Съм Този, Който Съм - Всичко, Което Е.

Защо трябва сам да заклеявам Себе си? И по какъв начин бих го сторил? Как мога да разделя Себе си от Себе си, когато Аз Съм Всичко, което Е, и няма нищо друго. Моята цел е еволюцията, а не заклеяването; растежът, а не смъртта; преживяването на опита, а не провала на опита. Моята цел е да Бъда, а не да престана да Бъда.

Няма как да разделя Себе си от вас - или от каквото и да било друго. „Адът“ е просто незнание на този факт. „Спасението“ е познаване и разбиране в пълнота. Вие сте спасени дори в този момент. Няма вече никаква нужда да се притеснявате от онова, което ще стане „след смъртта“.

Можем ли да поговорим по въпроса за смъртта? Каза, че в настоящата трета книга ще разгледаме някои истини от повиеш порядък. Някои универсални истини. През целия наш разговор не казахме много за смъртта и за онова, което става след нея. Нека поговорим за това сега.

Добре. Какво искаш да знаеш?

Какво става, когато човек умира?

Ти какво би избрал да става?

Нима искаш да кажеш, че избираме какво да стане?

А нима допускаш, че само защото си умрял, преставаш да твориш?

Не зная. Тъкмо за това питам Теб.

Напълно правдоподобно. (Случва се така, че не знаеш, но Аз виждам, че си забравил, което е страхотно. Всичко става по план.)

Когато умираете, творческият процес не спира. Това достатъчно ясно ли е за теб?

Да.

Добре.

А причината, творческият процес да не спира след смъртта е, че вие никога не умираете. Не можете да умрете, защото вие сте самият живот. А животът не може да не бъде живот. Затова вие не можете да умрете.

И тъй в момента на смъртта онова, което става, е... че вие продължавате да живеете.

Затова мнозина, които са „умрели“, не могат да повярват в това - защото не преживяват факта на смъртта. Обратното, чувстват се живи (защото наистина е така). По този начин изпадат в объркване.

Азът може да вижда тялото проснато, сгърчено, неподвижно, но самият Аз изведнъж се оказва, че може да се движи наоколо съвсем свободно. Често той има преживяване за това, че буквално лети над стаята - след което, че се намира навсякъде в пространството, и то едновременно. А когато пожелае да погледне на нещата от определена перспектива, внезапно се озовава там.

Ако душата (названието, което сега ще дадем на Аза) се пита удивено: „Но защо е неподвижно тялото ми?“, тя ще се озове точно над него и надвесена над тялото с любопитство ще съзерцава неговата неподвижност.

Ако влезе някой в стаята и душата си помисли: „Кой е това?“ - тя внезапно ще се намери пред или до този човек.

И така за много кратко време душата разбира, че може да отиде навсякъде - със скоростта на собствената си мисъл.

И тогава душата бива обзета от чувство на невероятна лекота и свобода и обикновено е нужно известно време, за да се „приспособи“ към цялото това преместване, което съпровожда всяка мисъл. Ако даден човек е имал деца и си помисли за тях, душата внезапно се озовава в присъствието им, където и да са те. Така душата узнава, че може не само да се озове, където си поиска, със скоростта на мисълта - но тя може да бъде едновременно на две места. Или на три места. Или на пет.

Тя може да съществува, да наблюдава или да провежда действия на тези места едновременно без никакво затруднение или объркване. След това може „да се върне“ към себе си, като отново заеме едно-единствено място просто като се пренастрои.

Душата си спомня в следващия живот онова, което би било добре да помни в този си живот - че всички последици са сътворени от мисълта и че са проявление и резултат на вътрешно намерение.

Вътрешното намерение, върху което съсредоточавам своето внимание, се превръща в моя реалност.

Точно така. Единствена разлика е скоростта, с която се осъществява преживяването на този опит. Във физическия живот може да съществува пропаст, голяма разлика между момента на мисълта и опита. В духовната сфера няма такава разлика; резултатите са мигновени.

Затова и душите, които току-що са преминали в отвъдното, се научават да наблюдават мислите си много внимателно, тъй като, каквото и да помислят, те го пре-живяват.

Тук Аз използвам думата „научават“ много свободно, по-скоро като образ, отколкото като описание, което отговаря на действителността. Терминът „припомням си“ би бил много по-точен.

Ако душите на физическото поле се научат да контролират своите мисли толкова бързо и ефективно, както душите на духовното поле, целият им живот би се променил.

Сътворението на индивидуалната реалност, мисловният контрол и онова, което някои наричат молитва, е всичко.

Молитва ли?

Мисловният контрол е най-висшата форма на молитва. Ето защо мислете само онова, което е добро и праведно. Не ангажирайте мислите си с негативност и мрак и дори в моменти, когато нещата изглеждат отчайващи — и особено в такива моменти, виждайте само съвършенството и изразявайте само благодарност или си представяйте само онези прояви на съвършенството, които избирате занапред.

В тази формула се състои душевното спокойствие. В този процес ще намерите мир. В това съзнание ще откриете радостта.

Това е нещо изключително. Това е изключителна информация. Благодаря, че чрез мен Ти ни я даваш.

И Аз ти благодаря, че Ми позволяваш да предам това. В някои моменти ти си „по-чист“ отколкото в други. В някои моменти си по-отворен - като цедка, която току-що е била измита. Тя е „по-отворена“. Мрежата е почистена и пропуска по-добре.

Много подходящо сравнение.

Старая се.

Да обобщим тогава: Душите, които се освобождават от тялото, бързо си припомнят да наблюдават и контролират своите мисли много внимателно, защото всичко, което си помислят, те сътворяват и преживяват.

Повтарям отново, същият процес е валиден и за душите, които все още са в тяло, с тази разлика, че резултатите не са толкова непосредствени. И тъкмо този „времеви“ промеждутък между мисълта и творението, който може да трае дни, месеци или години - създава илюзията, че нещата се случват на вас, а не са *причинени* от вас. *Това е илюзия*, която ви кара да забравите, че вие сте причината в този случай.

Както вече няколко пъти описах, тази забрава е „превърната в система“. Тя е част от процеса. Защото вие не можете да сътворите Истинската си Същност, докато не забравите Истинската си Същност. Тъй че илюзията, която поражда забравата, е съзнателно търсен ефект. Когато напуснете тялото, с голяма изненада ще установите мигновената и очевидна връзка между своите мисли и онова, което сътворявате. В началото това ще бъде за вас шокираща изненада, а след това много приятна, когато започнете да си припомняте, че вие сами сте причината за сътворяването на своя опит, а не просто понасяте резултатите от този опит.

Защо съществува такъв промеждутък от време между мисълта и нейното пресътворяване *преди* да умрем, а след това не?

Защото съществувате в илюзията на времето. Не съществува промеждутък между мисълта и пресътворяването ѝ извън тялото, защото всъщност сте се освободили от параметъра на времето.

С други думи, както много пъти си казвал, времето не съществува.

То не съществува, такова, каквото е във вашите разбирания. Феноменът „време“ е всъщност функция на гледната точка.

А защо съществува, докато сме в тяло?

Вие сте го породили, като сте заели настоящата си гледна точка. Вие използвате тази перспектива като средство, посредством което изучавате и изследвате своя опит много по-пълноценно, отделяйки го на части, без да го възприемате като единно ставащо.

Животът е единно ставащо. Едно събитие в Космоса, което се случва *точно сега*. То се случва цялостно. Повсеместно.

Няма друго „Време“, освен *сега*. Няма друго „място“, освен тук.

Тук и сега е всичко, Което Е.

Но вие избирате да преживявате Великолепието на тук и сега във всяка негова подробност и да преживявате Своето Божествено Аз, като творец на вашата реалност тук и сега. Съществуват само два начина - две сфери на опита - в които бихте могли да осъществите това. Времето и пространството.

Толкова великолепна е била за вас тази мисъл, че вие буквално сте се взривили от радост!

В този взрив на радост е сътворено пространството между отделните ваши части и времето, нужно за преместване от една ваша част до друга.

По този начин вие съвсем буквално сте *разкъсали Себе Си на части*, за да разгледате подробно тези свои части. Би могло да се каже, че сте били толкова щастливи, „че сте се разпаднали на частици“.

Оттогава насам се опитвате да съберете тези свои частици.

Точно това е целият мой живот! Аз само това и правя - да събирам отделните частици на живота си и се опитвам да разбера дали те крият някакъв смисъл.

Тъкмо чрез средството, наречено време, вие сте успели да разделите частите, да откъснете онова, което не може да се откъсне и така да го видите и преживеете по-пълно, като го пресътворите.

Дори богато гледате на някакъв определен обект през микроскоп и виждате, че той съвсем не е нещо твърдо установено, а е в действителност конгломерат от милион различни ефекти - различни неща, които се случват едновременно и по този начин пресътворяват един по-голям ефект - точно по същия начин вие използвате времето като микроскоп на своята душа.

Помислете за Притчата за Скалата.

Някога е съществувала една Скала, изпълнена с безбройно Количество атоми, протони, неутрони и субатомни частици-на веществото. Тези частици непрестанно са били в движение по определена схема и всяка частица се движи от „тук“ до „там“ и това отнема „време“, но движението се осъществява толкова бързо, че самата Скала изглежда съвършено неподвижна. Тя просто съществува. Стои си, поглъща слънцето, мокри се от дъжда и съвсем не се движи.

- Какво е онова вътре в мен, което се движи? - попитала Скалата.

- Това си ти - Казал един Глас от Далеч.

- Аз ли? - запитала отново Скалата. - Но това е невъзможно. Аз не се движа изобщо.

Всеки може да види това.

- Да, но *от разстояние*, - съгласил се Гласът. - От разстоянието, което ме отделя от теб, ти наистина изглеждаш твърда и неподвижна, но когато се приближа, когато отблизо разгледам онова, което действително става - виждам, че всичко, което изгражда твоята Истинска Същност, се *движи*. То се движи с невероятна скорост във времето и пространството по определена схема, която Те *пресътворява* като нещото, наречено „Скала“. И така ти си някаква магия! Ти се движиш и в същото време *не се движиш*.

- Но кое тогава е илюзията? - запитала Скалата. — Единството и неподвижността на Скалата или разделението и движението на Нейните частици?

На това Гласът отвърнал:

- Кое тогава е илюзията? Единството и неизменността на Бога? Или разделението и движението на Неговите части?

Ето какво ще ти кажа: Върху тази Скала Аз ще изградя моята църква. Защото това е Скалата на Епохите. Това е вечната истина, която не оставя непреобърнат нито камък. Аз я обясних цялата тук, в тази малка история. Това е Космологията.

Животът е поредица от микроскопични, невероятно бързи движения. Тези движения не засягат ни най-малко неподвижността на Битието, на всичко, което Е. Но също, както атомите изграждат скалата, така и движението пресътворява неподвижността точно пред очите ви.

От дистанция не съществува разделение, не може да съществува, защото всичко, което Е, е всичко, което Е. И *няма нищо друго*. Аз Съм Движеща се неподвижност.

От ограничената перспектива, от която вие гледате всичко, което Е, вие виждате себе си разделени и откъснати, не като едно неподвижно битие, а като много, много битиета, Които са постоянно в движение. И двете наблюдения са точни. И двете реалности са „реални“.

Така че, когато „умра“, аз съвсем не умирам, а преминавам в осъзнаване на макрокосмоса - където не съществува „време“, нито „пространство“, сега и тогава, преди и след.

Точно така е. Разбра го напълно.

Нека да опитаме да видим дали ще мога да го пресъздам пред Теб. Дали ще мога да го опиша.

Добре, опитай!

От една макроперспектива не съществува разделение и от „далечината“ всички частици на всичко изглеждат като едно Цяло.

Когато човек погледне камъка в краката си, той вижда камъка точно тук и сега като нещо цяло, завършено и съвършено, но дори и в мига, в който осъзнаваш камъка по този начин - осъществява се невероятно движение при невероятна скорост от частиците на този камък. А какво вършат тези частици? Те правят камъка това, което е.

Когато човек се вгледа в този камък, той не вижда вътрешните процеси. Дори ако ги знае концептуално, за него всичко става „сега“. Скалата не се *превърща в скала*, тя е скала точно тук и сега.

Ако твоето съзнание се слее с една от субмолекулярните частици вътре в скалата, тогава ти ще преживяваш себе си като движещ се при безумна скорост първо „тук“, после „там“. И ако един глас извън скалата ти кажеше: „всичко това се случва едновременно“, ти би го нарекъл лъжец или шарлатан.

Но от перспективата на една дистанция от скалата, идеята, че някаква част от скалата е отделена от друга част и още повече, че се движи с безумно голяма скорост, би изглеждала лъжа. От тази дистанция може да се види онова, което не може да се види отблизо - че всички

части са Едно и че цялото движение *Всъщност не придвижва нищо*.

Напълно си разбрал и проникнал в същността на това, което казах. Сам разбираш, и в това отношение си прав, че целият живот е въпрос на перспектива. Ако продължиш да осъзнаваш тази истина, ще започнеш да разбираш макрореалността на Бога и ще отключиш тайната на цялата вселена: *Всичко е едно и също нещо*.

Вселената е молекула в тялото на Бога. Това никак не е далеч от истината.

И всъщност ние се връщаме в съзнанието си в тази макрореалност, когато ни се случи онова, което наричаме „умиране“?

Да. И макрореалността е само *микрореалност* на една още *по-голяма макрореалност*, която е *малка частица от още по-голяма реалност* - и така нататък, и така нататък, и така нататък. Вечно и завинаги, и дори още по-нататък, в един свят без край.

Ние сме Бог - „И Това, Което Е“ — в непрестанен акт на пресътворяване на Своята Същност. В постоянен акт на осъществяване на това, което сме сега... докато вече не сме това, а се превърнем в нещо друго. Дори и скалата няма да бъде скала вечно, а само „изглежда, че е вечно скала“. Преди да бъде скала, тя е била нещо друго. Тя се е вкаменила, превръщайки се в скала вследствие на процес, който е траел стотици хиляди години. Тя е била нещо друго и ще бъде отново нещо друго.

Същото се отнася и до вас. Ти не си вечно този „ти“, който си сега. Ти си бил нещо друго. И днес, когато си тук в твоето пълно великолепие, ти отново си всъщност... „нещо друго“.

Това е удивително. Абсолютно удивително! Никога не съм чувал нищо подобно. Ти разгледа цялата космология на живота, обяснявайки я по начин, който мога да разбера и запомня. Това е удивително.

Е, благодаря. Ценя тази твоя оценка. Старая се. Добре се справяш.

Предполагам, че това не е точният израз, който би употребил тук.

Ах!

Просто се пошегувах. Малко да поразведря атмосферата. Да внеса малко хумор. Аз не мога всъщност да се „обидя“, но твоите събрата, хората, често се обиждат от Мое име.

И аз съм го забелязал. Но ако се върнем назад, прави ми впечатление нещо особено.

Какво е то?

Цялото това обяснение се дължеше на един мой въпрос: „Как става така, че времето съществува, когато сме в тялото, а престава да съществува, когато душата се освободи от тялото?“ и Ти Каза, че „времето“ е определена гледна точка или *перспектива*; че то нито „съществува“, нито „престава да съществува“, но че душата променя своите перспективи и ние преживяваме Върховната реалност по различен начин.

Точно това казах! Разбрал си го!

И направи и по-широкото обобщение, че в *макрокосмоса* душата *осъзнава пряката връзка* между *мисъл и нейното пресътворяване*; между идеите на човека и неговия опит.

Да. На макрониво това е все едно да виждаш скалата и движението, което се осъществява вътре в нея. Не съществува „време“, което да отделя движението на атомите от вида на скалата, която това движение пресътворява. Скалата „е“, дори и когато се осъществяват вътрешните ѝ движения, всъщност *поради* тези движения тя е. Причината и следствието са мигновени. Движението се извършва и скалата съществува в своето „битие“ в „едно и също време“.

Това осъзнава душата в мига, който вие наричате „смърт“. То е просто промяна на перспективата. Човек започва да вижда повече и да разбира повече.

След смъртта ти не си вече ограничен в своето разбиране. Виждаш скалата и виждаш вътре в скалата. Тогава поглеждаш на онова, което са ти се стрували особено сложни страни на живота, и си казваш: „Разбира се“. Всичко ще ти стане съвсем ясно.

Но тогава пред теб ще се появят нови загадки, които трябва да проумееш. Движейки се по Космическото Колело, ще ти се явяват все по-големи и по-големи реалности - по-големи и по-големи истини.

Ала ако можеш да си припомниш тази истина, че собствената ти перспектива създава твоите мисли и твоите мисли създават всичко и ако можеш да си припомниш това, *преди да*



*напуснеш тялото, а не подир туй, Животът ти ще се промени.*

А начинът да контролираш мислите си е да промениш изцяло своята гледна точка.

Точно така. Ако възприемеш различна гледна точка, ще придобиеш различна мисъл по отношение на всичко. По този начин ще се научиш да контролираш своята мисъл в пресътворяването на опита. Всичко се състои в контрола на мисълта.

Някои хора наричат това постоянна молитва.

Вече спомена за това, но струва ми се, че никога не съм възприемал молитвата по такъв начин.

Защо тогава не видиш какво ще стане, ако именно така започнеш да я възприемаш? Ако си представиш, че контролирането и насочването на твоите мисли е най-висша форма на молитва, ти ще започнеш да мислиш само добро и праведно. Няма да се отдаваш на негативност и мрак, дори ако си потопен в него. И в моменти, когато всичко изглежда безнадеждно - и особено в такива моменти - ще виждаш само съвършенството.

Ти отново и отново се връщаш към това.

Давам ти метод. С този метод можеш да промениш живота си. Повтарям най-важните средства на този метод, повтарям ги отново и отново, защото повторението ще породи разпознаване - „познаване отново“ - когато това най-много ти е необходимо.

Всичко, което става - всичко, което е ставало, става и ще става - е външно физическо проявление на твоите вътрешни мисли, избори, идеи и решения относно това Кой Си и Кой Избираш Да Бъдеш. Не осъждай онези аспекти на живота, които не приемаш. Стреми се да ги променяш, както и да променяш условията, които са ги направили възможни.

Осъзнай мрака, но не го осъждай. По-скоро бъди светлина в мрака и по такъв начин го трансформирай. Нека твоята светлина така да засвети пред хората, че онези, които живеят в мрак да бъдат озарени от светлината на твоето същество. И всички ще видят тогава Кой Си Ти Реално.

Бъди Носител на Светлината, защото твоята светлина може да стори повече от това да озари твоя собствен път, твоята светлина може да бъде светлина, която истински да озари света. Затова сияй, о просветлени! Сияй още и още, така моментът на най-големия ти мрак да се превърне в най-големия дар за тебе. И в момента, в който бъдеш надарен, ти ще предадеш този дар на другите, давайки им едно неизразимо съкровище: Самите Тях.

Нека твоята задача бъде това. Нека това да бъде най-голямата ти радост: да върнеш хората към Тях Самите. Дори и в най-мрачния им час, особено в такъв час.

Светът те чака. Изцели го. Сега. Там, където си, можеш много да направиш.

Защото Моите овце се изгубиха и сега трябва да се намерят. Бъди добър пастир и ги поведи обратно към Мен.

Благодаря Ти. Благодаря Ти за този зов и предизвикателство. Благодаря Ти, че ми даде цел. Благодаря Ти. Затова, че ми помагаш винаги да вървя в посоката, която знаеш, че искам да следвам. Затова се обръщам към Теб. Затова обичам и благославям този диалог. Защото в разговор с Теб аз намирам Божественото в себе си и започвам да го разпознавам и у другите.

Мой истински възлюблен, небесата ликуват, когато изричам тези думи. Това е същинската причина, поради която идвам при теб и бих дошъл при всеки, който Ме повика. Точно както идвам в този момент и при всички други, които четат тези думи. Защото настоящият разговор не бе предназначен от самото начало единствено за теб. Той бе предназначен за милиони хора по света. И той се дава в ръцете на всеки човек точно тогава, когато се нуждае, и това става често по най-чудотворни начини. Той им дава онази мъдрост, към която се стремят и която е съвършено подходяща за онзи момент от живота, в който се намират. Удивителното, което се случва, е, че всеки сам предизвиква този резултат. „Изглежда“ така, сякаш някой друг ти е дал този разговор, открянал те е за този диалог, но *ти Сам си постигнал това.*

Затова нека заедно разгледаме останалите въпроси, които имаш в сърцето си.

Може ли да поговорим още за живота след смъртта? Ти бе започнал да обясняваш какво става с душата след смъртта. На мен ми се иска да узная колкото мога повече по този въпрос.

Ще поговорим тогава за това, докато задоволиш копнежа си. Казах по-рано, че става онова, което искаш да стане. Имам предвид това буквално. Ти сам създаваш своята реалност, не

само когато си в тяло, но и когато си извън него. Първоначално може и да не разбереш това и да не го следваш съзнателно в тази своя реалност. В такъв случай опитът ти се създава от една от двете други енергии: твоите неовладени мисли или колективното съзнание.

В онази степен, в която твоите неовладени мисли са по-силни от колективното съзнание, в тази степен ти ще ги преживееш като реалност. В степента, в която приемаш, поглъщаш и усвояваш колективното съзнание, в тази степен ще го преживееш като реалност.

Това не се отличава от начина, по който създаваш своята реалност в настоящия си живот.

Винаги в живота ти си изправен пред един от трите възможни избора:

1. Можеш да позволиш на твоите неовладени мисли да сътворят Мига.
2. Можеш да позволиш на своето творческо съзнание да сътворява Мига.
3. Можеш да позволиш на Колективното съзнание да сътворява Мига.

В това е иронията.

В настоящия си живот ти намиращ, че е трудно да твориш съзнателно чрез своето индивидуално съзнание и често приемаш, че твоето индивидуално разбиране е погрешно, имайки предвид всичко, което наблюдаваш наоколо си, така че се подчиняваш на Колективното съзнание, независимо дали това е полезно за теб или не.

В първите мигове на живота в отвъдното, от една страна, може да ти се стори *трудно* да се подчиниш на Колективното съзнание поради всичко, което виждаш наоколо си (което може да ти изглежда невероятно), и така, можеш да бъдеш изкушен да се придържаш към своите собствени индивидуални разбирания, независимо дали са ти полезни ли не.

Ето какво ще ти кажа: когато си обкръжен от по-низше съзнание, за теб ще бъде по-добре да се придържаш към своите индивидуални разбирания, а когато си обкръжен от повиеше съзнание, ти имаш по-голяма полза да му се подчиниш.

Следователно, може би е разумно и мъдро да потърсиш същества с по-висше съзнание. Аз не мога да отдавам прекалено значение на обкръжението, в което се намирам.

В онова, което наричаш отвъден живот, няма от какво да се безпокоиш в това направление, защото мигновено и автоматично ще бъдеш обкръжен от същества с по-висше съзнание - и от самото по-висше съзнание.

И все пак, ти може и да не разбереш, че си обгърнат от толкова много любов; може да не го разбереш веднага. Възможно е да ти се стори, че ти се „случват“ различни неща, че си оставен на произвола на съдбата. А всъщност изживяваш в опита си съзнанието, с което си умрял.

Някои от вас притежават очаквания, за които дори не подозират. През целия си живот сте имали определени представи за това какво става след смъртта и когато „умрете“, тези мисли се изявяват и вие внезапно осъзнавате (превърщате в нещо реално) онова, което сте си представяли. И онези ваши мисли, които притежават най-голяма сила и които вие най-ревностно поддържате, те ще се наложат, както става винаги в живота.

И тогава човек наистина *може* да отиде в ада. Ако през целия свой живот хората са вярвали, че адът е място, което съвсем сигурно съществува, че Бог ще съди „живите и мъртвите“ и че ще отдели „зърното от плевата“ и „козите от овците“ и че те със сигурност ще се „озоват в ада“ заради всичко, което са сторили в обида на Бога, тогава те *наистина* ще отидат в ада! Ще горят сред вечния огън на проклятието! Та как биха могли да го избегнат?

Ти многократно повтаряш в този диалог, че адът не съществува. Но в същото време твърдиш, че ние сътворяваме своята собствена реалност и сме способни да сътворим всякаква реалност чрез своите мисли. Така че, адският огън и проклятието *могат наистина* да съществуват за *онези, които вярват в тях*.

Нищо не съществува във Върховната Реалност, освен онова, Което Е. Ти си прав като казваш, че вие можете да сътворите всяка субреалност, която изберете - включително преживяването на ада такова, каквото го описа. Не съм казвал в никакъв момент на този диалог, че вие не можете да преживеете ада; казах само, че адът не съществува. *Повечето от онова, което преживявате, не съществува, но въпреки това вие го преживявате*.

Това е невероятно. Един мой приятел, Барнет Бейн, току-що създаде филм за това. Имам предвид, *именно* за това. Сега, когато пиша тези редове, е 7 август 1998 година. Вмъквам тази

информация в диалога след пасажите, записани преди две години, което по-рано никога не съм правил. Но преди да изпратя ръкописа на издателя, аз го изчетох още един последен път и внезапно осъзнах: Почакай! Робин Уилямс току-що създаде филм *точно за онова, за което говорим* тук. Нарича се „Сънищата, които сънуваме“ и представлява удивително филмово пресъздаване на онова, за което говориш.

Запознат съм с него.

Наистина ли? *Нима Бог ходи на кино?*

Бог прави филмите.

О!

Да. Не си ли гледал филма „О, Господи“?

Да, разбира се, но...

Да не би да си мислиш, че Бог пише само книги?

Значи ли това, че филмът на Робин Уилямс е верен в буквалния смисъл? Искам да кажа - наистина ли е така?

Не. Никой филм, книга или човешко обяснение на Божественото не е вярно в буквалния смисъл.

Това и за Библията ли се отнася? И Библията ли не е вярна в буквалния смисъл?

Не. И, струва ми се, че ти знаеш това.

Какво ще кажеш за *настоящата* книга? *Тази* книга е вярна в буквалния смисъл!

Не. Не ми е приятно да ти го кажа, но ти прецеждаш тази информация през филтъра на своята личност. Разбира се, съгласен съм, че мрежата на твоя филтър е по-фина и тънка. Ти си станал много добър филтър, но въпреки всичко си филтър.

Зная това. Само исках да бъде то повторено тук отново, защото някои хора приемат книги като тази и филми като „Сънищата, които сънуваме“ като истина в буквалния смисъл. А на мене ми се ще да ги накарам да престанат да ги възприемат по такъв начин.

Писателите и създателите на онзи филм са пресели една огромна истина през един несъвършен филтър. Стремили са се да покажат, че човек преживява след смъртта точно онова, което очаква и избира да преживее. Това те са направили много внушително.

А сега да се върнем ли отново на темата си?

Да. Бих искал да зная точно онова, което исках да зная, когато гледах онзи филм. Щом няма ад, но въпреки това аз преживявам ада, *каква е разликата по дяволите!*

Не би имало никаква разлика дотолкова, доколкото ти оставах в сътворената от теб реалност. Ти обаче няма да пресътворяваш тази реалност вечно. Някои измежду вас не биха я преживели дори и една „наносекунда“, както казвате вие. Дори и в интимните сфери на своето въображение те не биха се пренесли в място на скръб и страдание.

Какво би могло да ми попречи да пресътворявам такова място на скръб и страдание през цялата вечност, след като съм вярвал цял живот, че то съществува и че нещо, което сам съм направил, е довело до това да заслужи да бъде в това място?

Твоето познание и разбиране.

Също както и в настоящия ти живот всеки следващ момент се създава от новите разбирания, придобити в предишния. В така наречения откъснат живот също ще създаваш следващия си миг чрез онова, което си познал и разбрал в предходния.

И онова, което много бързо ще разбереш и познаеш, е, че имаш винаги избор какво да поискаш да преживяваш. Така е, защото в откъснатия живот резултатите са мигновени и ти няма да пропуснеш да осъзнаеш връзката между собствените си мисли по отношение на дадено нещо и преживяванията, които тези мисли създават.

Ще разбереш, че ти сам сътворяваш собствената си реалност.

Това би могло да обясни защо преживяванията на някои хора са щастливи, а на други хора са изпълнени със страх. Защо преживяванията на някои хора са дълбоки, докато други хора буквално нямат преживявания. Както и защо съществуват толкова различни разкази за миговете след смъртта.

Някои хора са се върнали към живот, след като са били близо до смъртта и са имали преживявания, изпълнени с мир и любов без страх от смъртта, докато други се връщат уплашени, убедени, че са се сблъскали с тъмни и зли сили.

Душата откликва и пресътворява мисълта, която е най-силно доминираща в съзнанието, като поражда съответното ѝ преживяване.

Някои души запазват това преживяване, правейки го много реално - както са запазвали преживяванията си, когато са били в тяло, макар че онези преживявания са били също така нереални и нетрайни. Други души се приспособяват бързо, осъзнават преживяното такова, каквото е, и започват да мислят по новому, при което веднага се пренасят в други преживявания.

Значи ли това, че в отвъдния живот нещата не са строго детерминирани? Нима няма Вечни истини, Които да съществуват извън нашето съзнание? Нима продължаваме да пресъздаваме митове и легенди и мили преживявания, дори и когато преминем в реалността отвъд смъртта? Когато се освободим от веригите? Когато най-сетне познаем истината?

Изборът е изцяло ваш. Именно това искаше да каже филмът на Робин Уилямс. Това е внушението и на настоящата книга. Онези, чието единствено желание е да познаят вечната истина на всичко, което Е, да разберат великите тайни, да преживеят Върховната Реалност, го постигат. Да, има Една Велика Истина; съществува Върховна Реалност, но вие винаги ще постигате онова, което сте избрали, независимо от тази Реалност - точно защото реалността е, че вие сте Божествени творения, Божествено творящи своята реалност и преживявайки я такава, каквато я сътворите.

Но ако изберете да престанете да пресътворявате своя собствена индивидуална реалност и да започнете да разбирате и преживявате по-голямата Единна Реалност, вие ще получите незабавно възможност да го сторите.

Онези, които умират в състояние, в което са направили такъв избор, в което са пожелали това и са изявили воля за такова познание, те се озовават в Единството изведнъж. Другите го преживяват само когато пожелаят това. Съвсем същото се отнася и за душата в тяло. Всичко е въпрос на желание, на избор, на това какво сътворявате. Вие пресътворявате и съответно преживявате онова, което *вече в сътворено*.

Това е Сътвореният Творец. Движещият се Неподвижен. Това е Алфата и Омегата, преди и след, началото и края на всичко, което наричат Бог.

Аз няма да ви отхвърля, но и няма да ви наложя Моята Същност. Никога не съм го правил и никога няма да го направя. Вие можете да се завърнете към Мен винаги, когато пожелаете. Сега, докато още сте в тяло или след като напуснете тялото, можете да се завърнете към Единството и да преживеете загубването на своя индивидуален Аз винаги, щом това ви харесва. Можете също да пресътворявате и преживявате своя индивидуален Аз винаги, когато изберете това.

Можете да преживявате всеки аспект на всичко, което Е, в неговите най-малки или най-големи пропорции. Можете да преживеете в опита си микрокосмоса или макрокосмоса.

Мога да преживея в опита си частицата или скалата.

Да, много добре. Започваш да разбираш.

Когато си в човешко тяло, ти преживяваш по-малката частица от целостта; тоест частица от микрокосмоса (най-малката му частица). Когато се отделиш от тялото (в така наречения „духовен свят“), ти разширяваш своята перспектива неимоверно много. Изведнъж започва да ти се струва, че знаеш всичко; можеш всичко. Ще придобиеш макрокосмически поглед към нещата, което ще ти позволи да разбереш онова, което сега не разбираш.

Едно от нещата, които тогава ще разбереш, е, че съществува дори още по-голям макрокосмос. С други думи изведнъж ще ти стане съвсем ясно, че всичко, Което Е, е дори още по-огромно от реалността, която тогава ще преживяваш в своя опит. Това ще те изпълни с благоговение и очакване, с удивление и вълнение, с радост и възбуда. Защото тогава ще узнаеш и разбереш онова, което Аз познавам и разбирам: че играта никога не свършва.

Ще постигна ли някога истинска мъдрост?

Във времето след смъртта ти можеш да направиш избор да получиш отговор на всеки въпрос, който е възниквал пред теб - и да отвориш съзнанието си за нови въпроси, които дори не си си представял, че съществуват. Можеш да направиш избор да преживееш Единството с Всичко, Което Е. И ще имаш възможност да решиш какъв искаш да бъдеш след това, какво искаш да правиш и да имаш.

Дали избираш да се върнеш в онова тяло, което си напуснал? Дали избираш да преживееш отново живота в човешка форма, макар и по-различна?

Дали избираш да останеш там, където си, в „духовния свят“ на нивото, което преживяваш в онзи момент? Дали избираш да продължиш да вървиш по-нататък по пътя на познанието и опита? Дали избираш да „изгубиш своята самоличност“ напълно и да се превърнеш в част от Единството?

Какво избираш? Какво *избираш*?

Това е въпросът, който Аз ще ти задавам винаги. Винаги това е въпросът на вселената, защото вселената не знае нищо друго, освен да удовлетворява твоите най-съкровени желания, най-възвишените ти стремежи. Тя всъщност прави това всеки момент, всеки ден. Разликата между теб и Мен е, че ти не го съзнаваш.

Аз го разбирам.

Кажи ми... дали моите любими и роднини ще ме срещнат след смъртта ми и ще ми помогнат да разбера какво става? Дали ще се срещна отново с онези, които „са си отишли преди мен“? Ще можем ли да бъдем заедно във вечността?

Ти какво избираш? Ако избереш да стане така, ще стане.

Добре, но аз съм объркан. Искаш да кажеш, че всички ние имаме свободна воля и че тази свободна воля продължава дори и отвъд смъртта?

Да, това искам да кажа.

Ако това е вярно, тогава свободната воля на моите любими хора ще трябва да съвпада с моята - те трябва да мислят и желаят също като мен, в противен случай няма да се явят, когато умра. Ами ако аз желая да прекарам остатъка от вечността с тях, а един или двама предпочетат да продължат нататък? Някой би могъл да поиска да се развива към по-висши и по-висши нива и да преживее присъединяването си към Единството, както Ти го нарече, тогава какво?

Не съществува противоречие във вселената. Съществуват неща, които изглеждат като противоречия, но фактически няма такива. Ако възникне ситуация като тази, която описа (между другото, това е много хубав въпрос), ще стане така, че и двамата ще можете да получите онова, което сте избрали.

И двамата ли?

И двамата.

Може ли да запитам как?

Може.

Добре. Как...

Какво мислиш ти за Бога? Смяташ ли, че Аз съществувам на едно място и само на едно място?

Не. Мисля, че Ти съществуваеш навсякъде и едновременно. Вярвам, че Бог е вездесъщ.

В това си напълно прав. Не съществува такова място, където Аз Не Съм. Разбираш ли това?

Струва ми се, че да.

Добре. Какво тогава те кара да мислиш, че с теб е по-различно?

Защото Ти си Бог, а аз съм обикновен смъртен.

Разбирам. Отново сме се вкопчили в това „обикновен смъртен“...

Добре, добре... Да приемем заради разискването, че аз също съм Бог - или поне съм създаден по Божие подобие. Нима твърдиш в такъв случай, че и аз мога да бъда навсякъде и по Всяко Време?

Въпрос само на това, което съзнанието избира да приеме за своя реалност. В така наречения „духовен свят“ можеш да преживееш, каквото си представиш. И така, ако искаш да преживееш себе си като една душа на едно място в едно „време“, можеш да преживееш това, но ако искаш да преживееш своето духовно битие в по-широк план, да бъдеш на повече от едно място „в един и същи момент“ *можеш да преживееш и това*. Всъщност можеш да преживееш своя дух *навсякъде, където пожелаеш*, „по всяко време“. Така е, защото в действителност съществува само едно „време“ и едно „място“ и ти си изцяло в него винаги. Така ти можеш да преживееш всяка негова част или *части*, щом избереш и пожелаеш това.

Ами ако аз желая моите роднини да бъдат с мен, а някой от тях пожелае да бъде „част от

Всичко", което е някъде другаде? Какво тогава?

Невъзможно е ти и роднините ти да не желаете едно и също нещо. Ти и Аз, както и твоите роднини и Аз - всички ние сме едно.

Самият акт на твоето желание е акт на Моето желание, защото ти си просто Моят Аз, който преживява и *желае*. Ето защо, твоето желание е и Мое желание.

Твоите роднини и Аз сме също едно цяло. Затова онова, което желая Аз, желаят и те. Оттук следва, че твоето желание съвпада с желанието на твоите роднини.

И на земята вие желаете едно и също. Желаете мир. Желаете благоденствие. Желаете радост. Желаете осъществяване. Желаете удовлетворение и себеизява във вашата работа, любов във вашия живот, здраве за вашето тяло. Всички вие желаете едно и също.

Нима смяташ, че това е случайно? Не, не е. *Това в част от живота*. И Аз ти го обяснявам в този момент.

Единствената разлика между земята и онова, което наричате „духовен свят“ е, че на земята, въпреки че всички желаете едно и също, имате различни представи за това как да го постигнете. Затова всички вървите в различна посока, търсейки все едно и също нещо!

Именно тези различни представи, които имате, пораждат различните резултати при вас. Тези представи могат да бъдат определени като вашите Изходни мисли. Говорих ти за това и преди.

Да. В първа книга.

Една подобна мисъл, която мнозина споделят, е вашата представа за недостиг. Мнозина от вас дълбоко в душата си са убедени, че *просто нещо им липсва*. Съществува недостиг от *каквото и да било*.

Няма достатъчно любов, няма достатъчно пари, няма достатъчно храна, няма достатъчно облекло, няма достатъчно подслон, няма достатъчно време, няма достатъчно добри идеи, и определено вие самите не сте си достатъчни.

Тази Изходна мисъл ви кара да прилагате всякакви стратегии и тактики, за да се сдобие с онова, което ви се струва, че „не е достатъчно“. Вие бихте отхвърлили незабавно тези подходи, ако ясно осъзнаете, че има достатъчно за всекиго... *всичко*, което желаете.

В онова, което наричате „небе“, вашите представи за недостатъчност изчезват, защото вие осъзнавате, че няма разделение между вас и онова, което желаете.

Осъзнавате, че има дори повече от необходимото. Осъзнавате, че можете да бъдете на повече от едно място в едно и също „време“, поради което няма причина да не желаеш онова, което твоят брат желае, да не избереш това, което сестра ти избира. Ако те искат да бъдеш близо до тях в момента на смъртта им, самата мисъл за теб ще те побийва при тях - и няма причина ти да не откликнеш веднага, защото да отидеш там не те лишава от нищо, което правиш в момента.

Това състояние, в което нямаш причина да казваш не, е състоянието, в което Аз съществувам през цялото време.

Чувал си да го казват и преди и наистина е вярно: Бог никога не казва не.

Аз винаги ще давам на всички вас точно онова, което желаете, както съм правил от началото на времето.

Наистина ли *даваш на всекиго точно онова, което желае* в даден момент?

Да, Мой Възлюблени, така е.

Твоят живот е отражение на онова, което желаеш и вярваш, че можеш да имаш. Не съм в състояние да ти дам нещо, което не вярваш, че би могъл да притежаваш - независимо колко го желаеш - защото не бих накърнил собствената ти вяра. Не мога, това е закон. Да вярваш, че не можеш да имаш нещо, е все едно да не го желаеш, защото предизвиква същия резултат.

Ала на земята ние не можем да имаме, каквото си пожелаем. Не можем, например, да бъдем на две места едновременно, както и още много други неща, които бихме желали, защото тук всички сме така ограничени.

Зная, че гледате на нещата по този начин и затова те стоят така за вас. Защото единственото, което си остава вечна истина, е, че винаги ще ви се дава преживяването, което вярвате, че ще ви се даде.

Така, когато твърдите, че не можете да бъдете на две места едновременно, значи не

можете, но ако сте уверени, че можете да бъдете навсякъде, където пожелаете със скоростта на своята мисъл и можете да се изявите във физическа форма на повече от едно място в даден момент, тогава ще успеете да го постигнете.

Тъкмо на това място, този диалог ми се изплъзва. Искам да вярвам, че информацията идва направо от Бога, но когато твърдиш подобни неща, направо се побърквам, защото не мога да повярвам. Не мога да допусна, че това, което казваш тук, е истина. Нищо в човешкия опит не го потвърждава.

Напротив. Твърди се, че светците и мъдреците от всички религии са постигали и двете неща. Нима е толкова трудно да се повярва? Нима е необходима *изключителна* Вярa? Такова ниво на вярата, каквото се постига от един човек на хиляди години?

Да. Но означава ли това, че е невъзможно?

Не.

По какъв начин аз мога да изградя в себе си подобна вяра? Как мога да постигна такова ниво на вярата?

Ти не можеш да го постигнеш. Можеш само да *бъдеш* на такова ниво. И Аз не се опитвам да играя на думи. Говоря съвсем буквално. Такава вяра - която Аз бих нарекъл Пълно Познание - не е нещо, което можеш да се опиташ да придобиеш. Фактически, ако се опиташ да я *придобиеш*, не можеш да я имаш. Тя е нещо, което ти просто си. Ти просто *си* това Познание. Ти *си* това битие.

Такава битийност произтича от състояние на пълно самосъзнание. Тя може да произтича *само* от подобно състояние. Ако се стремиш да *станеш* съзнаващ, тогава не можеш да бъдеш.

Това е все едно да се опитваш да „бъдеш“ 6 фута висок, когато си само 4,9 фута. Не можеш да бъдеш 6 фута висок, можеш да „бъдеш“ това, което *си* - 4,9 фута. Ще „бъдеш“ 6 фута висок, *когато порастеш толкова*. Когато *бъдеш* 6 фута на височина, тогава ще можеш да вършиш всички неща, които бършат хората, високи 6 фута. И когато *бъдеш* в състояние на пълно самосъзнание, тогава ще можеш да вършиш всички онези неща, които съществата в това състояние на пълно самосъзнание могат да вършат.

Недей следователно „да се опитваш да вярваш“, че можеш да вършиш тези неща. Вместо това се опитвай да преминеш в състояние на пълно самосъзнание. Тогава няма да има нужда повече от вяра. Пълното Познание ще сътвори своите чудеса.

Веднъж, когато медитирах, аз преживях пълно единение, пълно самосъзнание. Беше прекрасно. Беше екстатно. Оттогава непрекъснато съм се опитвал да постигна отново това преживяване. Сядам в медитация и се опитвам да имам това пълно самосъзнание отново, но никога не съм успявал. А причината е в това, че не мога да имам нещо, докато се стремя да го притежавам. Самото ми търсене е заявление, че не ми принадлежи. Все същата мъдрост се повтаря през целия този диалог.

Да, да. Сега вече разбираш. Започва да ти става по-ясно. Затова тук се въртим в кръгове. Затова преповтаряме нещата. Непрестанно се връщаме към тях. Сега ти се казват за трети, а може би за четвърти или пети път.

Радвам се, че зададох този въпрос, защото може да се окаже много опасно това твърдение, че можеш да бъдеш на „две места едновременно“ или „можеш да извършиш всичко, което пожелаеш“. Това са твърдения, които карат хора да скачат от Емпайър стейт билдинг, викайки „Аз съм Бог! Погледнете ме! Мога да летя!“.

Трябва да бъдеш в състояние на пълно съзнание, преди да извършиш такова нещо. Ако искаш да докажеш, че си Бог, като го демонстрираш на другите, това означава, че нямаш пълно съзнание за това и „несъзнаването“ ще се прояви в твоята реалност. Казано накратко: ще паднеш по лице на асфалта.

Бог не се стреми да докаже Себе Си на никого. Бог няма нужда да се доказва. Бог Е и това е факт. Онези, които познават себе си и знаят, че са Едно с Бога или преживяват Бога вътре в себе си, не се стремят да докажат това на когото и да било, а още по-малко на себе си.

И така беше, когато го предизвикваха с думите: „Ако си Божият Син, слез от кръста!“ - Исус нищо не стори.

Но три дни по-късно, тихо и недемонстративно, без свидетели, нито тълпи, и без нищо на никого да доказва, той избърши нещо далеч по-изумително - и светът говори за него и

досега.

И в това чудо е твоето спасение, защото ти бе показана истината не само на Исус, но и на това Ти Кой Си. И така можеш да се спасиш от лъжата за себе си, която са ти казали, която си приел като собствена истина.

Бог винаги ти предлага най-висшата мисъл за самия теб.

На твоята планета и в този момент съществуват много хора, които изявяват много от тези най-върховни мисли, включително правят така, че физически обекти да се появяват и изчезват. Те самите се появяват и изчезват или живеят вечно в тяло, или се връщат обратно в тялото си и отново се съживяват - всичко това, всичко това е станало възможно поради тяхната вяра. Поради тяхното познание. Поради тяхната неизменна яснота за това как стоят нещата и какъв е техният смисъл.

И докато в миналото, когато хора в земна форма са вършели тези неща, вие сте наричали такива събития чудеса и сте провъзгласявали тези хора за светци и спасители, те са толкова светци и спасители, колкото сте и вие, защото вие всички сте светци и спасители. *И тъкмо това е тяхното послание към вас.*

Нима е възможно да повярвам в това? Искам да повярвам в него с цялото си сърце, но не мога. Просто не мога.

Не можеш да повярваш, можеш само да го *познаеш*. Но как да го позная? Как мога да стигна до него?

Онова, което избереш за себе си, дай го на друг. Ако сам не можеш да стигнеш до това, помогни на някой друг да стигне. *Каж*и на някой друг, че вече го е постигнал. *Отдай му възхвала* за това. *Отдай му почит* за това.

В това е смисълът да имаш гуру. На Запад се е натрупала много негативна енергия около думата „гуру“. Тя е станала почти пейоративна. Да бъдеш „гуру“ е нещо като да бъдеш шарлатан, да следваш един гуру е нещо като да му отдадеш силата си.

Да почиташ своя гуру не означава да му отдаваш силата си. Това означава да получиш своята сила. Защото когато почиташ гуруто, когато отдаваш почит на своя учител, ти казваш: „Аз те виждам.“ А онова, което виждаш у друг, можеш да започнеш да виждаш и у себе си. То е важно свидетелство за вътрешната ти реалност. То е външно доказателство за вътрешната ти истина. Истината на твоето съществуване.

Това е истината, която се предава чрез теб в книгите, които пишеш.

Аз не гледам на себе си Като на човек, който пише тези книги. Аз виждам Теб, *Бог*, като автор. Аз съм просто записвач.

Бог е авторът... *ти също*. Няма разлика между това да ги пиша Аз и да ги пишеш ти. Докато си мислиш, че има такава разлика, ти всъщност не схващаш същността на писането и смисъла на това, което пишеш. Ала по-голямата част от хората не схващат смисъла на това учение. И така Аз ви изпращам нови учители. Още учители, всички с все същото послание, както учителите от миналото.

Разбирам твоята съпротива да приемеш това учение като своя лична истина. Ако трябва да тръгнеш по света, заявявайки, че си Едно с Бога - или дори че си частица от Бога, говорейки и пишейки тези думи, светът няма да знае как да те възприема.

Хората могат да ме възприемат, както поискат. Аз знам едно: не заслужавам да бъда получателят на информацията, която ми се дава тук, не се чувствам достоен да бъда посланик на тази истина. Работя върху тази трета книга, но зная още преди да съм я завършил, че аз измежду всички хора, с всичките грешки, които съм направил, с всички егоистични прояви, които съм имал, просто не съм *достое*н да бъда приносителят на тази удивителна истина.

И може би това е най-голямото послание на тази трилогия, че Бог не е скрит от никой човек, говори на всекиго дори и на най-недостойния измежду нас. Защото сам Бог е готов да говори на мен. Бог ще говори непосредствено в сърцето на всеки мъж, жена и дете, които търсят истината.

Във всичко това има надежда. Никой от нас не е толкова ужасен, че Бог да го отхвърли. Нито делата му да са толкова непрости, че Бог да отвърне лицето си от него.

Наистина ли вярваш в това? Във всичко, което току-що написа?

Да.



Така да бъде. И така ще бъде за теб.

Но ето какво ще ти кажа. Ти си достоен. Както е достоен всеки един. Обвинението в недостойност е най-лошото обвинение, на което е бил подлаган човешкият род. Вашето чувство за недостойност се основава на миналото, докато Аз основавам своето чувство за вашето достойнство на бъдещето.

Бъдещето, бъдещето, винаги бъдещето! В него е вашият живот, а не в миналото. Бъдещето. В него е вашата истина, а не в миналото.

Онова, което сте извършили, е маловажно в сравнение с това, което ви предстои да извършите. Как сте грешили е незначително в сравнение с това как ви предстои да творите.

Аз ти прощавам твоите грешки. Всичките. Аз ти прощавам твоите неуместни страсти. Всичките. Прощавам ти погрешните схващания, неправилните възгледи, раняващите действия, егоистичните ти решения. Всичките.

Други може и да не ти простят, но Аз ти прощавам. Други може и да не те освободят от твоята вина, но Аз те освобождавам. Други може да не ти позволят да забравиш, да не ти дадат правото да продължиш, да се обновиш, но Аз ти позволявам, защото Аз зная, че ти не си това, което си бил, а си и винаги ще бъдеш това, което си сега.

Един грешник може да стане светец в един миг, в една секунда. В едно дихание.

В действителност няма такова нещо като „грешник“, защото няма срещу кого да се греша - най-малко срещу Мен. Затова казвам ти, че ти „прощавам“. Използвам такава фраза, защото, както изглежда, така можеш да ме разбереш.

В действителност Аз не прощавам и *никога* няма да имам какво да прощавам. Нямам какво. Няма какво да се прощава. Но Аз мога да те освободя. И ето в този миг го правя. Сега. Отново. Както съм го правил толкова пъти в миналото, чрез ученията на толкова много други учители.

Защо ние не сме ги чули? Защо не сме повярвали в тях? В Твоето най-голямо Обещание?

Защото не можете да повярвате, че Бог е добър. И следователно, забравете за вярата в Моята доброта. Повярвайте вместо това на простата логика.

А причината, поради която Аз нямам нужда да ви прощавам, е, че вие не можете да Ме засегнете. Нито можете да Ми навредите, нито да Ме унищожите. Макар че можете да си въобразите, че сте в състояние да Ме засегнете и дори да Ми навредите. Каква илюзия! Какво велико безумие!

Вие не можете да Ме нараните. Нищо не може да Ме уязви. Аз съм Неуязвим. А неуязвимото не може и никога не би уязвило друг.

Сега разбираш логиката, която се крие зад истината, че Аз нито осъждам, нито наказвам и че не търся възмездие. Нямам потребност от това, защото нито съм бил, нито мога да бъда засегнат, уязвен или наранен по някакъв начин. Същото е вярно и за теб. И за всички останали - макар че всички вие си въобразявате, че можете да бъдете и сте били наранявани, уязвявани и унищожавани.

Защото си въобразявате, че сте уязвени, вие търсите разплата. Защото изживявате болка, имате нужда и друг да преживее болката като възмездие за вашата болка. Но нима това може да бъде оправдание, за да причините болка на някой друг? Само защото си въобразявате, че някой ви е наскърбил, вие се чувствате в правото си да го наскърбите на свой ред? Нима онова, което не е редно да си причиняват човешките същества, е редно да бъде причинено от теб, доколкото се чувстваш в правото си?

Та това е безумие. И в това си безумие вие не виждате, че *всички* хора, които причиняват болка на други, смятат че са в правото си да го правят. Всяко действие, което предприема човек, *се разбира от този човек като правилно действие*, имайки предвид онова, към което той се стреми и което желае.

Според твоето разбиране онова, към което те се стремят и желаят, е погрешно. Но според тяхното разбиране не е. Ти може да не приемаш тяхната представа за света, техните нравствени и етични възгледи, теологичните им разбирания, нито решенията, изборите и действията им... но те въз основа на своите ценности ги приемат.

Ти наричаш техните ценности „неправилни“, но кой може да каже, че твоите ценности са „правилните“? Само ти. Твоите ценности са „правилни“, защото ти твърдиш така. Но дори и

това би имало смисъл, ако ти самият поддържаше едно-единствено становище, но ти непрестанно променяш мнението си по отношение на това, което смяташ за „правилно“ и „неправилно“. Това вие всички правите като отделни индивиди и като общество.

Онова, което обществото ви е считало за „правилно“ само преди няколко десетилетия, днес се смята за „неправилно“. Онова, което е считано за „неправилно“ в недалечното минало, днес се определя като „правилно“. Кой може да каже кое какво е? Нима могат да се класират спортистите, без да се знае резултатът?

И въпреки всичко, ние се осмеляваме да се осъждаме един друг. Осмеляваме се да заклеим другия, само защото не е успял да отговори на нашите променливи представи за това кое е позволено и кое не.

Ух! Наистина, бива си ни. Не можем дори да поддържаме единно мнение за това кое е „редно“ и кое не.

Не в това е проблемът. Проблемът не е в това, че променяте своите представи за това кое е „добро“ и кое „зло“. Вие трябва да променяте тези свои представи, защото в противен случай няма да се развивате. Промяната е продукт на еволюцията.

Не. Проблемът е не че вие се променяте и че вашите ценности се променят, проблемът е, че толкова много измежду вас неотклонно си въобразяват, че ценностите, които имат в момента, са най-верните и съвършени и че всички други хора трябва да се придържат към тях. Някои измежду вас се смятат за критерий за истината и за правото.

Придържайте се към своите убеждения, щом това ви помага. Бъдете твърди. Не се колебайте, защото вашите представи кое е „добро“ и кое „зло“ са начина, по който определяте Кои Сте Вие. Но не изисквайте и от другите да определят себе си според вашите критерии. И не се „вкопчвайте“ до такава степен в настоящите си убеждения и навици, че да спрете процеса на своята еволюция.

В действителност вие и не можете да го сторите, дори и да искате, защото животът се развива с вас или без вас. Нищо не остава едно и също и не може да остане неизменно. Да бъде неизменно означава да не се развива. А да не се развива, означава да умре.

Целият живот е движение. Дори и скалите са изпълнени с движение. Всичко се движи. *Всичко*. Няма нищо, което да не е в движение. И следователно, поради самия факт на движението, нищо не остава едно и също в течение на времето. Нищо.

Да оставаш или да се стремиш да бъдеш неизменен, означава да вървиш срещу законите на живота. Това е глупаво, защото в тази борба животът винаги ще спечели.

И така, променяйте се! Да, променяйте се! Променяйте своите идеи за „добро“ и „зло“. Променяйте представите си за това и онова. Променяйте своите структури, конструкции, модели и теории.

Допускайте промяна и по отношение на най-дълбоко вкоренените във вас истини. Променяйте ги сами, за Бога! Аз имам предвид това съвсем в буквалния смисъл. Променяйте ги сами *за Бога*. Защото вашето развитие е в новата идея за това Кои Сте Вие. Вашата нова идея за това Кое Какво Е ускорява еволюцията. Вашата нова идея за Кой, Къде, Какво и Защо представлява разбулването на тайната, развързката на сюжета, Края на историята. Тогаво можете да започнете една нова история, много по-възвишена. Вашата нова идея за *всичко* е нещо вълнуващо, нещо творческо, проява на Бога във вас и неговото пълно осъществяване.

Независимо колко „добри“ би се струват нещата, те могат да бъдат по-добри, независимо колко прекрасни може да ви се струват вашите теологически разбирания, вашите идеологии, вашите космологии, те могат да бъдат изпълнени с още по-удивителни неща, защото „има по земята и небето неща, които нашата нещастна философия не е дори сънувала“.

Затова бъди ОТВОРЕН. Не си затваряй възможността да постигнеш нова истина само защото се чувстваш удобно със старата. Животът започва в края на твоята зона на удобство.

Но не бързай да съдиш другия. По-скоро се стреми да избягваш всяко осъждане. Защото онова, което възприемаш като „погрешно“ у другия, само до вчера бе „правилно“ за теб. Грешките на другия човек са собствените ти минали действия, които сега си поправил. Изборите и решенията на другия човек са също толкова „раняващи“ и „вредни“, „егоистични“ и „непростими“, каквито са били много твои избори и решения.

Когато „просто не можеш да си представиш“ как един човек може „да извърши нещо

подобно", ти чисто и просто си забравил откъде идваш и накъде отиваш - ти и другият до теб.

А на онези измежду вас, които считат себе си за лоши хора, които се смятат за недостойни и незаслужаващи прошка, ето какво ще кажа: Нито един от вас не е изгубен завинаги и никога няма да бъде. Защото вие всички, *всички*, сте в процес на ставане. Вие всички, *всички*, напредвате в преживяването на еволюцията.

Това е Моята цел чрез вас.

## 5.

Спомням си една молитва, на която ме бяха научили като дете: „Господи, не съм достоен да влезеш под моя покрив. Но кажи само една дума и душата ми ще се изцели“. Ти каза тези думи и аз се чувствам изцелен. Вече не се чувствам недостоеен. Ти знаеш как да ме накараш да се почувствам достоен. Ако аз мога да дам някакъв дар на всички човешки същества, той ще бъде този.

Ти им даваш този дар с настоящия диалог.

Бих искал да продължа да им го давам, когато този разговор свърши.

Този разговор *никога* няма да свърши.

Тогава, когато тази трилогия бъде завършена.

Ще имаш средства да го постигнеш.

Това ме прави много щастлив, защото душата ми копнее да раздавам този дар. Всички ние имаме някакъв дар, който да отдадем. Аз бих искал това да бъде моят.

Продължавай тогава. Раздавай го. Стреми се да накараш всеки човек, до чийто живот се докосваш, да се чувства достоен. Давай на всекиго чувството за собственото му достойнство като личност, чувството за това колко е възхитителен. Раздавай този дар и ще изцелиш света.

Аз смирено моля за Твоята помощ. Ще я имаш винаги. Ние сме приятели.

Междувременно чувствам любов към този диалог и искам да задам един въпрос за нещо, което Ти Каза преди.

Готов съм да го чуя.

Когато говореше за живота „между два живота“, така да се каже, Ти спомена: „Ти можеш да претвориш преживяването на твоя индивидуален Аз винаги, когато избереш“. Какво означават тези думи?

Означават, че можеш да изплуваш от Това, Което Е Всичко, във всеки момент, щом поискаш, в качеството си на нов „Аз“ и на същия Аз, какъвто си бил и преди.

Означава ли това, че мога да съхраня и да се върна към моето индивидуално съзнание, към съзнанието ми за „Аз“?

Да. Можеш да имаш по всяко време преживяването, което желаш.

И така, мога да се върна към този живот на Земята - като същата личност, каквато съм бил преди да „умра“.

Да. В плът ли?

Чувал ли си за Исус?

Да. Но аз не съм Исус. Нито някога бих претендирал да бъда като него.

Нима той не е казал: „Това и още повече ще можете да правите“?

Да, но струва ми се, че не е говорил за подобен род чудеса.

Съжалявам, че мислиш така, защото Исус не е бил единственият, който е възкръснал от мъртвите.

Наистина ли? И други ли са възкръсвали от мъртвите?

Да.

Божичко, но това е богохулство!

Богохулство е, че някой друг освен Христос е възкръсвал от мъртвите, така ли?

Някои хора биха го определили така.

Тогава тези хора не са чели Библията.

Библията ли? Нима тъкмо *Библията* твърди, че и други хора, освен Исус, са се връщали в тялото си след смъртта?

Никога ли не си чувал за Лазар?

О, не е честно. Тъкмо чрез могъществото на Христос той е бил *възнесен* от мъртвите.

Точно така. И ти смяташ, че „могъществото на Христос“, както го наричаш, е запазено само за Лазар? За един-единствен човек в цялата световна история, така ли?

Не бях мислил по този начин за това.

Ето какво ще ти кажа: Мнозина са били възкресявани от „мъртвите“. Мнозина са били тези, които са се „връщали към живот“. Това се случва ежедневно, точно в този момент във вашите болници.

О, моля Те! И това не е честно, това е медицинска наука, а не теология.

О, разбирам. Бог няма нищо общо с чудесата, които стават днес, само с тези, които са ставали вчера.

Хмм... добре, готов съм да приема тези *аргументи*, но *никой не е възкръснал сам от мъртвите*, както *Иисус е сторил това*. Никой не се е връщал от „мъртвите“ по *този именно* начин.

Сигурен ли си?

Ами... до голяма степен...

А не си ли чувал за Махабатар Бабаджи?

Струва ми се, че тук няма защо да намесваме източни мистици. Мнозина не биха приели това.

Да, разбирам. Сигурно са прави.

Искам да си изясня много добре тези неща. Ти твърдиш, че душите могат да се връщат от „мъртвите“ в духовна форма или във физическа форма, ако такава е тяхното желание?

Започваш вече да разбираш.

Добре, но защо тогава повече хора не са правили това? Защо не чуваме за подобни явления ежедневно? Такова нещо би било световна новина.

В действителност мнозина го осъществяват в духовна форма. Не много, признавам, избират да се върнат в тялото.

Ха! Ето ти! *Защо не?* Щом е толкова лесно, *защо повече души не го правят?*

Въпросът не е дали е лесно, а дали го желаеш.

В смисъл?

В смисъл, че много рядко се среща душа, която желае да се върне физически в същата форма, както преди. Ако една душа избере да се върне в тяло, почти винаги това е в друго, различно тяло. По такъв начин тя поставя други неща на дневен ред. Преживява нови спомени, предприема нови приключения.

Обикновено душите напускат телата си, защото са приключили с тях. Осъществили са онова, заради което са се свързали с дадено тяло. Преживели са опитностите, към които са се стремили.

Ами хората, които умират при нещастен случай? Те завършили ли са своя опит, или той е бил „прекъснат“?

Все още ли си мислиш, че хората умират случайно?

Може би искаш да кажеш, че не?

*Нищо във вселената не става случайно.* Няма такава неща като „случайност“, както няма и „случайни съвпадения“.

Ако бих могъл да повярвам, че това е истина, нямаше да скърбя за хората, които са мъртви.

Да скърбиш за тях е последното, което те биха Желали.

Ако знаеше къде се намират и че са там по собствения им най-висш избор, ти би празнувал тяхното заминаване. Ако можеше да преживееш онова, което наричаш отвъден живот, поне за миг, постигнал го с най-възвишена мисъл по отношение на себе си и Бога, ти би се усмихнал широко при тяхното погребение и радост ще изпълни сърцето ти.

Когато си вземаме последно сбогом с някого, ние оплакваме своята загуба. Тъгата ни се дължи на това, че знаем, че никога няма да го видим отново, няма да го вземем в прегръдките си, да го докоснем, няма да бъдем с човека, когото обичаме.

Струва си да се плаче за това. Това е почит към вашите възлюблени, но дори и такава

оплакване щеше да бъде кратко, ако знаехте какви възвишени реалности и прекрасни опитности предстоят на тази щастлива душа, която напуска тялото.

Как изглежда наистина отвъдният живот? Кажете ми всичко по този въпрос.

Съществуват някои неща, които не могат да бъдат разкрити, не защото Аз така предпочитам, а защото във вашето настоящо състояние, при настоящото ви ниво на разбиране, вие няма да можете да осмислите това, което ви се казва. Но все пак, има и неща, които могат да се кажат.

Както видяхме и преди, в отвъдния живот ти можеш да осъществиш едно измежду три неща, също както в живота, който преживяваш сега. Можеш да се отдадеш на онова, което създават неовладените ти мисли, можеш да сътвориш своя опит съзнателно и по собствен избор или можеш да преживееш колективното съзнание на Всичко, Което Е. Тази последна опитност се нарича Повторно Единение или Възсъединяване с Единното.

Повечето измежду вас не биха следвали първия път задълго (за разлика от начина, по който се държите на Земята). Това е така, защото в момента, в който не ви хареса онова, което преживявате, ще изберете да си създадете една нова и по-приятна реалност, което ще постигате просто като преустановите негативното си мислене.

По същата причина никога няма да преживеете „ада“, от който толкова много се страхувате, освен ако сами изберете това, но дори и в такъв случай ще бъдете „щастливи“, защото ще сте получили онова, което желаете. (Много повече хора, отколкото си мислиш са „щастливи“, бидейки „нещастни“.) И така ще продължите да преживявате „ада“ дотогава, докато престанете да избирате това преживяване. Повечето от вас още от момента, в който започнат да го преживяват, ще се отдръпнат от него и ще си създадат нещо ново.

*Можете да елиминирате ада във вашия живот на Земята точно по същия начин.*

Ако изберете другия път и съзнателно сътворите своя опит, вие без съмнение ще имате преживяването, че „отивате право в рая“, защото всеки, който избира свободно и вярва в рая, ще пресътвори именно това преживяване. Ако не вярвате в рая, ще преживеете всичко онова, което желаете да преживеете, и в момента, в който разберете това, вашите желания ще стават все по-добри и по-добри и тогава всъщност *ще* повярвате в рая!

Ако поемете по третия път и се предадете на творенията на Колективното съзнание, вие много бързо ще преминете в състояние на пълно приемане, пълен мир, пълна радост, пълно самосъзнание и пълна любов, защото това представлява Колективното съзнание. Тогава ще станете едно цяло с Единството и няма да има нищо друго, освен Това, Което Сте - а то е Всичко, Което Някога Е Било, докато не решите, че би трябвало да има нещо друго. Това е Нирвана, да бъдеш „едно с Единството“, и мнозина от вас са преживявали това в състояние на медитация и знаят, че то е неописуем екстаз.

След като преживявате Единството неограничено време-безвреме, вие ще престанете да го преживявате, защото не можете да преживявате Единството като Единство, освен и доколкото Това, Което Не Е, също съществува. Разбирайки това, вие ще пресътворите отново идеята и мисълта за разделение, за откъсване от Единството.

Тогава ще продължите да пътувате по Космическото Колело. Ще продължите да кръжите, да бъдете вечно и завинаги и отново вечно и завинаги.

Ще се връщате Към Единството много пъти - безкрайно много пъти и всеки път за безкрайно дълъг период - и ще знаете, че притежавате методите, за да се завърнете към Единството от всяка една точка на Космическото Колело.

Можете да направите това сега, още докато четете тези редове.

Можете да направите това утре във вашата медитация.

Можете да направите това по всяко време.

Нали каза, че не се налага да останем на това ниво на съзнание, на което сме били в момента на смъртта?

Не. Можете да се придвижите толкова бързо, колкото пожелаете, или да запазите това състояние толкова време, колкото ви се иска. Ако „умрете“ в състояние на ограничена перспектива и в състояние на неовладени мисли, ще преживеете онова, което това състояние ви предоставя, дотогава, докато вече не го желаете. Тогава ще се „пробудите“ - ще придобиете самосъзнание - и ще започнете да преживявате себе си като творци на собствената си реалност.

Когато се обърнете назад към първия стадий, ще го определите като чистилище. Втория стадий, когато ще можете да имате всичко със скоростта на мисълта, ще определите като рай. Третия стадий, когато изпитате блаженството на Единството, ще наречете Нирвана.

Има и още нещо, което бих искал да разбера в тази връзка. То не се отнася до състоянието „след смъртта“, а до преживяванията при излизане извън тялото. Можеш ли да ми обясниш какво става тогава? Какво преживява душата?

Твоята Истинска Същност просто напуска физическото тяло. Това може да стане по време на нормално сънуване, често по време на медитация и често в сублимна форма, докато тялото е потънало дълбоко в сън.

По време на тези „екскурзии“ душата може да бъде където пожелае. Често човекът, който преживява това, впоследствие не си спомня, че е взел съзнателно решение да го преживее. Хората имат чувството, че това е „нещо, което просто им се е случило“. Но нищо, което предполага активност на душата, не става без нейната воля.

Как може нещата да ни се „открият“, да ни се „покажат“ по време на тези опитности, ако ние просто ги сътворяваме? На мене ми се струва, че единственият начин да ни се открият дадени неща, е тези неща да съществуват отделно от нас, а не като част от онова, което сами сътворяваме. Помогни ми да проумея как става това.

Нищо не съществува отделно от теб и всичко е твое собствено творение. Дори и привидното ти неразбиране е твое собствено творение; то е в най-буквалния смисъл плод на твоето въображение. Въобразяваш си, че не знаеш отговора на този въпрос, и ето че не го знаеш. Ала още щом си представиш този отговор, и ти го знаеш. Поддържайки този род представи, ти правиш така, че Процесът да продължава.

Процесът ли?

Животът. Вечният Процес.

В моментите, когато чувстваш, че нещо ти се „открива“ - независимо дали това са така наречените преживявания извън тялото или сънища, или магически моменти на пробуждане, когато получаваеш кристална яснота - става това, че ти просто се приплъзваш в състояние на „спомняне“. Спомняш си онова, което си сътворил. И тези спомняния могат да притежават изключителна сила. Те могат да предизвикат индивидуална епифания.

След като човек преживее подобна великолепна опитност, много трудно ще му бъде да се върне отново към „реалния“ живот по начин, който се съгласува с онова, което другите хора наричат „реалност“. Това е така, защото *твоята* реалност се е изместила. Тя се е превърнала в нещо друго, тя се е разгърнала, развила. И не може повече да се свие отново. То е все едно да върнеш духа обратно в бутилката. Това не може да стане.

Затова ли мнозина, които се връщат от преживявания извън тялото или така наречените „близки до смъртта“ опитности, понякога изглеждат съвсем променени?

Точно така. Те са променени, защото сега знаят много повече. Но често се случва с отдалечаването си от тези преживявания и в течение на времето те все повече да се връщат пак към предишното си поведение, защото отново забравят онова, което са познали.

Съществува ли начин човек „да помни трайно“?

Да. Във всеки момент да действа въз основа на онова, което познава, а не на онова, което обетът на илюзиите му показва. Човек трябва да се придържа към своето познание, независимо колко подвеждащи могат да бъдат привидностите. Тъкмо това са правила и правят всички учители. Те не съдят по привидностите, а постъпват в съответствие с онова, което са познали.

А има и друг начин да си припомниш.

Да?

Да накараш друг да си припомни. Онова, което сам желаеш за себе си, дай го на друг.

Както постъпвам аз с настоящите книги.

Точно това правиш. И колкото по-дълго продължаваш да го правиш, толкова по-малко ще ти се налага. Колкото повече препращаш това послание на другите, толкова по-малко ти самият ще имаш нужда да го препращаш на себе си.

Защото моят Аз и другият сме Едно и онова, което давам на друг, го давам на самия себе си.

Виждаш, че вече сам Ми даваш отговорите. И точно така, разбира се, става.

О-о! Току-що дадох на Бог един отговор. Това е нахалство. Това е наистина нахалство. Просто Ми казваш.

Тъкмо в това е *нахалството*. Във факта, че *аз на Тебе Ти казвам*.

А ето Аз какво ще *ти* кажа: Ще дойде ден, когато ние ще говорим като Един. Този ден ще дойде за всички хора.

Ако такъв ден дойде за мен, искам да съм сигурен, че разбирам онова, което ми казваш. Затова искам да се върнем на нещо друго още веднъж. Зная, че си ми го казвал не един път, но искам да бъда напълно сигурен, че го разбирам.

Правилно ли съм разбрал, че когато постигнем състоянието на Единство, което мнозина наричат Нирвана - когато се завърнем към първоначалата си - ние не оставаме там? Питам, защото това е в противоречие с много от източните езотерични и мистични учения.

Да останеш в това състояние на сублимно нищо или на Единство с всичко би било невъзможно. Както току-що обясних, това, Което Е, не може да бъде, освен в пространството на това, Което Не Е. Дори пълното блаженство на Единството не може да се преживее като „пълно блаженство“, ако не съществува нещо, което е по-малко от това пълно блаженство. И така, нещо по-малко от това пълно блаженство на пълното Единство е трябвало да бъде сътворено - и постоянно бива сътворявано.

Но когато преминем в пълното блаженство, когато се слеем отново с Единството, когато станем Всичко/Нищо, как можем да *знаем* дори, че съществуваме? След като няма нищо друго, което да преживяваме... не зная. Струва ми се, че не разбирам Не мога да се справя с този въпрос.

Ти поставяш това, което наричам Божествена Дилема. Това е същата дилема, пред която Бог винаги е изправен - и която Бог е решил, сътворявайки онова, което не е Бог (или което си мисли, че не е Бог).

Бог е предал и във всеки миг предава част от Себе си на един незавършен Опит, в Който не Се познава, така че в Останалата Си част да познае Себе си Такъв, Какъвто Е Наистина.

Така че „Бог е отдал своя единствен син, за да бъдете спасени“. Сега разбираш откъде произхожда тази митологема.

Мисля, че Бог - това сме всички ние - и че постоянно всеки от нас преминава от Познание към Непознаване и към Познание отново, от битие в небитие и към битие отново, от Единство през Разделение и към Единство отново, в един никога не свършващ цикъл. Това е цикълът на Живота - който Ти нарече Космическо колело.

Точно така. Абсолютно Вярно. Много добре казано.

Но трябва ли да се връщаме към *абсолютната нула*? Необходимо ли е винаги да започваме от самото начало? Да се връщаме до стартовата линия?

Вие не сте *длъжни да правите нищо*. Нито в този живот, нито в друг. Ще имате избор - *винаги ще имате свободен избор* - да извършите това, което желаете, претворявайки начина, по който преживявате Бог. Можете да се придвижите до всяко едно място на Космическото колело. Можете да се „завърнете“ както поискате във всяко измерение, реалност, Слънчева система или цивилизация, която изберете. Някои, достигнали пълно единение с Божественото, дори избират да се „върнат обратно“ като просветлени учители, а други са били просветлени учители, когато са поели, и после са избрали да се „върнат обратно“ *като самите себе си*.

Ти сигурно си чувал сведения за гуру и учители, които са се връщали във вашия свят отново и отново, проявявайки се под една или друга форма десетилетия и векове.

Вие имате една цяла религия, основана на подобни сведения. Тя се нарича Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и се основава на сведенията на Джоузеф Смит, че съществува, което се нарича Исус се е върнало на земята много векове след своето „окончателно възнесение“, този път, появявайки се в Съединените щати.

И така, можете да се завърнете във всяка точка на Космическото Колело, на която ви е приятно да се завърнете.

Но дори това би могло да бъде потискащо. Нима никога няма да намерим покой? Не можем ли никога да останем в състояние на Нирвана, да *запазим* това състояние? Нима сме обречени на вечно „идване и отиване“ - все да се въртим в един постоянен монотонен механизъм? Нима нашето вечно пътуване е за никъде?

Да. Това е най-голямата истина. Няма къде да се отиде. Няма какво да се направи. И няма кой „да бъдеш“, освен този, който си в настоящия момент.

И истината е, че няма пътуване. Ти си в самия този момент това, което се опитваш да бъдеш. Ти си в самия този миг там, където се опитваш да отидеш.

Мъдрецът знае това и слага край на борбата. И тогава този мъдрец се стреми да помогне на теб да сложиш край на своята борба. Както и ти ще се стремиш да помогнеш на другите да преустановят борбата, когато постигнеш мъдрост.

Но този процес - това Космическо Колело - не е потискащ монотонен механизъм, той е величествено, непрестанно потвърждение на съвършеното величие на Бога и на целия живот - и в него няма нищо потискащо.

Но на мен все пак ми се струва потискащо.

Нека да видя дали ще мога да те накарам да промениш гледището си. Обичаш ли секса?

Обичам го.

Повечето хора го обичат, освен онези, които имат наистина странни представи за него. И така, ако ти кажа, че от утре ще можеш да правиш секс с всеки човек, към когото изпитваш влечение и любов, това ще те направи ли щастлив?

Трябва ли това да става въпреки тяхната воля?

Не. Ще направя така, че всеки, с когото пожелаеш да преживееш тържеството на човешкото преживяване на любовта, също ще пожелае да го преживее с теб. Те ще изпитват голямо привличане и любов към теб.

О! Хей... добре!

Има само едно условие: Ще трябва да правиш пауза между всеки един, не можеш просто да преминаваш от един към друг без никакво прекъсване.

Не е необходимо да ми го казваш.

И така, за да преживееш екстаза на това физическо единение, ти ще трябва да преживееш и състоянието, в което не си в сексуално единение с някого, дори и само за известно време.

Струва ми се, че разбирам накъде биеш.

Да. Дори и екстазът не би бил екстаз, ако няма време, през което да липсва екстаз. Това е също толкова вярно по отношение на духовния екстаз, колкото и по отношение на физическия.

Няма нищо депресиращо по отношение на цикъла на живота, съществува само радост в него. Просто радост и още повече радост.

Истинските мъдречи никога не отпадат от радостта. Може би за момента ти ще пожелаеш да задържиш това ниво на мъдрост, после да преживяваш екстаз и да излизаш от него, но винаги ще запазваш своята радост, няма да се нуждаеш от екстаза, за да бъдеш радостен, ще бъдеш радостен просто като знаеш, че съществува екстаз.

## 6.

Сега ми се ще да променим темата, ако може, и да поговорим за промените на Земята. Но преди това искам да изразя едно наблюдение. Струва ми се, че много от нещата тук се преповтарят неведнъж. Имам чувството, че чувам някои неща отново и отново.

Чудесно! Това е точно така! Както и по-рано казах, такава е Моето намерение.

Това послание прилича на избор. Извирайки изпод земята, водата се върти, прави концентрични кръгове, буквално „се върти в кръг“. Едва когато изворът си пробие път, той се разгръща спираловидно и постепенно достига далеч, по-далеч, отколкото човек може да си представи.

Да, ти си прав. Много от нещата, които се казаха, бяха повторени по няколко различни начина. Понякога се повтаряха по един и същ начин. Наблюдението ти е правилно.

Когато свършим това послание, ти ще можеш да преповториш неговите най-основни постановки буквално наизуст. Може би ще дойде ден, когато ще пожелаеш да го направиш.

Добре. Това е справедливо. Сега да минем *напред*. Някои хора си мислят, че аз имам пряка връзка с Бога и искат да узнаят дали планетата ни е обречена? Зная, че вече зададох този въпрос и преди, но сега наистина очаквам пряк отговор. Ще възникнат ли на Земята промени, каквито мнозина предричат и ако не, какво е това, което виждат всички тези ясновидци?



Някакво измислено видение ли? Трябва ли да се молим? Да се променим? Можем ли нещо да сторим? Или всичко е за съжаление безнадеждно?

С радост ще отговоря на тези въпроси, но с това няма да минем „по-напред“.

Така ли?

Защото отговорите вече ти бяха дадени в няколко от Моите предишни разяснения върху времето.

Имаш предвид онази част, в която се говореше, че „всичко, което някога ще стане, вече е станало“.

Да.

Но какво Е това „Всичко, Което е вече станало“? Какво всъщност е станало? *Какво?*

Всичко е станало. Всичко вече е станало. Всяка възможност фактически съществува като завършено събитие.

Но Как е възможно това? Продължавам да не разбирам как може да бъде?

Ще го представя по начин, по който можеш по-лесно да го възприемеш. Виждал ли си деца, които използват CD-ROM за компютърни игри?

Да.

Задавал ли си си някога въпроса как така компютърът знае по какъв начин да реагира на всяко натискане на клавиша?

Е, да Всъщност. Задавал съм си този Въпрос..

*Всичко вече е върху диска. Компютърът знае как да реагира на всяка команда на детето, защото всички възможни ходове вече са вложени в диска със съответния код.*

Това е призрачно, почти сюрреалистично.

Кое - това, че всеки резултат и всеки ход, водещ към този резултат вече е програмиран върху диска ли? Няма нищо „призрачно“ в това, то е просто технология. И ако смяташ, че технологията на видеоигрите е нещо, почакай да видиш технологията на вселената!

Представи си Космическото Колело като този CD-ROM. Всички резултати вече съществуват. Вселената само чака да види кой от тях ще избереш *този път*. И когато играта свърши, когато ти спечелиш, загубиш или се оттеглиш, Вселената ще Кажe: „Искаш ли да поиграем още?“

Твоят компютърен диск не се интересува дали си спечелил или не си, ти „не можеш да нараниш чувствата му“. Той просто ти предлага шанс да играеш отново. Всички резултати вече съществуват и кой от резултатите ще преживеш зависи от избора, който правиш.

Значи, Бог не е нищо повече от един CD-ROM?

Ни бих го формулирал точно така. Но в целия този диалог се опитвам да използвам примери, които се опират на представи, каквито всеки може да разбере. Затова ми се струва, че илюстрацията със CD-ROM е подходяща.

В много случаи животът прилича на CD-ROM. Всички възможности съществуват и вече са се случили. Сега ти трябва да избереш коя от възможностите си решил да преживееш.

Това пряко се отнася да твоя въпрос за промените на Земята.

Това, което твърдят много ясновидци по отношение на промените на Земята, е вярно. Те са отворили прозорец в бъдещето и са го видели. Въпросът е кое „бъдеще“ са видели те? Както и в края на играта на CD-ROM съществува *повече от една версия*.

В една от версиите Земята ще преживее катаклизъм, в друга версия няма да преживее.

В действителност *всички версии вече са станали*. Спомни си, че времето...

...Зная, зная „времето не съществува“...

...*Точно така*. И тъй?

И тъй, всичко е станало изведнъж.

Отново е така. Всичко, което някога е станало, става в този момент и ще става винаги. Съществува тъкмо сега. Също както всички ходове в компютърната игра съществуват тъкмо в този момент на този диск. И така, ако мислите, че би било интересно предричанията на ясновидците за край на света да се окажат истина, насочете цялото си внимание върху това и можете да го привлечете и ако смятате, че бихте искали да преживеете някаква друга реалност, насочете вниманието си към нея и можете да предизвикате съответния резултат.

Значи, няма да ми кажеш дали промените на Земята ще се осъществят или не, така ли?

Чакам ти да ми го кажеш. Вие ще решите, с вашите мисли, думи и действия.

А какво ще кажеш за компютърния проблем 2000? Говори се, че той може да причини големи катаклизми в социалната и икономическа система? Ще стане ли това?

А ти какво ще кажеш? Какъв е твоят избор? Смяташ ли, че нямаш нищо общо с този проблем? Това не би било съвсем точно.

Няма ли да ми кажеш какво ще се случи?

Не съм тук, за да предричам вашето бъдеще и няма да го направя. Само това ще ти кажа. Всеки би могъл да ти го каже. Ако не бъдеш достатъчно внимателен, ще стигнеш точно там, накъдето си се запътил. Следователно, ако не ти харесва пътя, по който си се насочил, *смени посоката*.

Но как да го направя? Как мога да въздействам върху такива мащабни процеси? Какво *трябва* да правим, след като сме изправени пред всички тези предсказания за катастрофа от хора, които притежават ясновидски и „духовен“ авторитет?

Обърни се към своята вътрешна мъдрост. Виж какво тя ще те посъветва да правиш, после го направи. Ако това означава да пишеш до вашите политици и индустриалци да предприемат действия срещу вредите върху околната среда, които могат да доведат до промени на Земята, направи го. Ако това означава да се обединят лидерите на вашето общество за решаване на проблем 2000, ако това означава просто да вървиш в пътя си, излъчвайки позитивна енергия всеки ден и да предпазваш хората, които те заобикалят от паника, която *би довела* до даден проблем, направи го.

Най-важното във всичко е, не се страхувай. Ти не можеш да умреш във всеки случай и следователно няма от какво да се страхуваш. Имай съзнание, че Процесът се разгръща и знай, че всичко с теб ще бъде както трябва да бъде.

Стреми се да бъдеш във връзка със съвършенството във всичко. Знай, че ще бъдеш точно там, където трябва да бъдеш, за да преживееш точно това, което си избрал в Процеса на пресътворяване на Своята Истинска Същност.

Това е пътят да постигнеш мир. Във всичко виждай съвършенството.

И най-сетне, не се опитвай да „се измъкнеш“ от нищо. Онова, спрямо което се съпротивляваш, става устойчиво. Казах ти го и в първата книга и е истина.

Хората, които изпитват тъга пред онова, което виждат в бъдеще или което им се „казва“ относно бъдещето, не успяват да останат в съвършенството.

Ще ме посъветваш ли още нещо?

Отдавай възхвала на живота! Отдавай възхвала на Себе си! Отдавай възхвала на предзнаменованията! Отдавай възхвала на Бога!

Отдавай възхвала! Бъди част от Живота!

Радвай се на момента, какъвто и да изглежда той, защото радостта - това си Ти Самият и Това, Което Винаги ще Бъдеш.

Бог не може да сътвори нищо несъвършено. Ако смяташ, че Бог може да сътвори нещо несъвършено, тогава нищо не знаеш за Бога.

И така, отдавай възхвала. Отдай възхвала на съвършенството! Усмхни се! Отдавай възхвала и виждай само съвършенството и тогава онова, което хората наричат несъвършенство, няма да те докосне по никакъв начин, който да бъде за теб несъвършен.

Искаш да кажеш, че аз мога да избегна онова, което ще се случи. Например, ако земната ос се измести или ако Земята бъде ударена от метеор, или разгърсена от земетресения, или от последиците на проблем 2000?

Определено можеш да избегнеш негативните последици от всичко това.

Въпросът не беше такъв.

Но моят отговор е такъв. Изправи се без страх пред бъдещето, разбирайки Процеса и виждайки съвършенството в него.

Тогава мирът, яснотата и спокойствието ще те водят и ще те предпазват от преживявания и събития, които другите биха нарекли „негативни“.

Ами ако Ти грещиш? Ако въобще не си „Бог“, а си създаден от моето богато въображение?

А, отново се връщаме на въпроса, така ли?

И какво, ако е така? Можеш ли да измислиш някакъв по-добър начин да живееш?

Всичко, което ти казвам тук, е да запазиш спокойствие. Да запазиш мир на душата. Да запазиш яснота и откритост пред лицето на злокобните предсказания за гибелта на планетата. И тогава ще постигнеш най-добрия резултат.

Дори и ако не съм Бог, а съм само това, което си „ти“, напълно измислен от теб, можеш ли да получиш някакъв по-добър съвет?

Не. Струва ми се, че не.

В това отношение, във връзка с информацията, давана във всичките три книги, просто приложи в живота си тяхната мъдрост. Или, ако можеш да измислиш по-добър начин да процедираш, *постъпи в съответствие с него*.

Виж, дори ако наистина това е само Нийл Доналд Уолш, който осъществява целия разговор в тези три книги, ти едва ли би могъл да намериш по-добър съвет, който да следваш по всяка едно от разгледаните теми. Тъй че погледни на всичко по следния начин: или Аз Съм Бог, който говори, или това е Нийл, човекът, който е доста умен.

Каква е разликата?

Разликата е, че ако съм убеден в случая наистина, че Бог говори тези неща, ще се вслушам в тях по-внимателно.

Нищо подобно. Аз съм ти изпращал послания хилядократно в стотици най-различни форми, но ти си пренебрегвал повечето от тях.

Да. Предполагам, че е така.

Предполагаш ли?

Е, добре, така е.

Тъй че, този път не го пренебрегвай. Кой смяташ, че те е довел до тази книга?

Ти самият.

Така че, ако не можеш да послушаш Бога, тогава послушай себе си!

Или моя добронамерен ясновидец.

Или твоя добронамерен ясновидец.

Сега се шегуваш с мен, но това ме кара да поставя друга тема, която ми се искаше да обсъдим.

Зная.

Знаеш ли?

Разбира се. Искаш да обсъдим въпроса за ясновидците.

Как така разбра?

Аз самият съм ясновидец.

Хей, наистина мога да се обзаложа, че е така. Ти си Съзателят на Всички ясновидци. Ти си човекът, босът, основната клетка, председателят на Управителния съвет.

Братко мой. Схванал си правилно.

Улучих шестицата.

Спокойно, братко, на въпроса.

И така, искам да зная какво всъщност е „ясновидската способност“?

Всички вие притежавате това, което се нарича „ясновидска способност“. Всъщност това е шесто чувство. Вие всички имате „шесто чувство“ за нещата.

Ясновидската способност е просто способността да се освободите от ограниченията на своя опит, да постигнете по-широк поглед за нещата. Да отстъпите крачка назад. Да почувствате повече от това, което би почувствал ограниченият индивид, който си представяте, че сте; да познаете повече, отколкото той или тя биха познали. Това е способността да почерпите от *по-голямата истина*, която е навсякъде около вас; да усетите различна енергия.

Как човек развива подобна способност?

„Развива“ е добра дума. Все едно да развие мускули. Вие всичките притежавате мускули, но някои от вас решават да ги развият, докато други предпочитат да ги оставят неразвити и да не ги използват чак толкова.

За да развиете своя „ясновидски мускул“ трябва да го упражнявате. Да го използвате. Ежедневно. През цялото време.

И сега този мускул съществува, но е мъничък. Слаб е, недостатъчно използван. Така че

вие понякога получавате интуитивно прозрение, но не действате съобразно него. Усещате „предчувствие“ за нещо, но го пренебрегвате. Сънувате нещо или имате „вдъхновение“, но го оставяте да отmine, без да му обърнете ни най-малко внимание.

Слаба Богу, че ти обърна внимание на „прозрението“, което имаше по отношение на тази книга, защото в противен случай нямаше да четеш настоящите думи сега.

Може би смяташ, че си се натъкнал на това слово по някаква случайност?

И така, първата стъпка в развитието на „ясновидска“ способност е да знаеш, че я притежаваш и да я използваш. Обръщай внимание на всяко предчувствие, което имаш, на всяко чувство, което изпитваш, на всяко интуитивно „прозрение“, което преживяваш. *Обръщай внимание.*

А след това постъпвай в съответствие с това, което „знаеш“. Не позволявай на разума да те разубеди. Не позволявай на страха да те откъсне от него.

Колкото повече постъпваш безстрашно съобразно със своята интуиция, толкова повече твоята интуиция ще ти служи. Тя е винаги на твое разположение, но ти не си й обръщал внимание.

Не съм говорил за ясновидска способност, която е свързана с това винаги да си намирам място за паркиране, говоря за истинска ясновидска способност. За ясновидство по отношение на бъдещето. За ясновидство, което ти позволява да узнаеш за хората неща, които не можеш да знаеш по друг начин.

Тъкмо за това говорех и аз.

Как се проявява ясновидската способност? Трябва ли да се вслушвам в хората, които имат такава? Когато един ясновидец предсказва нещо, мога ли да го променя или бъдещето ми е твърдо определено? Как става така, че някои ясновидци могат да ти кажат определени неща за теб още на минутата, щом влезеш в стаята? Какво, ако...

Почакай. Това са четири отделни въпроса. Нека малко да позабавим темпото и да се опитаме да им отговорим един по един.

Добре. Как се проявява ясновидската способност?

Съществуват три закона на психическите феномени, които ще ти дадат възможност да разбереш как действат ясновидската способност. Нека да ги разгледаме.

1. Всяка мисъл е енергия.
2. Всички неща са в движение.
3. Всяко време е настояще.

Ясновидците са хора, които са се отворили за преживяванията, породени от тези феномени - вибрациите. Понякога те се оформят като образи в съзнанието. Понякога като мисъл под формата на дума.

Ясновидецът се е научил да чувства тези енергии. Това в началото може да не е лесно, защото тези енергии са много леки, много мимолетни, много неуловими, както съвсем лек ветрец в лятна нощ, който появява в косите ти, но ти не си сигурен, както неуловим шум в далечината, който ти се струва, че си чул, но не можеш да бъдеш уверен, както мимолетен образ, който си зърнал с ъгълчето на окото си и можеш да се закълнеш, че си го видял, но вече го няма, изчезнал е. Дали изобщо го е имало?

Това е въпросът, който начинаещият ясновидец винаги си задава. Осъщественият ясновидец никога не си задава този въпрос, защото по този начин само отблъсква отговора. Въпросът ангажира ума, а това е последното нещо, към което ясновидецът се стреми. Интуицията не е способност на ума. Да бъдеш ясновидец означава да бъдеш отвъд разума, защото интуицията е съсредоточена в психиката. В душата.

*Интуицията е ухото на душата.*

Душата е единственият инструмент, достатъчно чувствителен, за да „улавя“ дори и най-неуловимите вибрации на Живота. Да „чувства“ тези енергии, да усеща тези вълни в полето и да ги интерпретира.

Вие притежавате шест сетива, а не пет. Това са сетивата на обонянието, вкуса, осезанието, зрението, слуха и... *познаването.*

Ето така се проявява „ясновидската способност“.

Всеки път, когато помислиш нещо, мисълта ти излъчва енергия. Мисълта е енергия.

Душата на ясновидеца улавя тази енергия. Истинският ясновидец не би се спрял, за да я интерпретира, а вероятно просто ще изрази как е почувствал тази енергия. По този начин ясновидецът може да ти каже онова, което мислиш.

Всяко чувство, което някога си имал, се спотаява в твоята душа. Душата ти е сборът от всички твои чувства. Тя е хранилище. Дори ако са минали много години, откакто си складираш своите чувства, ясновидецът, който е наистина отворен, може да „долови“ тези „чувства“ тук и сега. Това е, защото... всичко е сега...

Времето не съществува...

По този начин ясновидецът може да ни говори за твоето „минало“.

„Утрешният ден“ също не съществува. Всички неща се случват в настоящия миг. А всичко ставащо излъчва вълна от енергия, отпечатва незаличима картина върху космическата фотографска плака. Ясновидецът вижда или чувства картината на „утрешния ден“ сякаш тя се случва в настоящия миг - *което е реално*. По този начин някои ясновидци „предричат бъдещето“.

Как става това във физиологичния смисъл? Може би, без всъщност да знае какво действително прави, ясновидецът посредством интензивно съсредоточаване излъчва субмолекулярен компонент на самия себе си. „Неговата мисъл“, ако щеш, напуска тялото, рязко излита в пространството и достига достатъчно далеч и достатъчно бързо, за да може да се обърне и да „види“ от дистанция онова „настояще“, което ти още не си преживял.

Субмолекулярно пътуване във времето!

Би могло да се каже и така. Субмолекулярно пътуване във времето!

О, добре. Започваш да се държиш като във водевил.

Не, не. Ще се държа прилично... наистина. Продължи. Наистина искам да чуя всичко това.

Добре. Субмолекулярната част на ясновидеца, след като приеме енергията на образа, постигнат чрез концентрация, стремително се връща б тялото му и донася тази енергия със себе си. Ясновидецът „получава картина“ понякога с потръпване или „има усещане“ и се опитва да не се „намесва“ в тези данни, а просто и мигновено да ги опише. Ясновидецът се е научил да не поставя под въпрос онова, което „мисли“ или „внезапно вижда“ или „чувства“, а просто да позволи то да се „излее“ колкото се може по-непосредствено.

След седмици, когато описаното или почувствано явление действително се случи, ясновидецът се обявява за познавач, което е наистина така!

Щом е така, как някои „предсказания“ се оказват „погрешни“; тоест никога не се „случват“?

Защото ясновидецът не е „предрекъл бъдещето“, а само е зърнал една от „възможните възможности“, които се наблюдават във вечния Миг на Настоящото. Всичко в такива случаи се осъществява от субективността на прочита, който дава ясновидецът. Той по същия начин би могъл да направи друг избор - избор, който не е в съответствие с предсказанието.

Вечният Миг съдържа всички „възможни възможности“. Както вече на няколко пъти разясних, всичко се е случило вече по милион различни начини, а на вас ви остава само да направите някои избори, какво да възприемете.

Нещата са въпрос на възприятие. Когато промените възприятията си, вие променяте мисленето си, а мисленето ви сътворява вашата реалност. Всеки изход, който очаквате от всяка ситуация вече съществува за вас. Трябва само да го възприемете, да го познаете.

Това се има предвид, когато се казва „дори преди да поискате, аз ще съм ви отвърнал“. В действителност вашите молитви са „удовлетворени“ преди още да отправите молитвата си.

Как става тогава така, че не всички получаваме онова, за което се молим?

Това бе разгледано в първа книга. Не винаги вие получавате онова, което сте поискали, но винаги получавате онова, което сте сътворили. Творението следва мисълта, която следва възприятието.

Това е много объркващо. Въпреки че вече го разгледахме, продължава да ме обърква.

Нали? Ето защо е добре постоянно да се преповтаря. Когато го чуеш няколко пъти, това ти дава шанс да го проумееш и съзнанието ти излиза от „объркването“.

Ако всичко се случва в настоящия миг, какво предопределя именно коя част аз

преживявам в моя миг от настоящето?

Твоите избори и вярата ти в тези избори. Тази вяра ще се породи от мислите ти по определен повод, а тези пък мисли се пораждат от твоите възприятия - тоест от начина, по който „гледаш на него“.

И така, ясновидецът вижда избора, който правиш в настоящия момент по отношение на „утрешния ден“ и го вижда осъществен. Но един истински ясновидец винаги ще ти каже, че не е задължително нещата да станат точно така. Ти можеш „да избереш отново“ и да промениш изхода.

Фактически това означава, че мога да променя преживяване, което вече съм имал!

Точно така! Сега вече разбираш. Сега наистина ти става ясно как да живееш в този парадокс.

Но ако то „вече е станало“, с кого се е „осъществило“? И ако аз го променя, кое е това „Аз“, което преживява промяната?

Има не един твой „Аз“, който се движи по линията на времето. Всичко това подробно бе описано във втора книга. Предлагам ти да го прочетеш отново. После съчетай онова, което е казано там, с това, което се казва тук за да го разбереш по-богато и пълно.

Добре. Напълно справедливо. Но ще ми се да поговоря по проблема за ясновидството още малко. Мнозина претендират, че са ясновидци. Как мога да различа истинския ясновидец от шарлатанина?

Всеки е „ясновидец“ и следователно *всички* са „истински“. Това, което ти трябва да разбереш, е тяхната цел. Дали се стремят да ти помогнат, или да обогатят себе си.

Ясновидците - така наречените професионални ясновидци - които се стремят да обогатят себе си, често обещават да направят неща със своята ясновидеща способност - „да ти върнат загубен любим“, „да ти помогнат да получиш богатство и слава“, и даже „да ти помогнат да свалиш килограми“!

Те обещават, че могат да направят всичко това, но само срещу заплащане. Дори са готови да „разчетат“ съдбата на някой друг - на твоя началник, любим или приятел и да ти кажат всичко за тях. Такива хора биха ти казали: „Донеси ми нещо - шал, снимка или нещо написано ръкописно от този човек“.

И те *могат* да ти кажат всичко за него. Често могат да ти кажат твърде много, защото всеки оставя следа, „психически отпечатък“, енергийна следа. Истински сетивният човек може да долови това.

Но искреният ясновидец никога няма да ти предложи да накара друг човек да се върне при теб, да принуди един човек да промени намеренията си или *да постигне каквото и да било резултат със своята „психическа сила“*. Истинският ясновидец - който е посветил живота си на това да развива и използва своя дар - знае, че свободната боля на друг човек никога не бива да бъде нарушавана и че не трябва да се нахлува в чуждите мисли, нито да се нарушава психическото пространство на друг човек.

Мисля, че Ти самият каза, че няма „добро“ или „зло“. Какви са тези „забрани“ изведнъж?

Всеки път, когато използвам „забрани“, това е в контекста на нещата, които зная, че се стремиш да разбереш и на това, което се опитваш да осъществиш.

Зная, че всички вие се стремите да еволюирате, да израствате духовно и да се върнете към Единното. Стремите се да преживеете самите себе си като най-грандиозното проявление на най-върховната визия, която сте имали за Собствената си Същност. Към това се стремите, както индивидуално, така и заедно като човечество.

Действително не съществува „добро“ и „зло“, нито „позволено“ и „непозволено“ в Моя свят - както многократно съм повтарял - и вие няма да горите във вечния огън на ада, ако направите „лош“ избор, защото нито „лошото“, нито „адът“ съществуват - освен, разбира се, ако самите вярвате в тяхното съществуване.

И все пак, има естествени закони, които са вписани във физическата Вселена - и един от тези закони е за причината и следствието.

Един от най-важните закони за причината и следствието е следният:

*Всяко причинено следствие в края на краищата се преживява от Аза.*

Какво означава това?

Каквото станеш причина да преживее някой друг, това един ден ще преживееш ти самият,

Представителите на Новата епоха имат един по-красноречив начин да изразят това.

„Каквото повикало, такова се обадило“.

Точно така. Други знаят, че това е Иисусовата заповед: *Не прави на другите това, което не искаш те да сторят на теб.*

Иисус е поучавал на закона за причината и следствието. Той може да бъде наречен Първичният закон. Нещо като Първичната насока, дадена на Кърк, Пикард и Джейнуей.

Нима Бог е поклонник на „Стар Трек“?

Шегуваш ли се? Аз съм написал половината от епизодите.

Най-добре е Джин да не Те чува да казваш това.

Хайде, хайде, Джин Ми каза да го кажа. Бил си във връзка с Двин Родънбъри?

Както и с Карл Сейгън и Боб Хейнлейн и *цялата група*.

Знаеш ли, не би следвало да си правим подобни шегички. Това може да накара хората да не вярват на целия този диалог.

Разбирам. Един разговор с Бога трябва да бъде нещо сериозно.

Е, поне нещо, на което може да се вярва.

И значи, не може да се вярва, че Джин, Карл и Боб са б пряка връзка с Мен, така ли? Ще трябва да им кажа това. Добре, да се върнем на въпроса как може да се различи истинският ясновидец от „шарлатанина“. Истинският ясновидец познава и живее съобразно с Първичната насоченост. Ето защо, ако поискаш от него да ти върне „отдавна загубена любов“ или „да разчете аурата на друг човек, чиято кърпичка или собственоръчно писмо притежаваш“, истинският ясновидец ще ти каже: „Съжалявам, но не мога да направя това. Никога не бих се намесил, нито надникнал в пътеката, по която върви друг човек. Не бих се опитвал да му повлияя, да го насочвам или въздействам на неговия избор по никакъв начин.

И никога не бих издал информация за един човек, която е лична и неприкосновена.“

Ако дадена личност ти предложи да ти направи една от тези „услуги“, такъв човек може да се нарече шарлатанин, който използва твоите човешки слабости и уязвимост, за да спечели пари от теб.

А какво ще кажеш за ясновидците, които помагат на хората да открият изчезнал човек, когото обичат, дете, което е било похитено или юноша, който е избягал от къщи и е твърде горделив, за да се завърне, въпреки че родителите му отчаяно го търсят? Или какво би казал за класическия случаи, в който се намира даден човек - мъртъв или жив - за полицията?

Разбира се, тези въпроси носят в себе си отговора. Онова, което истинският ясновидец винаги избягва, е да налага своята воля на друг човек. Той или тя са само за да служат.

Редно ли е да искаме от един ясновидец да влезе във връзка с починал човек? Имаме ли право да се опитваме да се свържем с хората, които са си отишли преди нас?

Защо би пожелал това?

Ами например, за да видя дали те имат да ни кажат нещо; да ни посъветват.

Ако някой от „отвъдното“ има нещо да ти каже, той ще намери начин ти да го узнаеш, не се тревожи.

Лелята, чичото, братът, сестрата, бащата, майката, съпругата или любимата, които са „напуснали този свят“ продължават своя път, преживявайки пълна радост, приближавайки се към пълното разбиране.

Ако едно от нещата, които искат, е да се свържат обратно с теб - да видят как си, да ти дадат да разбереш, че те самите са добре, каквото и да е - вярвай, че ще успеят да го направят.

Следи за „знак“ от тях и ще го доловиш. Недей да го пропускаш, смятайки че не е нищо друго освен въображение, „мисъл“, породена от желанията ти или случайно съвпадение. Бъди бдителен и ще получиш посланието, което ти се отправя.

Познавам една жена, която се грижеше за своя умиращ съпруг и го беше помолила, ако си тръгне от света, да се върне при нея, за да може тя да знае, че е добре. Той беше обещал това и умрял два дни по-късно. Преди да измине една седмица, жената се събудила една нощ с чувството, че някой е седнал на леглото до нея. Когато отворила очи, тя можела да се закълне, че вижда съпруга си, седнал в долния край на леглото да ѝ се усмихва и когато премигнала и

погледнала отново, него го нямало. Разказа ми тази история много по-късно и смяташе, че е имала халюцинация.

Да, това често се случва. Вие получавате знаци - безспорни, очевидни знаци, но ги пренебрегвате. Или ги смятате за трик на собственото си въображение.

Имате същия избор и сега по отношение на тази книга.

Но защо правим така? Защо, след като сами сме помолили и търсим нещо - например мъдростта, която се съдържа в тези три книги - след това отказваме да повярваме, че сме я получили?

Защото се съмнявате във върховната слава на Бога също както Тома. Трябва ви да видите, да почувствате, да докоснете, преди да повярвате, ала онова, което искате да знаете, не може да се види, почувства и докосне. То принадлежи на друга сфера на реалността. Вие не сте с отворено съзнание да я възприемете; не сте готови. Ала не се измъчвайте. Когато ученикът е готов, учителят ще се появи.

С други думи, за да се върнем към първоначалния въпрос, Ти твърдиш чисто и просто, че *не бива* да ходим при ясновидци, нито да посещаваме сеанси, опитвайки се да влезем в контакт с душите отвъд?

Не казвам, че бива или не бива да правите каквото и да било. Просто не съм сигурен какъв е смисълът.

Ами например, ако човек има да каже нещо на близките си отвъд, а не да чуе нещо от тях?

Нима си представяш, че можеш да го кажеш и те да не го чуят? Дори и най-мимолетната мисъл, която е свързана с душа, съществуваща в онова, което вие наричате „отвъдно“, повиква съзнанието на това същество мигновено при теб. Не би могъл да имаш мисъл или представа за човек, който е „починал“, както бихте го нарекли вие, без Същността на този човек да разбере напълно тази мисъл или представа. Не е необходимо да се използва медиум, за да се осъществи подобен контакт. *Любовта е най-добрият „медиум“ за контакт.*

Ами, ако искаме да постигнем *двустранен* контакт? Тогава дали един медиум ще ни бъде от полза? Възможен ли е такъв контакт? Дали това не са просто заблуди? Не е ли опасно?

Сега ти говориш за контакт с духовете. Да, възможен е такъв контакт. Дали е опасен? Фактически всичко е „опасно“, ако се страхуваш, но ти създаваш онова, от което се страхуваш. И все пак няма нищо, от което да се плашиш.

Любимите ти души никога не са далеч от теб. Никога не са на разстояние, което мисълта да не може да преодолее и винаги ще бъдат при теб, когато се нуждаеш, готови със съвет, утеха или помощ. Ако дълбоко скърбиш и се безпокоиш дали твоя любим човек е „добре“, те ще ти изпратят знак, сигнал, кратко послание, което ще ти даде да разбереш, че всичко е наред.

Няма да ти се налага дори да ги повикваш, защото душите, които са те обичали в този живот, още щом почувстват дори и най-дребно безпокойство или нарушение в полето на твоята аура, веднага политат към теб. Биват привлечени и придърпани към теб.

Една от първите способности, които се отварят за тях, когато узнаят какви са възможностите на новото им съществуване, е да дават помощ и утеха на онези, които обичат и ти ще чувстваш тяхното утешително присъствие, ако си действително отворен за тях.

С други думи историите, които чуваме от някой хора, които „са готови да се закълнат“, че техен любим, който е починал се е появил в стаята им, биха могли да бъдат верни?

С пълна сигурност. Някой може да почувства уханието на парфюма или одеколona на своя любим, или миризмата на цигарите, които са пушили, или съвсем тихата мелодия на песен, която са обичали да си тананикат. А може съвсем ненадейно да се появи някаква тяхна лична вещ, носна кърпичка или портфейл, копче за ръкавели или някакво бижу, което изведнъж „изскача“ без никаква причина. То се „озовава“ на възглавницата, на някой стол или изпод купчина стари списания. Ето го. Снимка, картина или нещо специфично - точно когато изпитваш липсата на този човек, мислиш си за него и ти е тъжно за това, че го няма. Подобни неща не „стават случайно“. Те не се „появяват просто“ точно в подходящия момент по силата на някакъв шанс. Ето какво ще ти кажа: *Не съществуват случайности във вселената.*

Това е нещо съвсем обичайно. Твърде обичайно.

А сега да се върнем на твоя Въпрос: имаш ли нужда от така наречения „медиум“ или



„канал“, за да осъществиш контакт със съществата извън тялото? Не. Дали такъв контакт е нещо полезно? Понякога. Много зависи от медиума или ясновидеца, който осъществява този контакт и от неговата мотивация.

Ако някой откаже да ти съдейства в това отношение - да осъществи „канал“ или „обмен“ без високо заплащане, бягай, недей да вървиш, а бързо бягай от него. Такъв човек най-вероятно се занимава с тези неща само заради парите. Не се учудвай, ако се „хванеш на въдицата“ и се връщаш все отново и отново в продължение на седмици и месеци, дори години, при този „канал“, който се възползва от твоята нужда и желание за контакт с „духовния свят“.

Човек, който се отзовава само за да помогне - както се отзовава духът - не иска нищо за себе си, освен това, което е необходимо, за да върши работата, към която се стреми.

Ако ясновидецът или медиумът е готов да ти помогне и се съгласи да ти помогне, ти трябва да му предложиш всякаква помощ в отговор. Не се възползвай от такава изключителна щедрост на духа като му дадеш малко или нищо, знаейки, че можеш да направиш за него повече.

Стреми се да разбираш кой истински служи на света, истински се стреми да сподели мъдростта от познанието, прозрението и разбирането, грижата и любовта. Бъди щедър и давай каквото можеш на такива хора, давай им с цяло сърце, оказвай им най-върховна почит, давай им най-голяма сума, защото това са Приносители на Светлината.

## 7.

Говорихме за толкова много неща. Ти наистина разкри тук значителна информация. Можем ли отново да минем на друга тема? Готов ли си да продължим?

Ами ти?

Да, вече съм готов да продължавам до безкрайност. Най-сетне добих инерция и ми се иска да задам всички въпроси, за които три години чаках да задам.

Готов съм да ти отговоря. Казвай!

Спокойно! Бих искал да поговорим за една друга езотерична мистерия. Ще ми кажеш ли нещо за прераждането?

Разбира се.

Много религии твърдят, че прераждането е лъжлива доктрина; че ние имаме един живот тук; един-единствен шанс.

Зная. Това не е точно.

Как става така, че те грешат по отношение на нещо, което е от такава важност? Възможно ли е да не знаят истината за толкова основен и съществен въпрос?

Трябва да си даваш сметка, че хората имат множество религии, основаващи се на страха, чиито учения се основават на една доктрина за Бог, на когото трябва да се подчиняват и от когото трябва да се страхуват.

Тъкмо посредством страха цялото общество на Земята се е реформирало от матриархат към патриархат. Тъкмо чрез страха ранните духовници или жреци са карали хората да „поправят своите лоши навици“ и „да се подчиняват на словото Божие“. Чрез страх църквите са привличали и контролирали своите членове.

Една от църквите дори твърди, че Бог ще би наказва, ако не посещавате църква всяка неделя. Непосещаването на църква е било обявено за грях.

При това не която и да било църква. Човек е бил длъжен да посещава точно определената църква. Ако посетиш църква от различна деноминация, това също се обявява за грях. Това е опит да се упражнява чисто и просто контрол, използвайки страха. Най-удивителното е, че опитът се оказва успешен. По дяволите, той продължава да бъде успешен.

Виж, Ти си Бог. Недей да ругаеш!

Кой ругае? Аз изразявах само твърдение, основано на фактите. Казах „по дяволите - той все още е успешен“.

Хората винаги ще вярват в дявола и в един Бог, който ще ги изпраца в ада, дотогава докато вярват, че Бог е като човек - безскрупулен, себичен, непростителен и отмъстителен.

В миналото повечето хора не биха могли да си представят един Бог, който би могъл да се издигне над всичко, така че са възприели учението на много църкви да се боят от „ужасното

отмъщение на Бога".

Сякаш хората не са имали доверие на самите себе си, че могат да бъдат добри и да постъпват правилно от само себе си и със своя вътрешна мотивация. Ето защо е трябвало да се създаде религия, която излага доктрините за един яростен, отмъстителен Бог, така че да могат да вървят в правия път.

И ето че идеята за прераждането не се съгласува с всичко това.

Но защо? Какво прави такава една доктрина толкова опасна?

Църквата е заявявала, че човек трябва да бъде послушен, защото *иначе...* А ето че се явяват онези, които вярват в прераждането и казват: „Вие ще имате и друг шанс и още един и още един. Ще имате много възможности. Ето защо не се тревожете. Правете най-доброто, на което сте способни, не се парализирайте от страх за това, че не сте способни да се промените. Обещайте си да се стремите и да бъдете по-добри и вървете напред".

Естествено ранната църква не е била в състояние да приеме подобни проповеди. Тъй че тя е направила две неща: първо - обявила доктрината за прераждането за еретична. После е създавала тайнството на изповедта. Изповедта е трябвало да изпълни за принадлежащия на църквата онова, което е обещавало прераждането. Тоест *да му даде още един шанс*.

И така, създава се обстановка, при която Бог ще те накаже за твоите грехове, ако не ги *изповядаш*. В този случай човек се чувства уверен и сигурен като знае, че Бог е чул неговата изповед и му е простил.

Да, но в това има известна уловка. Такова опрощение *не би могло да дойде направо от Бога*. То е трябвало да протече през църквата, чиито духовници са налагали „покаяния", които е трябвало да се изпълняват. Това обикновено са молитви, които се изискват от грешника. Така че вече са съществували две причини, поради които хората да членуват в църквата.

Църквата установява, че изповедта е такъв добър коз, че много скоро обявява за грях *да не правиш изповед*. Всеки е бил длъжен да се изповядва поне веднъж. Ако не го прави, Бог ще има още една *допълнителна* причина да се гневи.

Все повече и повече правила - много от които произволни и капризни - започват да се налагат от църквата и всяко от тези правила е трябвало да се изпълнява под заплахата от вечното Божие осъждане, освен ако човек не *изповяда* неговото нарушение. В такъв случай човек получава Божието опрощение и осъждането е бивало избягвано.

Но има и още един проблем. Хората започнали да си мислят, че могат да вършат всичко, след като само е необходимо да го изповядат. Църквата не знае как да излезе от това затруднение. Страхът бил напуснал душите на хората. Намалява числото на хората, които посещават църква. Те започват да идват, за да се изповядат веднъж в годината. Казват покаятелни молитви и получават прошка за греховете си, след което продължават да си живеят живота.

Не можело да има никакво съмнение. Трябвало да се намери някакъв начин да се всели отново страх в сърцата на хората. Така било измислено чистилището.

Чистилището ли?

Чистилището. То било представено като място, наподобяващо ада, но не вечно. Тази нова доктрина обявявала, че Бог ще прати на хората страдание за греховете им *дори*, ако са *ги изповядали*.

Според тази доктрина известно страдание се праща от Бога на всяка несъвършена душа в зависимост от броя и вида на извършените грехове. Съществували „смъртни" грехове и „простими" грехове. Смъртните грехове отпращали хората направо в ада, ако не бъдат изповядани преди смъртта.

Посещението на църква отново нараства. Започват да се събират пожертвования - защото доктрината за чистилището е включвала начин човек *да се откупи от своето страдание*.

Моля?

Според учението на църквата човек е можел да получи специална индулгенция - но отново не направо от Бога - а само от официалния представител на църквата. Тези специални индулгенции са освобождаването на хората от страданията в чистилището, каквито страдания те са си „спечелвали" със своите грехове - или поне отчасти са ги освобождавали от тези страдания.

Нещо като „отпуска за добро поведение“, така ли?

Да. Но, разбира се, такава отмяна на присъдата се е давала само на малцина. Обикновено това са били хора, които са правили големи дарения на църквата.

Срещу пари човек е можел да се сдобие с абсолютна индулгенция. Това означавало никакво *време в чистилището*. Това е бил пропуск направо за небето.

Такава особена привилегия от Бога е била достъпна наистина само за малцина. За хората, които са засвидетелствали верноподанически чувства и за свръхбогатите. Огромно количество пари, скъпоценности и земи са били дадени в замяна на подобни абсолютни индулгенции. Ала изключителните привилегии във връзка с всичко това довели до голямо напрежение и съпротива от страна на масите - и то не на шега.

Та нали бедният селянин не е имал никаква надежда да се сдобие с индулгенция от епископа - и така низшите слоеве на населението са загубвали вяра в системата и църковното членство заплашвало отново да намалее.

И *тогава* какво направило духовенството?

Били въведени свещите новена.

Хората можели да идват в църквата и да запалят свещи за „бедните души в чистилището“ и като изричали една новена (поредица от молитви в точно определен ред, които можели да бъдат изречени за определено време), те можели да спестят дълги години от „присъдата“ на техните починали близки, като по този начин ги изведат от чистилището по-скоро, отколкото в други случаи Бог би им позволил. Ако не са можели да направят нищо за себе си, то поне са можели да се молят за милост над починалите. Разбира се, такава нещо би могло да бъде от полза само ако се пуснат в ковчежето една-две монети за всяка запалена свещ.

Множество малки свещи блещукали зад множество червени стъкла и множество монети били пускани в много малки ковчезета в опита да Ме накарат да „облекча“ страданията, наложени на душите в чистилището.

О! Та това е *невероятно!* Нима искаш да кажеш, че хората не са можели да прозрат истината? Че хората не са разбирали този отчаян опит на една отчаяна църква да държи в отчаяние своите членове, така че да са готови всичко да направят, за да се защитят от един *главорез*, когото наричат Бог? Нима хората наистина са можели да повярват на всичко това?

Съвсем буквално.

Нищо чудно, че църквата е обявила прераждането за неистина.

Да. Когато Аз съм ви сътворил, не съм ви създал така, че да можете да живеете един-единствен живот -един безкрайно мъничък период всъщност, ако се сравни с вековете на вселената - да направите грешките, които неизбежно ще направите, и после да се надявате на нещо добро накрая. Опитвал съм се да си представя как биха изглеждали нещата, ако ги бях създал по такъв начин, но не мога да разбера каква би могла да бъде Моята цел.

И вие също не бихте могли да я проумеете. Ето защо ви се налага да повтаряте неща като: „Бог има мистични начини на действие, Той твори чудеса“. Но Аз нямам мистериозни начини на действие. Всичко, което правя, има своята причина и тя е съвършено ясна. Вече много пъти в тази трилогия обясних защо съм ви сътворил и какъв е смисълът на вашия живот.

Прераждането съвършено се вписва в този смисъл, който за Мене е да пресътворявам и преживявам Своята Същност чрез вас живот след живот, а също и чрез милионите други творения със съзнание, които съм създал във вселената.

А това означава, че наистина има живот на други...

Разбира се, че има. Нима наистина вярвате, че сте единствени в тази гигантска вселена? Но това е друга тема, за която ще говорим по-късно...

... Обещавах ли?

Обещавам.

И така смисълът, целта на душата е да преживеете самите себе си във всичко. Ние еволюираме. Ние непрестанно... ставаме.

Ставаме какво? Не знаем това! Не можем да го узнаем, докато не го постигнем! Но за нас самото пътуване е радост и наслада! И щом го „постигнем“, щом създадем поредната най-висша идея за Собствената си Същност, Ние сътворяваме една по-висша мисъл, една по-висша идея и *продължаваме радостта вечно*.

Разбираш ли Ме в този случай?

Да. Вече почти съм *в състояние* да повтора това дословно.

Добре.

И така... смисълът и съдържанието на твоя живот е да решиш и да бъдеш Своя Истински Аз. Ти постигаш това всеки ден. С всяко свое действие, с всяка мисъл, с всяка дума. Това е, което правиш.

И така в онази степен, в която си удовлетворен - доволен си от Своя Истински Аз, такъв, какъвто го преживяваш - в такава степен ще бъдеш в хармония повече или по-малко с творението, като само от време на време правиш незначителни промени, за да се приближаваш все повече и повече до съвършенството.

Парамаханса Йогананда е образец на човек, който е бил много близо до „съвършенството“ като изява на онова, което е мислил за себе си. Той е имал много ясна представа за себе си и за своето отношение към Мен и е употребил живота си, за да „изяви“ това. Искал е да преживее своята представа за себе си в собствената си реалност; да познае себе си като такъв в опита.

Бейб Рут е направил същото. Имал е много ясна представа за себе си и за своето отношение към Мен и е употребил Живота си, за да изяви това; да познае себе си от своя опит.

Не са много хората, живели на такова равнище. Йогананда и Бейб са имали две съвършено различни представи за самите себе си, но и двамата са ги осъществили великолепно.

Те са имали и различни представи за Мен. Това е сигурно. И са изхождали от различни нива на съзнание по отношение на Моята Същност и по отношение на същинското си отношение към Мен. И тези нива на съзнание са се отразили на тяхното мислене, на техните думи и действия.

Единият е бил в състояние на мир и спокойствие през по-голямата част от живота си и е внушавал дълбок мир и спокойствие на другите. Другият е бил в състояние на тревога, смут и понякога гняв (особено когато не е можел да наложи себе си) и е внасял смут в живота на онези, които са го заобикаляли.

И двамата са били обаче добри и сърдечни - никой не е бил толкова нежен като Бейб - и разликата между двамата им е, че единият не е имал буквално нищо като физическа придобивка, но никога не е искал повече от това, което е имал, докато другият е „имал всичко“ и никога не е постигнал онова, което в действителност е искал.

Ако това е бил краят за Джордж Хърман, предполагам, че ние всички бихме изпитали известна тъга, но душата, която се е въплътила като Бейб Рут, съвсем не е завършила този процес, наречен еволюция. Тя е имала възможност да преразгледа опита, който си е изградила, както и преживяванията, които е предизвикала в другите, и сега решава какво предпочита да преживее по-нататък в стремежа си да сътворява и пресътворява себе си във все по-висши и висши версии.

Тук ще прекъснем разказа си за тези две души, защото те и двете вече са направили своя следващ избор по отношение на това какво искат да преживеят и фактически го преживяват.

Имаш предвид, че вече и двамата са се превъплътили в други тела ли?

Би било погрешно да се приеме, че превъплъщението - връщането в друго физическо тяло - е била единствената възможност, отворена за тях.

Съществуват ли и други възможности?

Всъщност те имат възможност да бъдат всичко, което пожелаят.

Вече обясних тук какво става след онова, което вие наричате смърт.

Някои души чувстват, че има далеч още много неща, които биха искали да узнаят и затова отиват „на училище“, където се учат от други, така наречените „стари духове“. И на какво ги учат? Че *няма нищо, което да научат*. Че *никога* не е имало нищо, което да се учи. Че всичко, което трябва да правят, е да си припомнят, да си припомнят Своята Истинска Същност.

Те „научават“, че трябва да изявят своята Истинска Същност, за да *я преживеят*. Това им се напомня чрез внимателно демонстриране.

Други души вече са си спомнили това, наскоро след като са стигнали в „отвъдното“. (в момента използвам език, който ти е познат, говорейки с твоите термини, за да не превръщаме думите в пречка.) Тогава тези души може да пожелаят да преживеят непосредствената радост от

собственото си „битие“. Могат да изберат измежду милионите, квадрилиони Мои аспекти да преживеят точно там и тогава един от тези аспекти. Някои могат да решат, че най-добре е да се върнат във физическа форма, за да преживеят тази радост.

В каквато и да било физическа форма ли? В каквато и да било.

Значи е *истина*, че душите могат да се връщат като животни - че Бог би могъл да бъде крава? Значи кравите са наистина свещени? Свещена крава!

(Хм.) Извинявай!

Ти имаше цял един живот, за да разиграваш комедия, и между другото, ако се вгледаме в живота ти, го правиш доста добре.

Бум- бум. Това беше стрелба от упор. Ако имах тук чинел, щях да го запратя срещу Теб.

Благодаря. Благодаря.

Но сериозно...

Отговорът на въпроса, който задаваш - дали една душа може да се върне като животно е да, разбира се. Реалният въпрос е дали би го сторила. Отговорът е - вероятно не.

Имат ли животните душа?

Всеки, който се е вгледал в очите на едно животно, вече знае отговора на този въпрос.

Тогава отвъде мога да зная дали моята баба не се е превъплътила в моята котка?

Процесът, който дискутираме тук, е пресътворяването на самия себе си и еволюцията, а еволюцията е еднопосочна, само нагоре, винаги нагоре.

Най-голямото желание на душата е да преживее по-висши и по-висши аспекти на себе си и затова се стреми да се движи нагоре, а не надолу по еволюционната скала. Докато преживее онова, което се нарича Нирвана - пълната Единност с Всичко, тоест с Мен.

Но щом душата желае все по-висши и по-висши преживявания на самата себе си, защо ще се занимава с това да се завръща като човешко същество? Това със сигурност не би могло да бъде стъпка „нагоре“.

Ако душата се завръща в човешка форма, това винаги е стремеж към задълбочаване на преживяванията и опитността, които ѝ позволяват да еволюира. Съществуват много нива на еволюция, които се наблюдават и демонстрират при хората. Един дух може да се завръща обратно за много прераждания - за стотици прераждания - и да продължи да напредва в своята еволюция. Но движението нагоре, което е най-голямото желание на душата, не се постига чрез връщане към по-низши форми на живот. Ето защо подобно връщане не се случва. Не преди душата да достигне върховното възсъединяване с Всичко, Коего Е.

А това трябва да означава, че съществуват „нови души“, които влизат ежедневно в системата, приемащи по-низши форми на живот.

Не. Всяка душа е сътворена в самото Начало. Ние всички сме Тук и Сега. Но както обясних вече, когато една душа (част от Мен) постига върховна реализация, тя има възможност да „започне отново“, буквално „да забрави всичко“, така че може отново да си спомни и пресътвори самата себе си наново още веднъж. По този начин Бог продължава да преживява отново и отново Себе си.

Някои души могат също така да изберат да „преминат отново цикъла“ на определена форма на живот на определено ниво толкова често, колкото това им харесва.

Ако нямаше прераждане - ако не съществуваше възможност за повторно връщане във физическа форма - душата щеше да се наложи да осъществи всичко, към което се стреми за един живот, който е билион пъти по-кратък от мигването на окото на Космическия часовник.

О, да, разбира се, прераждането е факт, то е реално, целенасочено и е съвършено.

Добре, но има още нещо, което ме обърква. Ти сам каза, че не съществува време; че всички неща се случват в настоящия миг, вярно ли е?

Така е.

А след това спомена във втора книга, когато се задълбочи върху този въпрос, че ние съществуваме „през цялото време на различни нива“ или „на различни точки на време-пространствения континуум“.

Това е вярно.

Добре, но ето тук аз се обърквам. Ако едно мое „Аз“ във време-пространствения континуум „умре“ и после се *върне обратно* тук като *друг човек...* тогава, тогава кой съм аз?

Ще трябва да съществувам като *двама души едновременно*. И ако през цялата вечност повтарям това, както Ти Самият казваш, тогава аз се явявам *стотици* хора едновременно! Хиляди. *Милиони*. Милион версии на милион хора в милион точки на време-пространствения континуум.

Да. Това никак не ми е ясно. Съзнанието ми не може да го обхване.

Всъщност се справяш доста добре с този въпрос. Това е твърде напредничава концепция и ти я схващаш доста добре.

Но... но... ако това е истина, тогава „Аз“ - тази част от мен, която е безсмъртна - трябва да еволюирам по билион различни начини, в билион различни форми на билион различни точки в Космическото колело във Вечния Сегашен Момент.

Отново е точно така. Тъкмо това правя и Аз. Но аз имах предвид себе си.

Отново е точно така. Това имах предвид и Аз. Не, не, аз казах...

Зная какво каза. Каза точно това, което казах и Аз, че си казал. Объркването тук идва от там, че ти все още мислиш, че Ние не сме Едно цяло.

А Едно цяло ли сме?

Никога не е било различно. Ние сме Едно цяло. Винаги. Нима сега установяваш този факт?

Искаш да кажеш, че аз тук говоря със *самия себе си*?

Нещо подобно. Значи искаш за кажеш, че Ти *не си* Бог?

Не съм казвал това. Значи искаш да кажеш, че *си* Бог?

Тъкмо това казах.

Но ако си Бог, и Ти си аз и аз съм Ти, тогава... тогава... аз *съм* Бог.

Ти си Бог, да. Точно така е. Съвсем правилно Ме разбираш.

Но не само съм Бог, ами съм и всеки *друг* човек. Да.

Но - означава ли това, че никой и нищо друго, освен мен не съществува?

Не съм ли казвал, че Аз и Моят Отец сме Едно? До, но...

Не съм ли казал, че Ние всички сме Едно?

Да, но аз не знаех, че го имаш пред Вид *буквално*. Мислех си, че го казваш *фигуративно*. Мислех си, че това е по-скоро философско твърдение, а не *фактологическо*.

Това е фактологическо твърдение. Ние всички сме Едно. Това имат предвид думите: „Каквото направите на най-последния измежду тях... на Мене го правите“.

Сега разбираш ли?

Да.

А, най-сетне. Дълго време ти трябваше да разбереш.

Но... прости ми, че оспорвам това, но... Когато съм с някой друг - със съпругата си, например, с децата си, имам чувството, че съм *отделен* от тях; че те са *различни* от „мен“.

Съзнанието е чудно нещо. То може да бъде раздробено на хиляди частици. На милиони. На милион пъти по милиони частици.

Аз съм разделил Себе си на безкраен брой „частици“ - тъй че всяка „частица“ от Мен да може да обърне поглед към Самата Себе Си и да види чудото на Моята Истинска Същност.

Но защо се налага да премине през такъв период на забрава, на неверие? Аз все *още* не съм напълно вярващ! Аз все *още* се намирам в забрава.

Не бъди толкова суров към Себе си. Това е част от Процеса. Няма нищо лошо, че нещата стават по този начин.

Тогава защо ми казваш всичко това сега?

Защото ти бе престанал да се наслаждаваш. Животът бе престанал да ти носи радост. Ти започна да се хващаш като в капан в Процеса, забравяйки, че това е само процес.

И ето че Ме повика; помоли Ме да дойда при теб; да ти помогна да разбереш; да ти покажа Божествената истина; да ти разкрия най-голямата тайна. Тайната, която сам криеш от себе си. Тайната на Истинската ти Същност.

И ето че Аз го направих. Сега за пореден път ти дадох възможност да си припомниш. Ще даде ли това някакъв резултат? Ще промени ли твоите по-нататъшни действия? Ще те накара ли да виждаш нещата по по-различен начин?

Дали ще започнеш да лекуваш болките на ранените, да успокояваш тревогите на

уплашените, да посрещаш нуждите на бедните, да се радваш на тържеството на осъществилите себе си, да виждаш всичко през Моите очи?

Дали това поредно припомняне на истината ще промени твоя живот и ще ти позволи да промениш живота и на другите?

Или ти ще се върнеш към забравата; ще се върнеш към егоизма; дали ще се върнеш, за да съществува в онова малко пространство или в онази незначителност, която си представяше, че е твоя същност, преди да се бе пробудил?

Кое от двете ще се случи?

## 8.

Животът наистина продължава вечно и завинаги, нали?

С пълна сигурност това е така. И няма край.

Няма край. Прераждането е факт.

То е факт. Можеш да се върнеш към тленна форма -тоест към физическа форма, която може да „умира“ - винаги, когато и както пожелаеш.

Ние ли решаваме кога според нашето желание да се върнем? Да. Решавате „дали“ и „кога“ да се върнете.

И ние ли решаваме кога да напуснем физическия свят? Ние ли избираме кога искаме да умрем?

Никакво преживяване не бива наложено на душата противно на нейната воля. То е по определение нещо „невъзможно“, тъй като душата сама сътворява всяка своя опитност.

Душата няма нужда от нищо. Душата има всичко - цялата мъдрост, цялото познание, цялото могъщество и цялата слава. Душата е част от Теб, Която никога не заспива; никога не забравя.

Дали душата желае тялото да умре? Не. Желанието на душата е ти да не умираш никога, ала ще напусне тялото, ще промени своята телесна форма, оставайки материалното тяло зад себе си с едно мигване на окото, когато види, че няма повече смисъл да продължава да бъде в тази форма.

Щом желанието на душата е ние никога да не умираме, защо *Все* пак умираме?

Вие не умирате, само променяте формата си.

А щом душата желае никога да не правим *това*, защо все пак го *правим*?

Това не е желание на душата!

Ти си, който променяш формата си. Когато не съществува понататъшна полза от това да бъдеш в определена форма, душата променя формата си - напълно доброволно, съзнателно и с радост - и продължава да се движи по-нататък по Космическото колело.

С радост ли?

С голяма радост. Никоя душа ли не умира със съжаление?

Никоя душа не умира - никога.

Искам да кажа, дали никоя душа не съжالياва, задето променя настоящата си физическа форма и е на път да „умре“?

Тялото никога не умира, а просто променя формата си заедно с душата. Но Аз разбирам какво имаш предвид и сега ще ти отговоря на езика, който за теб е обичаен.

Ако ясно разбираш какво желаеш да сътвориш в отвъдното или ако имаш ясни убеждения, които подкрепят твоето възсъединяване с Бога след смъртта, в такъв случай никога не ще съжالياваш за онова, което се нарича смърт.

Смъртта в този случай е прекрасен момент; удивително преживяване. Сега душата може да се завърне към естествената си форма, към своето нормално състояние. Изпитва невероятна светлина, чувство за пълно освобождаване и безграничност. И осъзнаване на Единството, което е едновременно блажено и сублимно.

Невъзможно е душата да съжالياва, когато преминава към подобно състояние.

Нима твърдиш, че смъртта е *щастливо* преживяване?

За онази душа, която желае смъртта да е *щастливо* преживяване, то винаги е тазова.

Добре, щом душата толкова много желае да излезе от тялото, защо просто не го напусне? Какво я задържа при него?

Не съм казал, че душата „Желае да бъде вън от тялото“, а казах само, че душата изпитва радост, когато го напусне. Това са две различни неща.

Ти можеш да бъдеш щастлив, когато вършиш едно, а после да бъдеш щастлив, вършейки друго. Фактът, че с радост вършиш второто, не означава, че си нещастен по време на първото.

Душата не е нещастна, когато е в тялото, напротив - душата е доволна, когато е в настоящата си форма. Това не изключва възможността да бъде също толкова доволна, когато се раздели от тялото.

Очевидно има много неща във връзка със смъртта, които не разбирам.

Да, и това е така, защото не обичаш да мислиш за смъртта, ала ти трябва да размишляваш върху смъртта и загубата във всеки миг на живота, защото няма да възприемеш живота пълноценно, а ще познаеш само половината от него.

Всеки момент свършва в мига, в който започва. Ако не разбираш това, няма да разбереш колко изключителен е всеки миг и ще го възприемаш като нещо съвсем обичайно.

Всяко взаимодействие „започва, за да свърши“ още в мига, в който „започва, за да започне“. Само когато истински размислиш и дълбоко разбереш това, ще ти се открие цялото богатство на всеки миг и на самия живот.

Животът няма да ти се разкрие, ако не разбереш смъртта. Трябва даже нещо повече от разбиране. *Трябва да я обикнеш, точно както обичаш живота.*

Времето ти с даден човек ще бъде по-свято, ако знаеш, че си с него за последен път. Всеки миг ще преживяваш по-силно от всякога, ако смяташ, че това е последният ти подобен миг. Отказвайки да размишляваш върху смъртта, ти всъщност отказваш да размишляваш върху живота.

Ти не го виждаш такъв, какъвто е. Пропускаш *момента* и всичко, което ти носи този момент. Минаваш покрай него, вместо да го преживееш.

Когато проникне задълбочено в нещо, той го вижда истински. Да съзерцаваш дълбоко нещо, означава истински да го видиш. Тогава илюзията престава да съществува, тогава ти виждаш съответното нещо такова, каквото е в реалността. Само тогава можеш истински да му се насладиш - с други думи *да вкусиш неговата сладост.*

В такъв случай, можеш да се насладиш дори на илюзията, защото ще *знаеш*, че е илюзия, а това е половината от насладата! Фактът, че възприемаш илюзията за нещо реално, е това, което ти причинява цялата болка.

Нищо не може да бъде болезнено, ако не го възприемаш за реално. Нека да повтора това.

*Нищо не може да бъде болезнено, ако не го възприемаш за реално.*

То е като филм, като драма, която се играе на сцената на твоето съзнание. Ти сътворяваш ситуацията и характерите. Ти пишеш текста.

Нищо не може да бъде болезнено в момента, в който разбереш, че то не е реално.

Това е толкова вярно за смъртта, колкото и за живота.

Когато разбереш, че и смъртта също е една илюзия, тогава *можеш* да кажеш: „О, смърт, къде ти е жилото?“

Тогава ще можеш да се *насладиш* дори на смъртта! Можеш да се насладиш дори на смъртта *на някой друг.*

Не е ли странно това? Не е ли странно да се изрича нещо подобно?

Странно е, но само ако не разбираш смъртта - и живота.

Смъртта не е никога край, а е винаги начало. Смъртта е отворена врата, а не врата, която се затваря.

Когато разбереш, че животът е вечен, ти разбираш, че смъртта е твоя илюзия, която те кара да бъдеш особено загрижен за тялото си и следователно ти помага да бъдеш убеден, че ти си твоето тяло. Ала ти *не си* тялото и по тази причина унищожението на тялото ти няма никакво отношение към самия теб.

Смъртта би трябвало да те научи, че животът е онова, което е реално. А животът учи, че неизбежна е не смъртта, неизбежна е промяната.

*Промяната е единствената истина.*

Нищо не е трайно. Всичко се променя във всеки миг, във всеки един момент.

Ако нещо е трайно, то не би могло да има битие. Защото дори самото понятие за



трайност е зависимо от понятието нетрайност, което му придава смисъл. Следователно, дори трайността е нетрайна. Вгледай се дълбоко в това, размисли над тази истина. Разбери я и ще разбереш Бога.

Това е Дхарма и това е Буда. Това е Буда Дхарма. Това е учението и учителят. Това е урокът и онзи, който го преподава. Това е обектът и субектът, свързани в едно.

Те никога не са били нещо *друго*, освен Едно. Ти си този, който е отделил субекта от обекта, за да се разгърне своя живот в линейна посока.

Но в същото време, в което наблюдаваш своя живот да се разгръща пред теб, недей самият ти да се разединяваш. Съхрани цялостен своя Аз! Виждай илюзията! Наслаждавай ѝ се! Но не се *отъждествявай* с тази илюзия!

Ти *не си* илюзията, а нейният *създател*.

Ти си в този свят, но не принадлежиш на него.

И така, възползвай се от илюзията за смъртта. *Използвай я!* Позволи ѝ тя да стане за тебе ключ, който да ти отключи повече страни на живота.

Погледнеш ли цвят, който умира, ти ще погледнеш с тъга на този цвят. Но ако видиш цвета като част от цялото дърво, което се променя и скоро ще даде плодове, ти ще можеш да съзерцаваш истинската му Красота. Когато разбереш, че цъфтежът и увяхването на цвета е знак, че дървото е готово да роди плод, тогава ти разбираш живота.

Огледай се внимателно и ще видиш, че животът представлява метафора на самия себе си.

Винаги помни, че ти не си цветето, нито дори плода, ти си дървото. И твоите корени са дълбоки, вкоренени в Мен. Аз съм почвата, от която си израснал, и твоите цветове, както и плодовете ти, ще се завърнат към Мен, създавайки още по-богата почва. И така животът поражда живот и никога не може да познае смъртта.

Всичко това е толкова красиво, толкова е красиво. Благодаря Ти. Ще ми поговориш ли сега за нещо, което твърде много ме тревожи? Имам нужда да поговоря за самоубийството. Защо съществува такава табу срещу това човек да сложи край на живота си?

Наистина защо?

Искаш да кажеш, че няма нищо нередно в това да се самоубиеш, така ли?

Този въпрос не може да получи отговор, който да бъде удовлетворителен за теб, защото самият въпрос съдържа две погрешни представи; той се основава на две неправилни предпоставки; съдържа две грешки.

Първата погрешна предпоставка е, че съществува „добро“ и „зло“. Втората погрешна предпоставка е, че е възможно убийството или самоубийството. Самият ти въпрос, следователно, в момента, в който бъде анализиран, се разпада.

„Доброто“ и „злото“ са философски полярности в човешката ценностна система, които нямат нищо общо с върховната реалност - твърдение, което многократно съм повтарял в целия този диалог, нещо повече, те дори не са постоянни, трайни понятия във вашата собствена система, а по-скоро ценности, които от време на време се променят.

Вие сами извършвате тази промяна, като променяте отношението си към тези ценности така, както би е удобно (което е основателно, тъй като вие еволюирате), но в същото време на всяка крачка от пътя настоявате, че не сте ги променяли и че това са вашите *неизменни* ценности и те оформят ядрото на интегритета на вашето общество. По този начин сте съградили цялото си общество върху един парадокс. Непрестанно променяте своите ценности, а в същото време заявявате, че това са неизменните ценности, които... ами, които *цените!*

Отговорът на проблемите, поставени от този парадокс, не е да хвърляте студена вода върху пясъка, опитвайки се да го циментирате, а да приветствате подвижността на пясъка. Приветствайте неговата красота, докато той оформя вашия замък, но след това приветствайте и новата форма, която придобива, богато го залее вълната.

Приветствайте подвижните пясъци, докато те оформят новите планини, по които да се възкачвате и на чийто връх ще построите своите нови замъци. Ала разбирайте, че тези планини и тези замъци са паметници на промяната, а не на трайността.

*Прославяйте онова, което сте днес, без да заклеявате онова, което сте били вчера, нито да предопределяте какво можете да бъдете утре.*

Разбирайте, че „доброто“ и „злото“ са извлечени от вашето въображение и че „това е добро“, а „това не е добро“ са просто изявления на последните би предпочитания и представи.

Така например по въпроса за това дали човек има право да сложи край на живота си понастоящем, мнозинството от хората са на мнение, че това „не е редно“.

Аналогично мнозина от вас все още са убедени, че не е редно да помогнеш на друг човек, който пожелае да сложи край на своя живот.

И в двата случая вие настоявате, че „това е нарушение на закона“. До това заключение стигате, когато човек сложи край на живота си относително бързо. Действията, които слагат край на един живот за по-продължителен период от време не са нарушение на закона, дори ако водят до същия резултат.

Така, ако човек във вашето общество се самоубие с пушка, членовете на неговото семейство губят възможностите да получат застраховка. Ако той обаче се самоубие с цигари, те не губят възможност.

Ако един лекар помогне на някого да извърши самоубийство, той бива наричан убиец, докато ако една тютюнева компания го направи, това се нарича търговия.

При вас, хората, този въпрос изглежда въпрос на време. Дали е легално и оправдано самоунищожението - „добро“ или „зло“ е то - изглежда, че е въпрос само на това, *доколко бързо се извършва деянието*, както и кой го върши. Колкото по-бързо е причинена смъртта, толкова по-голямо злодеяние изглежда тя. Колкото по-бавно се причинява смъртта, толкова повече нещата се доближават до това, което е „редно“.

Любопитното е, че това е тъкмо противоположно на заключението, което би направило едно истински хуманно общество. Според всяко разумно определение на това, което се нарича „хуманност“, колкото по-краткотрайна е смъртта, толкова по-добре, а вашето общество наказва онези, които се стремят да извършат хуманното и награждава онези, които предпочитат безумното действие.

Безумно е да се смята, че безкрайното страдание може да бъде Божие изискване и че бързият, човешки край на страданието е „нереден“.

„Наказвай хуманното, награждавай безумното.“

Такъв девиз би могъл да се приеме само от общество от същества с ограничени разбирания.

Та вие отравяте организма си като вдишвате канцерогени, отравяте организма си като ядете храни, обработвани с химически вещества, които с течение на времето ви унищожават и отравяте организма си като дишате въздух, който постоянно бива замърсяван. Вие отравяте своя организъм по стотици различни начини в хиляди моменти и го правите, *знаейки добре, че това е вредно за вас*. Ала тъй като подобно самоубийство става за по-продължителен период от време, *вие извършвате самоубийството си безнаказано*.

Ако погълнете отрова с по-бързо действие, обявяват, че сте извършили нещо в нарушение на моралния закон.

Сега, ето какво ще ви кажа: *Не е по-неморално да убиеш себе си бързо, отколкото да убиваш себе си бавно*.

Значи, човек, който слага край на живота си, не бива наказван от Бога?

Аз не наказвам. Аз обичам.

Вярно ли е разпространеното твърдение, че онези, които смятат, че могат да „избегнат“ своето предопределение или да сложат край на определени условия със самоубийството си, само установяват, че са изправени пред същото предопределение в същите условия в отвъдното и следователно не са могли да ги избегнат, нито да им сложат край?

Това, което ще преживеете в така нареченото отвъдно, е отражение на вашето съзнание в момента, в който навлезете в него. И все пак, вие сте същества със свободна воля и можете да промените преживяванията си винаги, щом решите.

Това означава ли, че любимите ми хора, които са сложили край на физическия си живот, са добре?

Да. Те са напълно добре.

Има една великолепа книга на тази тема, която се нарича „Животите на Стивън“ от Ан Пюриър. В нея се разказва за нейния син, който е сложил край на живота си, когато е бил

юноша. Много хора са намерили утеха в тази книга.

Ан Пюрийър е прекрасен посланик, както и нейният син. Значи, Ти също препоръчваш тази книга?

Това е много съществена книга. В нея се казва повече по темата, която дискутираме тук и хората, които са преживели дълбоки травми или имат неразрешими въпроси във връзка с любимите хора, сложили край на живота си, ще отворят съзнанието си, за да се излекуват чрез тази книга.

Тъжно е, че ние имаме такива дълбоки рани и проблеми, но много от тях са, струва ми се, резултат на това, което обществото ни е „внушило“ във връзка със самоубийството.

Вие във вашето общество често не виждате противоречията във собствените ви морални възгледи. Противоречието между това да вършиш неща, които прекрасно знаеш, че ще скъсят живота ти, но ще направят това по-бавно и да вършиш неща, които ще скъсят живота ти бързо, е едно от най-очевидните противоречия в човешкия опит.

Но това противоречие изглежда така очевидно, когато Ти го изразиш по този начин. Защо ние не можем сами да установим толкова очевидни истини?

Защото, ако установите тези истини, ще ви се наложи *да направите нещо във връзка с тях*. А вие не искате да направите нищо, следователно нямате друг избор, освен да гледате непосредствено нещо, но да не го виждате.

Но каква може да бъде причината да отказваме да направим нещо по отношение на тези истини, ако ги виждаме?

Защото вярвате, че да направите нещо по отношение на тях, означава да сложите край на някои свои удоволствия. А нямате никакво желание да сложите край на удоволствията си.

Повечето от нещата, които ви причиняват бавна смърт, са такива, които ви правят удоволствие или са тяхна последица. А и удоволствията ви са предимно телесни. Тъкмо това е белегът, че сте примитивно общество. *Вашият Живот се гради до голяма степен на стремежа и преживяването на телесни наслади.*

Разбира се, всички същества навсякъде се стремят да преживяват удоволствия. В това няма нищо примитивно. Фактически това е естественият закон на нещата. Онова, по което обществата и техните представители се отличават един от друг, е какво *определят като удоволствие*. Ако едно общество се основава до голяма степен на удоволствията на *тялото*, то функционира на друго ниво от общество, в което предимство имат удоволствията на душата.

Но трябва също да се разбере, че това не означава, че вашите пуритани са прави и че всички удоволствия на тялото трябва да се отричат. То означава, че в издигнатите общества удоволствията на физическото тяло не съставляват най-големия брой от удоволствията, на които хората се наслаждават. Те не са концентрирани предимно в тях.

Колкото по-издигнато е едно общество или едно същество, толкова по-издигнати са неговите удоволствия.

Почакай. Това ми звучи като осъждане. Тъкмо си бях помислил, че Бог не раздава присъди.

Нима е ценностна присъда да кажеш, че връх Еверест е по-висок от връх Макинли?

Нима е ценностна присъда да кажеш, че леля Сара е по-възрастна от своя племенник Тони?

Ценностни присъди ли са това или наблюдения?

Аз не съм казал, че е „по-добре“ да бъдеш с издигнато съзнание. Практически не. Не повече, отколкото да бъдеш в четвърти клас в сравнение с първи.

Просто изразявам наблюдение за това какво е да бъдеш в четвърти клас.

А ние не сме в четвърти клас на тази планета, ние сме в първи, така ли?

Дете мое, вие още не сте дори в детската градина. Вие сте в забавачницата.

Нима е възможно да чуя това и да не го приема за обида? Защо ми се струва, че Ти обиждаш човешкия род?

Защото вашето его е дълбоко заинтересувано да бъдете нещо, което не сте, а да не бъдете нещо, което сте.

Повечето хора се обиждат, дори само когато се прави някакво наблюдение, сякаш че не им е приятно това, което се наблюдава в тях.

Ала за да се откажеш от нещо, ти трябва да приемеш, че го притежаваш. Не можеш да се откажеш от притежанието на нещо, което никога не си притежавал.

Не можеш да промениш нещо, което не приемаш в себе си.

Точно така.

Просветлението започва с приемането без осъждане на това, „което е“.

Да приемаш нещата такива, каквито са, означава да намериш свободата.

Онова, което отказваш да видиш в себе си, остава там. Онова, което виждаш, от него можеш да се освободиш. Тоест, то престава да поддържа своята илюзорна форма. Ти го виждаш такава, каквото Е. А това, което Е, може винаги да бъде променено. Само това, което Не Е, не може да се промени. Следователно, за да промениш съществуващото, трябва да го погледнеш тазова, каквото е. Да не го отричаш, да не оказваш съпротива на това, че то Е.

Отричаш ли нещо, ти всъщност го утвърждаваш. Утвърждаваш ли нещо, ти го сътворяваш.

Отричането на нещо е неговото пресътворяване, защото самият акт на отричането, утвърждава неговото съществуване.

Когато приемеш нещо, това ти дава възможност да бъдеш в контрол по отношение на него. Онова, което отричаш, не можеш да контролираш, защото си отрекъл, че съществува. Следователно онова, което отричаш, то те контролира.

Повечето от хората не желаят да приемат, че вие като човечество още не сте еволюирали до нивото на детската градина. Те не желаят да приемат, че човешкият род все още продължава да бъде в забавачницата. Но тъкмо отказът да приеме фактите го задържа там.

Вашето его е дълбоко заинтересувано да бъдете това, което не сте (високоеволюирали същества), което ви пречи да бъдете това, което сте (еволюиращи).

По този начин вие работите сами срещу себе си, оборвате самите себе си. А оттук и еволюцията ви върви много бавно.

Първата просека на еволюцията започва с признаването и приемането на това, което е, а не на това, което не е.

Ще зная, че съм приел това, „което е“, Когато престана да се обиждам, щом някой ми го разкрие.

Точно така. Ти обиждаш ли се, ако ти кажа, че имаш сини очи?

И сега ето какво ще ти кажа: Колкото по-издигнато е едно общество или едно същество, толкова по-издигнати са неговите удоволствия.

Онова, което наричате „удоволствие“, определя вашето ниво на еволюция.

Помогни ми да разбера термина „издигнат“. Какво влагаш в това понятие?

Твоето същество във вселената има микрокосмически размери. Ти и цялото ти физическо тяло си изграден от енергия, която е съсредоточена около седем центъра или чакри. Изучавай центровете на чакрите и тяхната същност. Съществуват стотици книги, написани за това. Това е мъдрост, която съм дал вече на човешкия род.

Онова, което е приятно или стимулира по-низшите ви чакри, не е същото, което е приятно за по-висшите чакри.

Колкото по-високо издигаш жизнената си енергия в твоето физическо същество, толкова по-издигнато ще бъде твоето съзнание.

Ето че отново стигаме до същото. Всичко това ми изглежда като аргумент в полза на пълното въздържание В името на духовното издигане. Това е цялата аргументация срещу проявлението на сексуална страст. Хората, които са „издигнати“ в своето съзнание, не „изхождат“ от долната си чакра - тяхната първа, най-ниска чакра - във взаимоотношенията си с другите хора.

Това е вярно.

Но аз си мислех, че в целия този диалог Ти говориш, че човешката сексуалност трябва да *тържествува*, а не да бъде потискана.

Правилно.

Е, добре, тук имам нужда да ми поясниш за какво става дума, защото ми се струва, че има противоречие.

Този свят е изпълнен с противоречия, сине Мой. Липсата на противоречия не е

задължителен компонент на истината. Понякога най-голямата истина е заключена *вътре* в противоречието. В това се проявява Божествената Дихотомия.

Тогава помогни ми да разбера тази дихотомия, защото през целия си живот съм слушал колко е желателно, колко е възвишено „да се издигне енергията кундалини“ от коренната чакра. Това е било основното оправдание за мистиците, които са живели в несексуален екстаз.

Съзнавам, че тук се отклонявам от темата за смъртта и се извинявам, че навлизам в други територии...

За какво се извиняваш? Разговорът върви в посоките, в които върви. „Темата“, която разглеждаме в целия този диалог е какво означава да бъдеш човек и какъв е смисълът на живота във вселената. Това е единствената тема и Твоят въпрос се отнася към нея.

Желанието да знаеш за смъртта е желание да знаеш за живота - което изтъкнах по-рано - и ако нашият разговор води до разгръщане на разглежданите обекти, така че да включваме самия акт, който създава живота и който е негово Великолепно тържество, така да бъде.

Нека сега още веднъж изясним едно. Не е задължително изискване за „високоevolюираните“ да се преодолеят всякакви изяви на сексуална енергия и да са изцяло издигнали своята сексуална енергия. Ако беше така, тогава нямаше да има „високоevolюираните“ същества никъде, защото цялата еволюция щеше да спре.

Доста очевиден аргумент.

Да, така че всеки, който твърди, че най-светите хора никога не правят секс и че това е признай на тяхната святост, не разбира предназначението на живота.

Нека да дам пълна яснота по този въпрос. Ако търсиш критерий, според който да оценяваш дали едно нещо е добро за човешкия род или не е, задай си простия въпрос:

*Какво би станало, ако всички го правят?*

Това е много прост критерий и много точен. Ако всички правят дадено нещо и резултатът е върховно благо за човешкия род, това е „evolюирано“ поведение.

Щом всеки го прави и това води до разруха на човешкия род, тогава това поведение не е много „evolюирано“ и препоръчително. Съгласен ли си?

Разбира се.

Следователно, ще се съгласиш че никой истински учител не би твърдял, че въздържанието от секс е път към мъдростта. Тъкмо тази представа, че сексуалното въздържание е някак си „по-възвишено“, докато практикуването на секса е „низша страст“ е внушила срама в преживяването на секса и е причинила чувството за вина и всякакви дисфункции, свързани със секса.

И все пак, ако аргументът срещу въздържанието от секс е, че такова въздържание би спряло възпроизвеждането на човешкия род, може ли да се твърди, че след като веднъж сексът е осъществил тази функция на възпроизводство, няма повече нужда от него?

Човек не прави секс, защото осъзнава своята отговорност към човешкия род и неговото възпроизвеждане. Човек прави секс, защото *това е нещо естествено*. То е генетична даденост. Човек се подчинява на един биологичен императив.

Точно така. Той е *генетичен сигнал*, който поставя въпроса за оцеляването на рода. Но след като веднъж оцеляването на рода е осигурено, не е ли „по-издигнато пак да се пренебрегне сигнала“.

Ти не разбираш правилно сигнала. Биологичният императив не е предназначен да гарантира оцеляването на рода, а да се *преживее Единността*, която е истинската природа на човешкото същество. Създаването на нов живот е нещо, което става, когато Единството е постигнато, но не е причината да се търси това Единство.

Ако възпроизвеждането беше единствената причина за проявление на сексуалността - ако тя не беше нищо повече от „родилен механизъм“ - вие нямаше да имате вече нужда от сексуален живот един с друг. Бихте могли да съедините химическите елементи на живота в епруветка.

Това обаче не би удовлетворило най-основните пориви на душата, които, както се оказва, са далеч по-машабни от простото възпроизводство и са свързани с пресътворяването на Вашата Истинска Същност.

Биологичният императив не е да се създава живот, а да се преживява животът - и да се

преживее истинската същност на живота: *проявление на Единството*.

И затова Ти никога няма да забраниш на хората да имат сексуален Живот, дори дълго след като са престанали да създават деца.

Разбира се.

И все пак някои твърдят, че сексът *би трябвало* да се прекрати, богато хората престанат да създават деца и че двойки, които продължават да имат сексуален живот, чисто и просто се поддават на низши физически пориви.

Да.

А това „не е издигнато“, а просто животинско поведение, което стои под благородната природа на човека.

Това отново ни връща към темата за чакрите или енергийните центрове.

Казах по-рано, че „колкото по-високо издигате енергията на живота във вашето физическо същество, толкова по-издигнато ще бъде вашето съзнание“.

Да! И това, изглежда, казва „не на секса“.

Не, не е така. Ако правилно го разбереш, не е така.

Ще се върна на предходния ти коментар, за да поясня нещо: няма нищо неблагородно или несвято в сексуалния живот. Вие трябва да изхвърлите тази идея от съзнанието си, от културата си.

Няма нищо низко, грубо или „недостойно“ (а още по-малко пък *лишено от святост*) в изпълнения със страст и желание сексуален опит. Физическите пориви не са проява на „животинско поведение“. Тези физически пориви са вложени *във вашия организъм* - от Мен.

Кой според теб е създал нещата точно по този начин?

Физическите пориви са само един компонент в сложната комбинация от реакции, които имате един спрямо друг. Не забравяйте, че вие сте трисъставни същества със седем центъра на чакрите. Когато откликвате един спрямо друг с всичките си три съставки и с всичките си седем центъра едновременно, тогава постигате върховното преживяване, към което се стремите и за което сте били създадени!

Няма нищо несвято в никоя от тези енергии - но ако изберете само една от тях, това ще бъде „нецялостно“. Вие няма да бъдете цялостни!

Когато не сте цялостни, вие не сте пълноценни, не сте истински себе си. Тъкмо това се има предвид, когато се каже „несвято“.

О! Разбирам, сега *разбирам*.

Предупреждението срещу секса за онези, които са избрали да бъдат „издигнати“, никога не е било отправяно от Мен. То е само покана, поканата не е предупреждение, вие сте я превърнали в това.

И полезната не е да престанете да имате сексуален живот, а да спрете да бъдете *нецялостни*. *Каквото* и да правите, независимо дали правите секс или закусвате, дали отивате на работа или се разхождате край брега, дали скачате на въже или четете добра книга - *каквото* и да правите, правете го като цялостното същество, *каквото сте*.

Ако в секса влагате само енергията на най-низшата чакра, вие действате само от най-низшата си чакра и пропускаете най-върховната страна на това преживяване. Но ако правите любов с друг човек и влагате в това енергията на седемте енергийни центъра, вие получавате върховно преживяване. Нима това може да не бъде „свято“?

Не може. Не мога да си представя, че подобно преживяване не е свято.

И така, поканата да издигнете енергията си посредством вашето физическо същество никога не е предполагала, нито изисквала това да *преженете връзката си с първата чакра*.

Ако сте издигнали енергията си до сърдечната чакра или до коронната чакра дори, това не означава, че тя не може да съществува и в коренната ви чакра.

Всъщност, ако нямате енергия в коренната си чакра, означава, че е прекъсната връзката на енергията у вас.

Когато издигнеш енергията си до висшите центрове, можеш да избереш или да не избереш да имаш сексуално преживяване с друг. Но ако предпочетеш да нямаш, това не означава, че сексуалното преживяване би нарушило някакъв Космически закон на светостта, нито пък такъв отказ ще те направи по някакъв начин „издигнат“. А ако пък избереш да имаш

сексуални отношения с друг човек, това няма да „сними“ твоето ниво до коренната чакра -освен ако не нарушиш връзката в обратния ред, тоест ако не *прекъснеш връзката си с връхните чакри*.

И така, това е приканване, не предупреждение, а приканване:

Издигайте своята енергия, своята жизнена сила до най-високото възможно равнище във всеки момент и това ще ви въздигне. Това няма нищо общо с факта дали имате сексуален живот или нямате. То е свързано с издигане на съзнанието би, независимо какво правите.

Разбирам! Вече разбрах. Макар че не зная *по какъв начин* да издигна своето съзнание. Струва ми се, че не зная *по какъв начин* да издигна жизнената енергия през центровете на чакрите си и не съм сигурен, че повечето от хората знаят какво представляват тези центрове.

Всеки, който искрено желае да узнае повече за „физиологията на духовността“ може да открие много лесно това. Аз съм дал източник на информация по тези въпроси по много ясен начин.

Имаш предвид други книги, чрез други автори.

Да. Прочети това, което пише Дийпак Чопра. Той е един от най-ясните изразители на учението в момента на вашата планета. Той разбира тайната на духовността и нейната *наука*.

А има и още много други великолепни вестители. Техните книги описват не само как да се издигне Жизнената енергия в тялото, но също така как да *се напусне* физическото тяло.

Чрез тези допълнителни четива човек може да си припомни колко е радостно да се освободи от тялото, а после може да разбере как става възможно никога повече да не се страхува от смъртта. Ще стане ясна дихотомията: каква радост е да бъдеш в тялото и каква радост е да бъдеш освободен от него.

## 9.

Животът, изглежда, много прилича на училище. Спомням си колко се вълнувах всяка есен за първия учебен ден, докато в края на годината с какъв трепет очаквах свършването на училище.

Съвсем точно! Тъкмо така е! Ти намери точния образ. Само че животът не е училище.

Да. Спомням си. Нали разясни това в първа книга. Дотогава смятах, че животът наистина е „училище“ и че ние сме дошли тук, за да „усвоим нашите уроци“. Ти ми помогна невероятно много в първа книга да разбере погрешността на подобна доктрина.

Радвам се. Тъкмо това се опитваме да правим в тази трилогия - да внесем яснота. А сега ти ясно разбираш как и защо душата може да прелива от радост след „смъртта“, без задължително някога да съжалява за „живота“.

Но ти зададе един по-широк въпрос преди и ние трябва да се върнем към него.

Моля?

Ти каза: „Ако душата е нещастна в тялото, защо просто не го напусне?“

О, да.

Тя всъщност го напуска. Аз нямам предвид само при „смъртта“, както вече обясних. Но тя не го напуска, защото е нещастна, по-скоро го напуска, защото желае да възстанови силите си, да се подмлади.

Това често ли става?

Ежедневно.

Душата напуска тялото *ежедневно*? Кога?

Когато закопнее за по-широк опит. Тя открива, че това я подмладява.

И просто *напуска*, така ли?

Да. Душата напуска тялото през цялото време. През целия живот. Ето защо Ние сме създали съня.

Значи душата напуска тялото по време на сън, така ли?

Разбира се. Точно *това в сънят*.

Периодично през целия ни живот душата се стреми към обновление, към презареждане, ако щете, за да продължи да съществува в тази карета, която вие наричате тяло.

Нима смятате, че е лесно за душата да обитава това ваше тяло? Никак не е лесно! Може

би е *просто*, но не е *лесно*! То е наслада, но не е *лесно*. Това е най-трудното нещо, което душата някога е правила.

Душата, която познава такава лекота и свобода, каквато ти не можеш да си представиш, копнее да бъде в това състояние отново, както едно дете, което обича училището, може да копнее за лятната ваканция. Както един възрастен, който много би искал да има компания, може също, когато е сред хора, да иска да остане сам. Душата се стреми към съществуване в истина и реалност. Душата е лекота и свобода. Тя е също мир и радост. Тя е също безграничност и безболезненост; съвършена мъдрост и съвършена любов.

Тя е всичко това и още, и още. Ала преживява твърде малко от тези неща, докато е в тялото, тъй че тя е сключила споразумение със самата себе си, казала си е, че ще стои в тялото, докато това е необходимо, за да сътвори и преживее себе си - но само ако може да напусне тялото, когато си пожелае.

Това тя прави ежедневно, посредством опита, който вие наричате сън.

Нима сънят е опитност, при която душата напуска тялото?

Да.

Аз си мислех, че ние заспиваме, защото тялото ни се нуждае от почивка.

Грешеш. Точно обратното, *душата* се стреми към почивка и затова кара тялото „да заспи“.

Душата буквално изоставя тялото (понякога най-ненадейно), когато е уморена от ограниченията, от тежестта и липсата на свобода, свързани с тялото.

Тя просто напуска тялото, когато търси „зареждане“; когато се умори от цялата неистина и фалшива реалност и въображаеми опасности, и когато отново потърси връзка със своя източник, увереност, покой и пробуда за съзнанието.

В началото, когато душата се свърже с тялото, това за нея е изключително трудно преживяване. То е уморително. Особено за новодошлата душа. Тъкмо затова бебетата спят много.

Когато душата преодолее първоначалния шок от свързването си с тялото за пореден път, тя става все по-толерантна към това и остава при тялото за по-дълго.

В същото време онази част от теб, наречена твое съзнание преминава в състояние на забравя - така както е замислена. Дори изживяванията на душата извън тялото, които тя сега предприема не толкова често, но все пак ежедневно, не винаги връщат на съзнанието спомена. Всъщност в тези моменти душата може да бъде свободна, но съзнанието да се обърка. И така, съществото като цяло си задава въпроса: „Къде съм аз? Какво създавам тук?“ Подобни въпроси могат да доведат до истерично търсене, до плашещи излизания извън тялото. Вие наричате тези пътувания извън тялото „кошмари“.

Понякога може да се случи тъкмо обратното, душата да постигне състояние на твърде голямо припомняне. В такъв случай съзнанието ще се пробуди. Това ще я изпълни с мир и радост, които вие преживявате, когато се върнете в тялото си.

Колкото повече преживявате с цялото си същество онази увереност, която се придобива по време на тези обновления на душата - и колкото повече цялото ви същество си припомня какво прави и се опитва да го прави в тялото - толкова по-малко душата би предпочела да стои извън тялото, защото сега тя знае, че е *дошла в това тяло по определена причина и с определена цел*. Тогава тя предпочита да осъществи своята цел в тялото и да използва най-пълноценно даденото ѝ време.

Човек, постигнал дълбока мъдрост, се нуждае от по-малко сън.

Нима твърдиш, че може да се определи до каква степен е еволюирал даден човек, по това колко сън му е необходим?

Донякъде е така. Може с известна приблизителност да се определи. Понякога душата предпочита да напусне тялото, заради чистата радост от това. Тя може да се стреми към пробуждане на съзнанието и обновление на тялото, може и просто да предпочита да пресътворява чистия екстаз от познанието на Единството. Ето защо не винаги основателно може да се твърди, че колкото повече спи един човек, толкова по-малко еволюирал е той.

Въпреки това, не е никаква случайност, че съществата, които осъзнават какво е предназначението на тялото и факта, че те не са идентични със своите тела, а с онова, което е



въплътено в телата им - са готови да преварват все повече и повече време в тези тела и създават *впечатление, че „се нуждаят от по-малко сън“*.

Някои същества дори избират да преживеят едновременно забравата, свързана с пребиваването в тяло, и в същото време Единението на душата. Тези същества могат да тренират една *част* от себе си да не се идентифицира с тялото, докато в същото време продължават да бъдат в тяло, и по този начин преживяват екстаза на познанието на Истинската си Същност, без да напускат своето будно човешко състояние.

Как постигат това? Как аз бих могъл да постигна такова нещо?

Това е въпрос на самоосъзнаване. На постигане на състояние на пълно самосъзнание, както казах и преди. Пълното съмосъзнание не е въпрос на някаква *активност*, то е състояние, в което човек може само да *бъде*.

Как? Трябва да има някакви средства, които Ти можеш да ми дадеш.

Ежедневната медитация е едно от най-добрите средства, посредством които се сътворява тази опитност. Посредством медитацията ти можеш да издигнеш своята жизнена енергия до най-високата чакра и *дори да напуснеш тялото си в „будно“ състояние*.

По време на медитацията ти можеш да преживееш пълно самосъзнание, докато тялото ти е в будно състояние. Това състояние на будност се нарича *същинска будност*. За да преживееш такова състояние, не е задължително да седнеш и да медитираш. Медитацията е просто средство, „оръдие“, както ти го нарече, но не се *налага* да седиш и да медитираш, за да го преживееш.

Трябва също така да знаеш, че да седиш и да медитираш не е единственият вид медитация, която съществува. Съществуват също така изправена медитация. Летяща медитация. Работеща медитация. Сексуална медитация.

Това е състояние на *същинска будност*.

Да спреш в такова състояние, означава просто да спреш по пътя си, да спреш да вървиш, накъдето си се запътил. Да спреш да вършиш, каквото вършиш. Просто да *спреш* за момент и да бъдеш точно, където си, да бъдеш *точно* в състоянието, в което *си*.

Спирането дори и само за миг може да бъде благословено. Бавно се оглеждаш и забелязваш неща, които не си забелязвал, минавайки покрай тях. Дълбокият мирис на земята след дъждовете, къдрицата коса зад лявото ухо на твоята любима, същинската радост да видиш едно дете да играе.

Не е задължително да излезеш извън тялото си, за да забележиш това. То е състояние на същинска будност.

Когато вървиш в такова състояние, ти вдишваш аромата на всяко цвете, летиш заедно със всяка птица и усещаш всяко посърцване под краката си. Откриваш красота и мъдрост, защото мъдростта се открива там, където красотата се проявява, а красотата се проявява навсякъде от всяка частица на живота. Не е необходимо да я търсиш, тя ще ти се яви.

И не се налага да излезеш извън тялото си, за да преживееш това. То е състояние на същинска будност.

Когато „работиш“ в състояние на медитация, ти превръщаш всичко, което вършиш в медитация и така в дар, в приношение от теб към твоята душа и от твоята душа към всичко. Миейки чинии, ти се наслаждаваш на топлината на водата, която милва ръцете ти и се удивляваш на чудото както на водата, така и на топлината. Работейки с компютъра си, виждаш как думите се явяват на екрана пред теб, откликвайки на командата на пръстите ти и изпитваш вълнение от силата на съзнанието и тялото, която си успял да овладееш. Приготвяйки вечерята, изпитваш любовта на вселената, която ти е дарила тази храна и връщайки този дар, влагаш в приготвянето на храната цялата любов на своето същество. Няма значение колко екстравагантно или просто е яденето. Супата може да бъде обикната така, че да стане вкусна.

Не е необходимо да напускаш тялото си, за да преживееш това. То е състояние на същинска будност.

Когато в такова състояние преживяваш енергийния обмен на сексуалността, ти познаваш най-висшата истина за Своята Същност. Същето на твоя любим се превръща в твой дом. Тялото на твоя любим става твое собствено тяло. Твоята душа престава да си въобразява, че е отделна от каквото и да било.

Не е необходимо да напускаш тялото си, за да преживееш това. То е състояние на истинска будност.

Когато си в състояние на готовност, ти си в състояние на будност. Една усмивка даже може да те отведе в това състояние. Една най-обикновена усмивка. Просто спри всичко за миг и се усмихни. Ей така, на нищо, просто защото се чувстваш добре. Просто защото сърцето ти знае една тайна. И защото душата ти знае каква е тази тайна. Усмихни се на това, широко се усмихни. То ще изцели твоите болки.

Ти искаш от Мен да ти дам средства и аз ти ги давам.

Дишай. Това е още едно средство. Дишай продължително и дълбоко. Дишай бавно и нежно. Дишай в крехкото сладостно нищо на живота, така пълно с енергия, така пълно с любов. Ти вдишваш Божията любов. Дишай дълбоко и ще можеш да я почувстваш. Дишай много, много дълбоко и ще се разплачеш от любов.

От радост, защото си срещнал своя Бог и твоят Бог те е запознал със собствената ти душа.

След като веднъж си имал подобно преживяване, животът никога повече не е същият. Хората говорят за това, че са „били на върха на планината" или „че са изпаднали в състояние на върховен екстаз". Тяхното битие е променено завинаги.

Благодаря Ти. Разбирам. Това са простите неща. Простите действия и най-чистите.

Да. Но знай това. Някои хора медитират години наред и никога не постигат тазова преживяване. То зависи от това доколко човек е отворен и доколко има воля да го преживее. И също доколко е способен да се откаже от всяко очакване.

Трябва ли да медитирам всеки ден?

Както по отношение на всичко и в това отношение няма „трябва" или „не трябва". Това не е въпрос на какво трябва, а какво избираш да правиш.

Някои души се стремят да вървят в будно състояние. Някои осъзнават, че в този живот повечето хора сякаш вървят насън; неосъзнато. Те минават през живота безсъзнателно. Но други души, които минават през живота в съзнателно състояние избират някаква друга пътека. Тръгват по различен път.

Стремят се да преживеят целия мир и радост, неограничената свобода, мъдрост и любов, която носи Единството. Не само когато са оставили тялото и то е „легнало" (заспало), но и когато тялото се е вдигнало от сън.

За душа, която създава подобен опит, се казва, че „той се е повдигнал."

Други, представителите на така наречената „Нова епоха", наричат този процес „съзнателно извисяване".

Няма значение какво понятие ще използвате (думите не са най-надеждното средство за комуникация), всичко се свежда до това да се живее в будно съзнание и тогава то се превръща във всеобхватно съзнание.

И когато постигнеш това всеобхватно съзнание, какво съзнаваш?

Съзнаваш Истинската си Същност.

Ежедневната медитация може да бъде един от начините да го постигнеш, но тя изисква пълна отдаденост, посвещение - решение да търсиш вътрешна опитност, не външна награда.

И запомни, тайните се пазят в мълчанието и затова най-сладостният звук е звукът на мълчанието. Той е песента на душата.

Ако вярваш в шумотевицата на света, а не в тишината на собствената си душа, ти си изгубен.

Значи, ежедневната медитация наистина е добра идея?

Добра идея ли? Да. Но отново ти напомням това, което току-що казах. Песента на душата може да бъде изпята по много различни начини. Сладостният звук на тишината може да бъде чул множество пъти.

Някои чуват тишината в молитва, някои пеят песента по време на работа, някои търсят тайните в безмълвно съзерцание, а други в не толкова съзерцателни условия.

А когато се овладее този процес и се постигне съвършенство в него или дори когато само периодично се преживява, шумотевицата на света може да бъде приглушена и всички разсейващи моменти да стихнат, дори и тогава, когато човек е сред тях. Целият живот се

превръща в медитация.

Целият Живот наистина е медитация, в която ти съзерцаваш Божественото. Това се нарича истинска будност или съзнателност.

Когато преживяваш *живота* по този начин, всичко в него е неповторимо. Вече няма борба, болка и тревога. Съществува само преживяване, което можеш да назовеш според избора си, да го определиш цялостно като съвършенство.

Използвай своя живот като медитация и използвай за медитация всички събития в него. Върви в будно състояние, а не като насън. Движи се съзнателно, а не безсъзнателно и не се разкъсвай от съмнения и страх, нито от вина и самообвинения. Живей в постоянно великолепие, сигурен, че си истински обичан. Ти си винаги Едно с Мен. Ти си вечно добре дошъл. Добре дошъл у дома.

Защото твоят дом е в Моето сърце. И Моят дом е в твоето сърце. Аз те призовавам да видиш това в живота, както със сигурност ще го видиш в смъртта. Тогава ще разбереш, че няма смърт и че онова, което наричаш живот и смърт, са част от един и същ безкраен, несвършващ опит.

Ти си всичко, което *Е*. Всичко, което някога е било и всичко, което някога ще бъде. Свят без Край.

Амин.

## 10.

Обичам Те, знаеш ли?

Да. И Аз те обичам. А ти знаеш ли?

Започвам да го осъзнавам. Наистина започвам да го осъзнавам.

Чудесно.

## 11.

Ще ми кажеш ли някои неща, свързани с душата?

Разбира се. Ще се опитам да ти ги обясня в рамките на твоето ограничено разбиране, но не си позволявай да изпитваш притеснение, ако някои неща „нямат смисъл за теб“. Опитай се да запомниш, че ти възприемаш тази информация през един уникален филтър - филтър, който е бил проектиран от самия теб като защита срещу припомнянето.

А защо съм си изградил такъв филтър?

Играта щеше да свърши, ако си припомниш всичко. Тук си дошъл по определена причина и Божествената цел би била изопачена, ако разбираше по какъв начин е устроено всичко. Някои неща винаги ще останат тайна на това ниво на съзнание и така трябва да бъде.

Ето защо не се опитвай да разрешиш всички тайни. Помогни ми веднъж. Дай на вселената шанс, тя ще ти се разкрие, когато му дойде времето.

Наслаждавай се на преживяването да бъдеш непрекъснато в процес на ставане.

Бързай бавно.

Точно така. Баща ми обичаше да казва така.

Баща ти е един мъдър и прекрасен човек. Не са много хората, които биха го определили така.

Не са много хората, които са го познавали.

Майка ми го познаваше.

Да. Познавала го е и го е обичала.

Познаваше го и го обичаше.

Да, обичала го е. И му прощаваше.

Да, прощавала му е.

Прощаваше му всички постъпки, които я нараняваха.

Да. Тя го е разбирала, обичала и му е прощавала и с това е била и е прекрасен образец, един благословен учител.

Да. И така... ще ми разкажеш ли за душата?

Ще ти разкажа. Какво искаш да знаеш?

Нека да започнем с първия и най-очевиден въпрос. Аз вече зная отговора му, но той е добра начална точка. Съществува ли душа в човека?

Да. Тя е третият аспект на вашето същество. Вие сте триединно същество, което се

състои от тяло, съзнание и дух.

Аз зная кое е моето тяло; мога да го видя. Струва ми се също, че зная кое е съзнанието ми - съсредоточено е в част от моето тяло, наричана глава, но не съм сигурен, че имам някаква представа къде е поместена...

Почакай малко. Запомни си въпроса. Грешеш по отношение на едно. Съзнанието ти не е поместено в главата.

Не е ли?

Не. Твоят мозък се помещава в черепа, но не и съзнанието.

Тогава къде е поместено то?

Във всяка клетка на тялото ти. О-о...

Онова, което наричаш съзнание, е всъщност енергия. То е... мисъл, а мисълта е енергия, а не обект.

Мозъкът ти е обект. Той е физически и биохимичен механизъм - най-големият и най-сложно устроен, но не единствен механизъм в човешкото тяло, чрез който тялото превежда или преработва енергията, която е твоята мисъл, във физически импулси. Твоят мозък е трансформатор. Това представлява и цялото ти тяло. Ти имаш малки трансформатори във всяка клетка. Биохимичите често отбелязват, че индивидуалните клетки - кръвните клетки например - сякаш притежават свой собствен разум, всъщност това е точно така.

Това се отнася не само до клетките, но и до по-големи части от тялото. Всеки човек на планетата знае за една определена част на тялото, която като че ли има свое собствено съзнание...

Да. И всяка жена знае колко абсурдни стават мъжете, когато позволят на тази телесна част да влияе върху техния избор и решения.

Някои жени използват това знание, за да упражняват власт над мъжете.

Това не може да се отрече. И някои мъже упражняват власт над жените чрез избора и решенията, които осъществяват с тази телесна част.

И това не може да се отрече.

Искаш ли да знаеш как може да се сложи край на този цирк?

Абсолютно.

Тъкмо това имах предвид по-рано с разговора, свързан с издигането на жизнената енергия, така че да обхваща всичките седем чакри.

Когато твоите избори и решения произтичат от една по-широка гледна точка в сравнение с ограниченото място, което току-що бе описано, невъзможно е жените да имат власт над теб, а и ти никога не би се стремил да упражняваш власт над тях.

Единствената причина, поради която жените прибегват до подобни средства и манипулации, е, че им се струва, че няма други средства да упражняват контрол или поне не са толкова ефективни. Без известен контрол мъжете често стават, така да се каже, неуправляеми.

Обаче, ако мъжете изявяваха в по-голяма степен своята висша природа и ако жените се обръщаха повече към тази мъжка страна, така наречената „война между половете" щеше да свърши. Както щеше да свърши и всяка друга война на вашата планета.

Както казах и преди, това не означава, че мъжете и жените трябва да се отрекат от секса, нито че сексът се отнася към по-низшата природа на човешките същества. Това означава само, че сексуалната енергия, когато не бъде издигната до по-висшите чакри и когато не е свързана с останалите енергии, които изграждат цялостния човек, поражда избори и резултати, които не *отразяват* цялостната личност. Често те не са чак толкова прекрасни.

Твоята Цялостност е самото великолепие, ала всичко, което не е твоята цялостност не е чак толкова великолепно. И така, ако искаш със сигурност да постигнеш резултат, който не е най-прекрасният избор, трябва само да решиш да действаш единствено с енергията на долната си чакра. После ти остава само да наблюдаваш резултатите.

Те са напълно предсказуеми.

Хммм. Струва ми се, че винаги съм знаел това.

Най-големият проблем, пред който е изправен човешкият род не е кога ще го узнае, а кога ще започне *да действа в съответствие с това, което вече знае*.

Значи съзнанието е съсредоточено във всяка клетка...

Да. И най-много клетки има в мозъка, така че човек остава с впечатление, че съзнанието е съсредоточено в него. Мозъкът обаче е само основният процесуален център, но не и единственият.

Да, разбирам. И така, къде е съсредоточена душата?

А ти къде смяташ, че е съсредоточена?

Зад Третото око?

**Не.**

В центъра на гърдите или в лявата страна, където е сърцето, или точно под гръдната кост?

**Не.**

Е, добре, предавам се.

Тя е навсякъде. Навсякъде ли?

Навсякъде.

Също както съзнанието.

Стой. Почакай малко. Съзнанието не е навсякъде.

Не е ли? Стори ми се, че Ти току-що каза, че то е във всяка клетка на тялото.

Това не означава „навсякъде“. Съществува пространство между клетките. Фактически тялото ти представлява 99% пространство.

*Там ли е съсредоточена душата?*

Душата е *навсякъде*, в теб, отвъд теб и около теб. Тя е това, в което се *съдържа* ти.

Почакай малко! Сега *Ти* почакай малко! Винаги са ме учили, че душата се съдържа в тялото. Какво стана със знаменитото „Тялото е храмът на твоето същество“?

Това е фигуративно казано.

Това е метафора, която помага на хората да разберат, че са нещо повече от своите тела, че съществува нещо повече от тях. Съществува наистина. Буквално. Душата е *по-голяма от тялото*. Тя не се съдържа в тялото, но съдържа тялото в себе си.

Чувам това, което ми казваш, но все още ми е трудно да си го представя.

Някога чувал ли си за „аура“?

Да. Да. *Това* ли е душата?

Това създава най-близка представа със средствата на езика, които имаш и при твоите възможности за разбиране, за тази огромна и сложна реалност. Душата е онова, което те поддържа цялостен - също както *Душата на Бога е онова, което съдържа Вселената и я поддържа цялостна*.

О! Това е напълно противоположно на всичко, което някога съм мислил.

Търпение, сине Мой. Противоречията едва сега започват.

Но щом душата в известен смисъл е „въздухът в нас и около нас“ и щом душата на всички останали е същото, тогава къде свършва една душа, *за да* започне другата?

О, не ми казвай, не ми казвай...

Виждаш ли, ти вече знаеш отговора!

Няма такова място, където една душа да „свършва“ и друга да „започва“. Също както няма точка, където въздухът в хола да свършва и въздухът в трапезарията да започва. Това е *един и същ въздух*. Всичко е *една и съща душа*.

Ти току-що откри тайната на вселената.

А щом *Ти* си онова, което съдържа *вселената*, също, както ние сме онова, което съдържа нашите тела, тогава няма място, където *Ти* „свършваш“ и *ние* „започваме“!

(Кхи!).

Можеш, колкото си щеш да се прокашляш, за мен това е удивително откровение! Имам чувството, че съм знаел това, но едва сега го *разбирам*!

Това е страхотно! Не е ли така?

Виждаш ли, затруднението ми идваше от факта, че възприемах тялото като обособен съсъд, който дава възможност да се разграничава „това“ и „онова“ тяло. И тъй като винаги съм смятал, че душата е поместена в тялото, следователно съм правил разграничение между „тази душа“ и „онази душа“.

Да, съвсем естествено.

Ала, щом душата е навсякъде вътре и *извън тялото* - в неговата „аура“ - както Ти я наричаш, къде тогава „свършва“ едната аура, за да „започне“ другата? Едва сега разбирам как с *физически понятия* става възможно едната душа да не „свършва“, за да „започва“ другата и че във *физически смисъл* е истина, че Ние Всички Сме Едно!

Ура! Това е всичко, което мога да кажа. Ура!

Винаги съм смятал, че това е метафизична истина. А сега разбирам, че също така е и *физическа* истина! Свети Боже, религията изведнъж се превърна в наука!

Не можеш да кажеш, че не съм те предупредил.

Почакай! Ако няма място, където да свършва една душа и да започва друга, означава ли това, че няма такова нещо като индивидуална душа?

Ами и да, и не.

Това е отговор, наистина достоен за Бога. Благодаря.

Но честно казано, надявах се да получа малко повече яснота по този въпрос.

Дай ми да си поема дъх. Започнахме да препускаме прекалено бързо. Ръката те боли от писане.

Имаш предвид, от стенографиране.

Да. Нека малко да си поемем дъх. Да се поотпуснем. Всичко ще ти обясня.

Добре. Продължавай. Готов съм.

Спомняш си, че многократно вече съм ти говорил за така наречената Божествена Дихотомия.

Да.

Това е един от примерите за Божествена Дихотомия. Фактически най-големият пример.

Разбирам.

Много е важно да узнаеш какво е Божествената Дихотомия и да се научиш напълно да я разбираш, ако искаш да живееш сред тази Наша вселена в благодат.

Според Божествената Дихотомия възможно е две видимо противоречиви истини да съществуват едновременно в едно и също пространство.

А сега на вашата планета хората се затрудняват да приемат това. По тази причина, когато две реалности привидно си противоречат, веднага се стига до отхвърляне на едната от тях като погрешна, фалшива, неистинна. Необходима е голяма зрялост, за да се разбере и приеме, че фактически и двете могат да отговарят на истината.

Въпреки това, в сферата на абсолютното - за разлика от сферата на относителността, в която вие живеете - там е съвсем ясно, че единствената истина, която е всичко, което Е, понякога предизвиква резултат, който, разгледан в относителни понятия, изглежда като противоречие. Това се нарича Божествена Дихотомия и тя е съвсем реална страна на човешкия опит. И както казах, напълно невъзможно е да живееш в благодат, без да приемаш този факт. Човек все се мръщи, ядосва се, вдига шум, търси напразно „справедливост“ или искрено се опитва да примири противоречивите сили, които поначало не са предназначени да се примирят, *а по самата си природа напрежението помежду им* поражда желания ефект.

Сферата на относителността фактически се поддържа благодарение на такива напрежения. Така например, напрежението между доброто и злото. Във върховната реалност не съществуват добро и зло. В сферата на абсолютното всичко, което съществува, е любов, ала в сферата на относителността вие сте създали преживяване, което наричате „зло“ и това е станало по своята разумна причина. Вие желаете да преживеете любовта, а не просто да „знаете“, че любовта е Всичко, Което Е. А не можете да преживеете нещо, ако съществува само то и нищо друго. И така в своята реалност вие сте създали (и продължавате да създавате ежедневно) противоположността между добро и зло, като използвате едното, за да можете да преживеете другото.

И така се постига Божествената Дихотомия - две привидно противоречиви истини, които съществуват едновременно в едно и също пространство. По-конкретно:

Съществува такова нещо като доброто и злото.

Всичко, което съществува е любов.

Благодаря Ти, че ми изясни това. Засягал си го и преди, но благодаря, че ми помогна да разбере Божествената дихотомия още по-добре.

Винаги Съм готов да го направя. А сега, както казах, най-голямата Божествена Дихотомия е тази, която разглеждаме в момента. Съществува Само Едно Същество и следователно Само Една Душа и съществуват много души в това Едно Същество.

Ето как действа дихотомията: току-що ти обясних, че не съществува разграничение между душите. Душата е енергията на живота, която е вътре и около всички физически обекти (като тяхна аура). В известен смисъл тя е това, което „държи“ всички физически обекти да не се разпаднат. „Душата на Бога“ държи вселената, а „душата на човека“ държи всяко отделно човешко тяло да не се разпадне.

Тялото не е онова, което съдържа, не е „дом на душата“; душата е онова, което съдържа тялото.

Точно така.

Не съществува разделителна граница между душите. Няма такава точка, където една „душа да свършва“ и „друга да започва“. И така в действителност една душа държи в единство всички тела.

Правилно.

В същото време, тази една душа „изглежда сякаш“ група индивидуални души.

Наистина е така - и то не случайно, а преднамерено. Можеш ли да ми обясниш как става това?

Да.

Макар че действително разделение между душите не съществува, истина е, че градивото, от което е съставена тази Една Душа се проявява във физическата реалност при различна скорост, при което поражда различни степени на плътност.

При различна скорост ли? Какво общо има тук скоростта?

Целият живот е вибрация. Това, което наричаш живот (със същата основателност би могъл да го наречеш Бог), е чиста енергия. Тази енергия постоянно и винаги вибрира, движи се на вълни. Вълните вибрират при различна скорост, пораждайки различни степени на плътност или светлина. Това на свой ред поражда различни „резултати“ във физическия свят - различните физически обекти. Но докато обектите са разграничени един от друг и различни, енергията, която ги поражда, е свършено една и съща. Нека да се върнем на примера, който ти използва с въздуха между твоята дневна и трапезарията. Добре е да използвам образност, която спонтанно възникна при теб като прозрение.

Мога да се досетя отвъде.

Да, аз ти внуших това прозрение. И така, ти самият каза, че няма точно място между тези две физически пространства, място, където въздухът на дневната да „спира“, за да „започне“ въздухът на трапезарията. И това е вярно. И все пак има място, където „въздухът на дневната“ става не толкова наситен. Тоест той се разрежда, става „по-фин“. Същото се отнася и за „въздуха в трапезарията“. Колкото по-далеч отиваш от трапезарията, толкова по-малко можеш да усетиш миризмата на гозбите!

Освен това, въздухът в *къщата* е *един и същ въздух*. Няма отделен „въздух в трапезарията“ и все пак в „трапезарията човек има чувството, че „въздухът е друг“. По една проста причина, той ухае различно!

И тъй като въздухът е придобил различни *характерни особености*, изглежда сякаш това е *различен въздух*. Но не е. Всичко е *един и същ въздух*, който само ти се *струва различен*. В хола ти чувстваш дъха на огъня в камината, в трапезарията долавяш мириса на вечерята. Можеш даже да влезеш в някаква стая и да си кажеш: „О, колко е задушно. *Ще отворя да влезе свеж въздух*“, сякаш в стаята няма изобщо въздух, а всъщност, естествено, че има, и то много въздух. Онова, което ти се иска да направиш, е да промениш характерните особености на въздуха в стаята.

И така ти отваряш, за да влезе въздух отвън. *Но и това е същият въздух*. Съществува само един въздух, който се движи навътре, наоколо и преминава през *всичко*.

Това е понятно, напълно го разбирам. Харесва ми начинът, по който ми обясняваш Вселената, така че мога напълно да схвана за какво става дума.

Благодаря ти. Опитвам се. И така, позволи ми да продължа!

Моля Те!

Както въздухът в твоя дом, енергията на живота -онова, което наричаме „Божията душа” - получава различни характерни особености, когато обгръща различните физически обекти. Тази енергия всъщност се организира по определен начин, така че да *формира* тези обекти.

Когато енергийните частици се съединяват, за да формират физическата материя, те силно се концентрират, съгъстват се, свързват се в едно. Започват да „изглеждат” и дори да се „усещат” като обособени единици. С други думи, те започват да изглеждат „отделни”, „различни” от всяка друга енергия. Ала това е все същата енергия, която се *проявява по различен начин*.

Самият акт на това различно проявление създава предпоставки Единството да се изяви като Множественост.

Както обясних в първа книга, Това, Което Е, не може да познае себе си от опит, докато не разбие тази *способност да се диференцира*. И така Единството се разделя на Това и Онова. (Тук се опитвам много да опростя нещата.)

Тези „групи енергия”, които се свързват в обособени единици, така че да съдържат в себе си физическите същества, са онова, което сте избрали да наричате „души”. Тук става въпрос за онези части от Мен, които са се превърнали в многобройните Вас. Оттук и Божествената дихотомия:

Ние сме само Един.

Ние сме Мнозина.

О, това е страхотно.

Щом ти казваш. Да продължавам ли?

Не, спри дотук. Омръзна ми. *Разбира се, продължавай!*

Добре.

Когато енергията се съединява, тя става много концентрирана, но колкото повече човек се отдалечава от мястото на концентрация, толкова по-разредена става тази енергия, „въздухът става по-рядък”. Аурата избледнява. Енергията никога не изчезва напълно, защото не може да изчезне. Тя е съставният елемент на всичко сътворено. Тя е всичко, Което Е. Ала може да стане много, много фина, много неуловима, почти „несъществуваща”.

Тогава, на друго място (има предвид в друга част на Самата Нея), тя отново може да се съедини, отново да се „групира”, за да формира онова, което наричате материя и онова, което наричате обособена единица. Сега двете единици изглеждат отделни една от друга, но в действителност разделение не съществува изобщо.

Това е, казано съвсем, съвсем просто, обяснението на цялата физическа вселена.

О, но нима е възможно всичко това да бъде истина? Отвъде да зная дали не съм си го измислил?

Вашите учени вече откриват, че градивните елементи на всичко живо са едни и същи.

Те са донесли камъни от Луната и са открили в тях същите елементи, които могат да се открият и в дърветата. Те отделят елементите на едно дърво, за да открият същите елементи и в теб.

Ето какво ще ти кажа: Всички Ние се състоим от *едни и същи елементи*.

Ние всички сме една и съща енергия, съединена или съгъстена по различен начин, така че да създаде различни форми и различна материя.

„Материята” не съществува сама по себе си. Нищо не може да *стане материя* от само себе си. Исус е казал: „Без моя Отец, аз съм нищо.” Отецът на всичко е чистата мисъл. Това е енергията на живота. Това е Абсолютната Любов, както сте избрали да я наричате. Това е и Богът, и Богинята. Алфата и Омегата. Началото и Краят. Това е Всичко-Във-Всичко. Неподвижният Двигател. Първичният източник. Това е, което сте се стремили от началото на времето. Великата Тайна, Безкрайната Енигма, Вечната Истина.

Ние сме Едно и това Едно е ТВОЯТА СЪЩНОСТ.

## 12.

Изпълва ме благоговение и преклонение, когато чета тези думи. Благодаря Ти, че си тук с мен. Благодаря Ти, че си тук с всички нас, защото милиони хора са прочели думите в тези диалози и още милиони ще ги прочетат. И ние всички сме затаили дъх пред този дар, да влезеш така в нашите сърца.



Мои безценни създания, Аз винаги съм бил във вашите сърца. Само мога да се радвам, че сега наистина *Ме чувствате в сърцата си*.

Аз винаги съм бил с вас, никога не съм ви изоставял. Аз съм вас и вие сте Мен. И Ние никога няма да бъдем разделени, никога, защото това е *невъзможно*.

И все пак има дни, в които се чувствам толкова ужасно сам. В някои моменти имам усещането, че вода тази битка съвсем самичък.

Това е така, защото си Ме изоставил, дете Мое. Напуснал си съзнанието си за Мен. Но когато имаш съзнание за Мен, ти никога не можеш да бъдеш сам.

Как да поддържам винаги съзнанието си за Теб?

Като помагаш на другите да възприемат това съзнание. Не чрез проповед, а чрез примера си. Бъди извор на любовта, която Съм Аз в живота на всички останали, защото онова, което даваш на другите, получаваш за себе си. Защото Ние всички сме Едно.

Благодаря Ти. Да, Ти си ми давал тази насока и преди, да бъда извор на любов. Всичко, което желаяш сам да преживееш, каза ми Ти, нека извира от теб в живота на другите.

Да, това е голямата тайна. Това е тайната на мъдростта. *Прави на другите това, което желаеш сам да получиш*. Всичките ви проблеми, всичките ви конфликти, всичките ви трудности да създадете на вашата планета живот, изпълнен с мир и радост, се дължат на това, че не сте успели да разберете това просто напътствие и да го следвате.

Разбирам, Ти го изричаш за пореден път, толкова просто, толкова ясно, че аз го разбирам. Ще се опитам никога повече да не го „загубя от погледа си“.

Не можеш да „загубиш“ това, което даваш. Запомни това завинаги.

Благодаря Ти. Може ли сега да Ти задам още няколко въпроса, свързани с душата?

Имам още един общ коментар, свързан с живота, който живеете.

Да, моля.

Току-що каза, че има моменти, в които ти се струва, че водиш тази битка сам.

Да.

Каква битка?

Изразих се фигуративно.

А на Мен ми се струва, че не е така. Струва ми се, че този фигуративен израз, реално показва как „ти и мнозина хора“, наистина се отнасяте към живота.

В себе си ти си мислиш, че това е „битка“ - че се води някаква борба.

Да, наистина, понякога така ми се струва.

Това не е присъщо на живота и никога не е необходимо да бъде така.

Прости ми, но ми е трудно да повярвам.

Поради което и твоята реалност никога не е била такава, защото ти превръщаш в реалност това, което вярваш, че е реално. Но ето какво ще ти кажа:

Животът ти никога не е бил предназначен да бъде борба и това не се налага, нито сега, нито когато и да било.

Аз съм ви дал средства, чрез които да сътворите най-върховната реалност. Вие просто сте избрали да не ги използвате или, по-точно казано, използвали сте ги *неправилно*.

Средствата, които имам предвид тук, са трите средства на творчеството. Ние говорихме много за тях в настоящия диалог. Знаеш ли кои са те?

Мисълта, думата и действието.

Чудесно. Спомни си. Веднъж вдъхнових Милдред Хинкли -един от Моите духовни учители - да каже: „вие сте родени с творческата мощ на вселената на върха на езика си.“

Това е твърдение с изумителен подтекст, с какъвто е истината, изразена от другия Мой велик учител:

„Ще ви бъде, според вярата ви“.

Тези две твърдения са свързани с мисълта и словото. Един друг измежду Моите учители би казал следното във връзка с действието:

„Началото е Бог, краят е действието. Действието е творящият Бог - или преживяваният Бог“.

*Ти* изрази тази мисъл в първа книга.

Първа Книга бе написана чрез теб, сине Мой. Както всички Мои велики учения са били

вдъхновени от Мен и изразени чрез хората. Хората, които биват разтърсени от тези Мои вдъхновения и които смело ги споделят публично, са моите най-големи учители.

Не съм сигурен, че бих поставил себе си в тази категория.

Словото, което ти бе вдъхновен да споделиш, е докоснало милиони хора.

*Милиони*, сине Мой.

Това слово бе преведено на двайсет и четири езика. Те достигнаха до целия свят.

Кое според теб е мерилото за статуса на велик учител?

Това е мерилото на неговите действия, а не думи. Много мъдър отговор.

Моите действия в този живот не говорят много добре за мен и определено не могат да ме квалифицират като учител.

Ти току-що надмина с това, което написа, половината от учителите, които някога са живели.

Какво говориш?

Казвам това, което казах чрез Хелън Шукман в „Курс на чудесата“: „Ти преподаваш онова, което трябва да научиш“.

Вярваш ли, че трябва да демонстрираш съвършенство, преди да можеш да учиш хората как то се постига?

И без да имаш своя дял в това, което наричаш грешки...

...Нещо повече от дял...

...Но ти също прояви и голяма смелост, като реализира този разговор с Мен.

Или голяма и тъпа упоритост.

Защо така настоятелно се самоунижаваш? Вие всички го правите! Всеки един от вас! Отричате собствената си значимост, както отричате, че съществувам *във* вас.

Аз *никога* не съм отричал, че Ти съществува в мен!

Какво?

Поне не напоследък...

Ето какво ще ти кажа: „Преди петел да пропее, три пъти ще се отречеш от Мен.“

Всяка мисъл за твоето Аз като нещо по-незначително от това, което действително е, означава отричане от Мен.

Всяка дума за твоето Аз, която те унижава, е отричане от Мен.

Всяко действие, осъществено чрез твоето Аз, което играе ролята на „не достатъчно добро“, което е свързано с липса и недостатъчност, от какъвто и да е вид, е наистина отричане, не само в мисълта и в думите, но и в делата.

Аз всъщност...

...Не позволяваш на живота ти *да бъде* най-върховната версия на най-върховната визия, която си *имал* за Истинската си Същност.

Коя е най-върховната визия, която си имал за своето Аз? Не е ли това да бъдеш един ден велик учител?

Ами...

*Не е ли това?* Да.

Тогава, така *да бъде*. И така е. Докато за пореден път не *го отречеш*.

Няма да го отрече отново.

Няма ли?

Не.

Докажи го.

Да го докажа ли?

*Докажи го.*

Как?

Кажи веднага: „Аз съм велик учител“.

Ъъ...

Хайде, кажи го!

Аз съм...

Виждаш ли проблемът е, че цялото това нещо ще бъде публикувано. Аз си давам сметка, че всичко, което пиша на тази хартия, ще се появи в печата. Дори и в Пеория ще го четат.

Пеория! Ха! Защо не в *Бейджинг!*

Добре, и в Китай също. Това имам предвид. Хората вече ме питат, започнаха да ме тормозят за третата книга още на следващия месец след като излезе втората. Аз се опитвам да им обясня защо тя ми отне толкова време. Опитвам се да ги накарам да разберат какво означава да осъществя този диалог, когато зная, че *целият свят* ме гледа и чака. Сега не е както когато записвах първа и втора книга. Това бяха диалози, които осъществявах свободно. Дори не знаех, че *ще се превърнат* в книги.

Знаеше. В дълбочината на сърцето си ти знаеше това.

Да. Може би се надявах, но сега *зная* и се чувствам по-различно, когато вода тези записки.

Защото сега знаеш, че всички ще четат всяка дума, която записваш.

Да. И ето, че искаш от мен да заявя, че съм велик учител, а това е трудно пред толкова много хора.

А нима трябва да поискам да го заявиш пред себе си, съвсем дискретно? Така ли мислиш, че се изпълваш с енергия и могъщество?

Поисках от теб да заявиш коя е Истинската ти Същност *публично*, точно защото в момента си пред хората. Цялата *идея* е да го кажеш публично. Публичното заявление е най-висшата форма на мисионерство.

*Изживей* най-висшата версия на своята най-висша визия за Истинската си Същност. Започни да я изживяваш като я заявиш *публично*.

Първата стъпка да я осъществиш, е да я *заявиш*.

Ами нескромността? Какво ще кажеш за благоприличието? Нима е прилично да заявяваш най-върховната идея за самия себе си на всеки, когото срещнеш?

Всеки велик учител го е правил.

Да, но не така горделиво.

Не е ли „горделиво“ да кажеш: „Аз съм пътят и Животът“? Това не е ли достатъчно горделиво за теб? Току-що каза, че никога повече няма да Ме отричаш, а прекара последните десет минути, опитвайки да се оправдаеш, че Ме отричаш.

Аз не отричам *Теб*. В момента говорим за моята най-върховна визия за Собствената *Ми* Същност.

Твоята най-върховна визия за Собствената Ти Същност, това *Съм* Аз! Тъкмо *това* *Съм* Аз!

Когато отричаш най-възвишената част от себе си, ти отричаш Мен. И Аз ти казвам: „Още преди зазоряване три пъти ще се отречеш от Мен“.

Освен ако не го направя.

Освен ако не го направиш. Точно така. И само ти можеш да решиш. Само ти можеш да избереш.

И така, знаеш ли за някой велик учител, който е бил велик учител *тайно*? Бил той Исус, Кришна, всички са били учители публично, не е ли така?

Да, но съществуват велики учители, които не са толкова общоизвестни. Моята майка беше една от тях. Ти сам потвърди, че е така. Не е необходимо да бъдеш общоизвестен, за да бъдеш велик учител.

Твоята майка беше предвестник. Вестител. Тя подготвяше пътя. Подготви *теб* за пътя, като ти *показа* твоя път. Но ти също си учител.

А майка ти, колкото и добър учител да беше, както знаеш, очевидно не те е научила никога да не отричаш сам себе си. А ти ще *трябва да научиш другите именно на това*. Да не отричат самите себе си.

О, така много го желая! Тъкмо това желая да върша в живота!

Недей да го желаеш, защото, заявявайки, че желаеш нещо ти показваш, че то ти липсва и ще бъдеш *оставен с тази липса*.

Добре. Добре! Аз не го желая, *избирам* го!

Така е по-добре, много по-добре. И така какво избираш сега?

*Избирам да уча хората никога да не отричат самите себе си*. Добре. И на какво друго избираш да ги учиш?

Избирам да уча хората никога да не отричат Теб - Бога. Защото да отричат Теб, означава да отричат себе си, да отричат себе си, означава да отричат Теб.

Добре. А как избираш да учиш на това, така между другото, сякаш „случайно“ или избираш да ги учиш внушително, съвсем целенасочено?

Избирам да ги уча целенасочено. Внушително. Както правеше това моята майка. Моята майка, всъщност, ме научи никога да не отричам своето Аз. Тя ме учеше на това ежедневно. Умееше изключително много да вдъхва надежда и да те окуражава. Тя ме научи да имам вяра в себе си и в Теб. Аз би трябвало да бъда такъв учител. *Избирам* да бъда такъв учител, на *цялата* мъдрост, на която мама ме научи. Тя превърна *целия свой живот* в учение, не само на думи. *Това прави един учител велик.*

Прав си. Майка ти бе велик учител. Прав си също и в по-широкото си заключение. Не е необходимо човек да бъде известен, за да бъде велик учител.

Аз те „изпитвах“. Исках да видя как ще се отнесеш към този въпрос.

И правилно ли се „отнесох“?

Така, както всички велики учители. Обърна се към собствената си вътрешна мъдрост. Към собствената си истина. Към нея винаги трябва да се обръщаш, защото това е изходната ти точка, към която трябва да се обръщаш и от която *да изхождаш*, когато учиш света.

Зная. Това го зная.

А Каква е *най-дълбоката истина*, до която си стигнал за Истинската си Същност?

Аз съм...

... Велик учител...

Велик учител на вечната истина.

Ето че го направи. Каза го спокойно. Изрече го тихо. Постигна го. Ти знаеш в сърцето си, че това е истина и че само си изрекъл на глас онова, което е дълбоко спотаено в сърцето ти.

Не се хвалиш и никой няма да възприеме думите ти като хвалба. Не се превъзнасяш и никой няма да открие в думите ти превъзнасяне. Не се биеш в гърдите, а разкриваш сърцето си и в това е голямата разлика.

Всеки човек познава Истинската си Същност дълбоко в сърцето си. Хората таят в душите си една голяма балерина, един голям адвокат, или голям актьор, или голям бейзболист. Хората таят в душите си голям детектив, голям търговец, или истински родител, или голям архитект, голям поет, голям ръководител, голям строител или голям лечител. И всички хора, както и всеки един поотделно, са *велики хора*.

Всеки познава Истинската си Същност в сърцето си. Ако те открият сърцата си, ако споделят с другите хора съкровенията си желания, ако живеят живота си според истината, която чувстват дълбоко в сърцето си, те ще изпълнят света с величие.

Ти си велик учител. И откъде смяташ, че притежаваш такъв дар?

От Теб.

И така, когато заявиш, че си това, което е Истинската Ти Същност, ти просто заявяваш коя е Моята Истинска Същност. Винаги заявявай, че Аз съм Първоизточникът и никой няма да има нищо против да изтъкваш, че си велик.

Но Ти винаги си ме подтиквал да заявявам *себе си* като Първоизточникът?

Ти наистина си Първоизточник - на всичко, което *съм Аз*. Великият учител, когото най-добре познаваш в твоя живот е казал: „Аз съм пътят и Животът“.

Казал е още: „Всички неща ми се дават от Отца ми, без Отца Аз съм нищо.“

Казал е още: „Аз и Отец ми едно сме“.

Разбираш ли?

Ние сме Едно. Точна така.

Кое то ни връща отново към темата за човешката душа. Мога ли сега да задам още няколко въпроса, свързани с душата?

Задай ги.

Добре. Колко на брой са душите, които съществуват? Една.

Да, в най-широкия смисъл, но колко „индивидуализации“ на тази Една, която е всички, съществуват?

Хареса ми начина, по който използва думата. Единната Енергия, която е Всичката

Енергия Се *индивидуализира* на много различни части. Харесва ми този начин на изразяване.

Радвам се. И така колко на брой индивидуализации си създаде? Колко са душите, които съществуват?

Не мога да отговоря на този въпрос по такъв начин, че да ме разбереш.

Изпитай ме. Постоянен ли е техният брой? Променя ли се броят им? Безкраен ли е този брой? Създавал ли си „нови души“ след „първите сътворени души“?

Да, броят им е постоянен. Да, това е променлив брой. Да, безкрайно на брой са. Да, създавал съм „нови души“ и не, не съм създавал. Не разбирам.

Зная. Помогни ми да разбера.

Ти наистина ли каза това?

Какво да съм казал?

„Помогни ми да разбера“.

О, много е остроумно! Ще разбера това, дори и да е последното, което ще направя в живота си, тъй че помогни ми да разбера.

Ще ти помогна. Щом си решил, ще ти помогна. Въпреки че, предупреждавам те, трудно е за разбиране. Трудно е да се разбере безграничното от една ограничена перспектива. И все пак ще направим опит.

Спокойствие!

Да, спокойствие. Нека започнем като отбележим, че въпросите ти предполагат да съществува реалност, наречена време. В действителност такава реалност не съществува. Има само един момент и това е само Вечният Момент на Настоящото.

Всичко, което някога е станало, става Сега, и което някога ще стане, се случва в този момент. Нищо не е станало „преди“, защото преди не съществува. Нищо няма да се случи и „след това“, защото след това не съществува също. Всичко е винаги и единствено точно в Настоящия Момент.

Аз съм в процес на постоянна промяна. Броят на начините, по които Аз индивидуализирам (хареса ми твоята дума!) е *винаги различен и винаги един и същ*. Предвид на това, че съществува само Сега, броят на душите е винаги постоянен. Предвид на това, че на вас ви харесва да мислите за Сега с понятията на сега и *после*, този брой непрестанно се променя. И по-рано засегнахме тази тема, когато говорихме за преражданията и за по-низшите жизнени форми и за това как душите се „връщат“.

Тъй като Аз съм в постоянен процес на промяна, броят на душите е безкраен, но в определена „точка на времето“, той изглежда краен.

И действително съществуват „нови души“, в смисъл, че те са си позволили, достигайки върховно съзнание и единение с върховната реалност, доброволно да „забравят всичко“ и „да започнат отначало“ - решили са да се преместят на ново място в Космическото Колело. И някои и са избрали отново да бъдат „млади души“. В същото време всички души са част от първоначално създадените души, защото всички са създадени (били са създадени и ще бъдат създадени) в Единствения Миг на Настоящото.

И така, броят е едновременно краен и безкраен, променящ се и неизменен в зависимост от гледната точка.

Поради тази характерна специфика на върховната реалност Аз често съм наричан неподвижно-подвижен. Аз съм във вечно движение и Неподвижен, вечно изменчив и Неизменен.

Добре, разбирам. Нищо не е абсолютно пред Теб.

Освен че всичко е абсолютно. Освен ако не е.

Наистина „разбираш“, браво!

Истината е, че на мен ми се струва, че винаги съм разбирал тези неща. Да.

Освен когато не съм ги разбирал.

Точно така. Освен ако не е точно така.

Свършено жарно. Кой е пръв?

Не. Кое е първо. Кой е втори.

Да, да! И така, Ти си Абът, а аз Костело, и това е само космически водевил. (Уилям Абът (1898-1974) и Лу Костело (1908-1959) - американска двойка комедийни актьори, участвали

заедно в редица филми, сред които „Непослушните деветнайсетгодишни“ (1945), „Абът и Костело се срещат с Франкенщайн“ (1948) - б. пр.)

Освен ако не е. Съществуват моменти и събития, които може да поискаш да приемеш много на сериозно.

Освен ако не ги приема.

Освен ако не го направиш. И така да се върнем отново на темата за душите...

Виж, това е, това е страхотно заглавие за книга... „Темата за душите“.

Може би ще напишем една такава книга.

Шегуваш ли се? Вече сме я написали. Освен ако не сме.

Това е вярно.

Освен ако не сме.

Човек никога не знае. Освен когато знае.

Виждаш ли? Започваш да разбираш. Сега си спомняш каква е реалността и се наслаждаваш и забавляваш! Започваш да възприемаш нещата *леко и светло*. Това се нарича *просветление*.

Студено.

Много студено, което означава, че май си загреял!

Да. Това значи „да живееш в противоречието“. Много пъти си говорил за това. Сега да се върнем към темата за душите. Каква е разликата между една стара душа и една млада душа?

Едно енергийно тяло (тоест, част от Мен) може да приеме себе си за „младо“ или „старо“ в зависимост от избора, който е направило, когато постигне върховното съзнание.

Когато душите се връщат към Космическото Колело, някои души избират да бъдат стари души, някои избират да бъдат млади.

Но всъщност, ако не съществуваше „младостта“ като преживяване, нямаше да съществува „старостта“. И така, някои души „доброволно са пожелали“ да бъдат определяни като „млади“, а други като „стари“, така че Единната Душа, която е всичко, което Е, да може да познае напълно себе си.

Аналогично някои души са избрали да бъдат наричани „добри“, а други „зли“ по същата причина. Ето защо, никоя душа не търпи наказание. Защото по каква причина Единната Душа ще желае да наказва Част от себе си, задето е част от Цялото?

Всичко това е красиво обяснено в детската книга „Малката душа и слънцето“, която обяснява нещата просто, така че детето да ги разбере.

Ти така красноречиво описваш всичко и обясняваш ужасно сложни процеси така лесно, че дори едно дете *може* да разбере.

Благодаря.

И така, тук възниква още един въпрос във връзка с душите. Съществува ли такова нещо като „духовни партньори“?

Да, но не така, както ти предполагаш. Каква е разликата?

Вие сте превърнали представата за духовен партньор в нещо романтично, което се разбира в смисъл на „другата половина на самите себе си“. В действителност човешката душа - тази част от Мен, която се „индивидуализира“ - е далеч по-широкообхватна, отколкото вие си въобразявате.

С други думи онова, което наричам душа, е много по-голямо от това, за което го мисля.

Много по-голямо е. То не е въздухът в една стая. То е въздухът в един цял дом, и то с много стаи. „Душата“ не се ограничава с една-единствена самоличност. Тя не е въздухът в трапезарията. И душата не се „разцепва“ на два индивида, които се наричат духовни партньори. Тя не представлява комбинация от въздуха на дневната и трапезарията. Тя е „въздухът“ в *цялата къща*.

В Моето царство освен това съществуват много къщи и макар че въздухът е навсякъде еднакъв, въздухът на стаите на някоя къща може да се почувства „като по-близък“. Ти можеш да влезеш в тези стаи и да си кажеш: „Тук се чувствам като у дома си“.

Така че ти разбираш, съществува само една Единна Душа, в същото време това, което наричаш индивидуализирана душа, е огромно, рее се и получава стотици физически форми.

В едно и също време ли?

Време не съществува. Мога да отговоря на този въпрос само като кажа, „и да, и не“. Някои от физическите форми, обгръщащи твоята душа „живеят сега“, така както ти го разбираш. Други са се индивидуализирали във форми, които сега са „мъртви“, както би ги нарекъл ти, а трети са се разгърнали във форми, които живеят в това, което наричаш „бъдеще“. Всичко това става в Настоящия момент, разбира се. Вашето изобретение, наречено „време“, служи като средство, което позволява по-мощно да почувствате реализирания опит.

И така тези стотици физически тела, които „обгръща“ моята душа - интересна е думата, която използва - са всички мои духовни партньори, така ли?

Да. Това е по-точно казано, отколкото начина, по който използваше това понятие досега.

И някои от моите духовни партньори са живели преди, така ли?

Да. Според определението, което ти би използвал, да.

О, почакай малко! Тези мои части, които са живели преди, могат ли да се определят като „мои предишни животи“?

Вярно разсъждаваш! Започваш да схващаш! Да! Много от тях са наистина „други животи“, които си живял „преди“. А други не са. А други части от твоята душа обгръщат тела, които ще живеят в онова, което наричаш бъдеще. Други пък са вплътени в различни форми, които живеят на твоята планета в този момент. Когато се срещнеш с някои от тях, ти веднага изпитваш чувство на близост, понякога можеш да кажеш дори „сигурно сме били заедно в някой „минал живот“. И ще бъдеш прав, вие наистина сте прекарвали *заедно* „минал живот“, или като *същата физическа форма*, или като две форми в същия време-пространствен Континуум.

Това е невероятно! Това обяснява всичко! Да, наистина.

Освен едно.

Какво е то?

Как може да се обясни, че има случаи, в които аз просто *зная*, че съм „прекарал моя живот“ с някого, просто го *зная*, чувствам го до мозъка на костите си - но въпреки това, когато им спомена, те не чувстват нищо подобно? Как мога да си *обясня* това?

Може да се обясни с объркване на „миналото“ и „бъдещето“.

Така ли?

Ти си провел един друг живот с тях - но не минал живот.

Нима може да бъде „бъдещ“ живот?

Точно така. Всичко се случва във Вечния Сегашен Момент и ти понякога може да имаш съзнанието за нещо, което *още не се случило*.

Но защо тогава те не си „спомнят“ също така бъдещето.

Това са много фини вибрации, неуловими вибрации. Някои от вас са по-чувствителни към тях от други. Също така различните хора усещат нещата различно. Ти можеш да бъдеш „по-чувствителен“ от други хора по отношение на своите „минали“ или „бъдещи“ опитности с даден човек. Това обикновено означава, че в този друг живот твоята широкообхватна душа е обгръщала същото тяло, докато когато имаш усещането, че си се „срещал преди“ с този човек, но то не е толкова силно, това може да означава, че си провел „определено време“ заедно с него, но не в същото тяло. Възможно е да сте били (или да бъдете) съпрузи, брат и сестра, родител и дете, любими. Тока са силни връзки и е естествено да ги усещаш, когато „отново“ срещнеш даден човек „за първи път“ в „този“ живот.

Ако това, което казваш е вярно, то хвърля светлина върху един факт, който никога не съм бил в състояние да си обясня - когато повече от един човек в това „прераждане“, претендират или твърдят, че имат спомени, че са били Жана Д'Арк, или Моцарт, или някоя друга прочута личност от „миналото“. Винаги съм смятал това явление за доказателство, че доктрината за прераждането е невярна. Защото как е възможно повече от един човек да твърдят, че са били един и същ човек преди. А сега разбирам как това е възможно! Няколко съзнателни същества, обгърнати от една душа, в момента си „спомнят“ онази част от тяхната единна душа, която е „била“ (която е *сега*) Жана Д'Арк.

Божичко, това премахва всякакви ограничения и прави възможно всичко! В мига, в който се видя в бъдещето и си кажа, това е „невъзможно“, вече ще си давам сметка, че просто твърде много неща не зная.

Добре е да помниш това. Много добре да го запомниш.

А щом имаме повече от един „духовен партньор“, това обяснява как е възможно да преживяваме силни „земни чувства“ с повече от един човек през живота си - и дори с повече от един човек в даден момент.

Да, наистина.

Значи е възможно човек да обича повече от един човек в даден момент?

Разбира се.

Не, не. Имам предвид да го обича силно, с индивидуална любов, каквато обикновено се пази за един-единствен човек или поне за един-единствен човек в даден момент.

Защо трябва да се пази любовта? Откъде накъде трябва да желаяш да я „съхраняваш“?

Защото не е правилно да обичаш повече от един човек „по този начин“. Това е предателство.

Кой ти го каза?

*Всички.* Всички ми го казват. Родителите са ми го казвали. Религията ми го е казвала. Обществото ми го е казвало. Всички ми го казват!

Това са едни от „греховете на бащите“, които се прехвърлят на синовете.

Опитът учи на едно-единствено - че да обичаш всекиго *напълно* е най-радостното нещо, което можеш да сториш. Твоите родители, учители, духовници ти казват нещо различно - че можеш да обичаш само един човек в даден момент „по този начин“. И тук не става дума само за секса. Ако за теб един човек е също толкова специален, както и друг, независимо как, често те карат да се чувстваш така, сякаш си предал този друг.

Да, така е. Точно така е. Така е прието!

В такъв случай ти не проявяваш истинска любов, а някакъв неин фалшифициран вариант.

До каква степен е възможно да се прояви истинска любов в рамките на човешкия опит? Какви граници би следвало и всъщност сме *длъжни* да наложим на нейните проявления? Ако всички социални и сексуални енергии се освободят без никакво ограничение, какъв ще бъде резултатът? Нима пълната социална и сексуална свобода означава премахване на всякаква отговорност? Или е най-върховна отговорност?

Всеки опит да се ограничат естествените проявления на любовта е отричане на свободата, а по този начин е отричане и на самата душа. Защото душата е персонифицирана свобода. Бог е свобода по определение - защото Бог е безграничен и лишен от всякакъв вид ограничения. Душата е Бог в миниатюра. Следователно душата се бунтува срещу налагането на всякакви ограничения върху нея и умира всеки път, когато приеме наложените ѝ граници.

В този смисъл самото раждане е смърт и смъртта е раждане, защото при раждането душата се озовава притисната сред ужасните ограничения на тялото, а при смъртта отново избягва тези ограничения. Това тя прави и по време на сън.

Душата отлита отново на свобода - и за пореден път се наслаждава на проявлението и преживяването на собствената си истинска природа.

Но може ли истинската ѝ природа да се изяви и преживее още в тялото?

Това е въпросът, който ти задаваш и той отвежда до самата причина и цел на живота. Защото ако животът в тяло не беше нищо друго освен затвор и ограничение, тогава какво добро би могло да се очаква от него и какво би могло да бъде неговото предназначение, а още по-малко пък оправдание!

Да, мисля, че тъкмо това питам. И задавам този въпрос от името на всички хора навсякъде, които са почувствали утаените ограничения на човешкия опит. И в случая говоря не само за физически ограничения.

... Зная, че не говориш за физически ограничения... Но също така за емоционални и психологически.

Да. Зная, разбирам. И все пак всичките ти въпроси се отнасят до един и същ по-голям въпрос.

Добре, нека да довърша мисълта си. През целия си живот съм изпитвал дълбоко разочарование от това, че светът не ми позволяваше да обичам всички точно така, както исках.

Когато бях млад, ми беше забранено да разговарям с непознати. Трябваше да внимавам да не кажа нещо неподходящо. Помня как веднъж, когато вървахме с баща ми по улицата, ми-



нахме покрай един бедняк, който просеше стотинки и аз веднага почувствах съжаление към този човек и исках да му дам няколко монети от джоба си, но баща ми ме спря и ме накара да мина бързо покрай него. „Измет“, каза той. „Това е измет.“ Такова беше определението на баща ми за всички, които не знаеха, според неговите разбирания, за това какво значи да бъдеш човек с достойнство.

Днес пък се връщам към спомена как по-големият ми брат, който не живееше вече с нас, не бе приет в къщи на Бъдни вечер само заради някакъв спор с баща ми. Обичах брат си и исках и той да бъде с нас онази вечер, но баща ми го спря на входната врата и не му позволи да влезе у дома. Майка ми беше напълно разбита (това бе неин син от предишен брак), а аз останах направо смаян. Как е възможно да не проявим любов и да не приемем брат ми на Бъдни вечер само заради някакъв си спор?

Какво можеше да бъде това неразбирателство, че да провали Коледата, когато по случай Коледа се преустановяват дори военни действия за 24 часа? Моето сърце на седемгодишно момче копнееше да разбере.

Когато станах възрастен, разбрах, че не само гневът пречи на любовта и не ѝ позволява да се прояви, но също така и страхът. По тази причина не трябваше да говорим с непознати - но не само когато бяхме беззащитни деца, не трябваше да говорим с непознати и като възрастни хора. Узнах не само че не е прието открито и ентузиазизирано да срещаш и поздравяваш непознати, но че трябва да спазваш определен етикет спрямо хората, на които току-що си бил представен - и чийто смисъл аз просто не разбирах. Искаше ми се да узная *всичко* за този нов човек и той да узнае *всичко* за мен. Но не. Според установените правила трябваше да почакам. А когато сексуалността навлезе в живота ми на зрял човек, аз установих, че тези правила са още по-сурови и ограничаващи. *И все още не ги разбирам.*

Откривам, че искам просто да обичам и да бъда обичан, че искам да обичам всички по начин, който ми се струва естествен, по начин, който ми се струва добър. Но обществото има свои правила и регулации в това отношение - и те са толкова сурови, че дори *когато другият човек желае да преживее нещо с теб*, ако обществото не го приема, двамата любими се обявяват за „прегрешили“ и са обречени.

Какво е това? За какво е *всичко това*?

Ти сам го каза. Страх. Всичко е от страх.

Да, но дали тези страхове не са оправдани? Дали всички тези ограничения и забрани не са необходими, имайки предвид човешкото поведение? Един мъж среща жена, влюбва се в нея (или изпитва страст) и напуска съпругата си. Привеждам само един от примерите. И така, съпругата остава с децата и без професия на трийсет и девет или четирийсет и три години. Или още по-лошо, остава сам-сама на шестдесет и четири години, изоставена от своя шестдесет и осем-годишен съпруг, Който се е влюбил в жена по-млада от собствената му дъщеря?

Предполагам това, че мъжът, който описваш, е престанал да обича своята шестдесет и четири годишна съпруга?

Ами поне така се държи.

Не. Не че е престанал да обича съпругата си и не от нея се опитва да избяга. Той се опитва да избяга от наложените му ограничения.

О, това са глупости. Това е чисто и просто страст. Той е просто един дядка, който се опитва да си върне младостта, стремейки се да бъде с някоя по-млада жена и неспособен да обуздае детинските си апетити и да удържи обещанието, което е дал на своята съпруга, която е останала с него през всичките тежки години на живота.

Разбира се, ти го описа съвършено. Но нищо от това, което каза, не променя ни най-малко това, което казах аз.

Във всеки случай, този мъж не е престанал да обича съпругата си. Неговият бунт е срещу ограниченията, които му налага съпругата или младата жена, която не би имала нищо с него, ако той би останал при съпругата си.

Това, което аз се опитвам да кажа, е, че душата винаги ще се бунтува срещу ограниченията. Срещу всякакви ограничения. Това е подклаждало всяка революция в историята на човечеството, а не само онзи бунт, накара един мъж да напусне своята съпруга - или една съпруга внезапно да изостави съпруга си. (което между другото също се случва.)

Ти сигурно не привеждаш аргументи в полза на това да се премахнат всички ограничения върху поведението на човека! Това би довело до анархия. До обществен хаос. Сигурно не препоръчваш на хората да си имат „любовни връзки“ или *отворени бракове*.

Аз нито препоръчвам, нито не препоръчвам *каквото и да било*. Аз не съм „за“ или „против“ нещо. Човечеството се опитва да ме направи Бог, който е „за“ или „против“, но Аз не съм това.

Аз само изразявам своите наблюдения. Просто гледам как вие създавате *собствените* си системи за добро и зло, за „за“ и „против“ и се стремя да видя дали настоящите ви идеи ви служат от гледна точка на вашия избор и на вашите желания като човешки род и като отделни индивиди.

А сега по въпроса за „отворения брак“.

Аз не съм нито „за“, нито „против“ „отворения брак. Дали вие сте за или против него зависи от това какво сте решили да получите от своя брак и чрез него. Вашето решение създава Истинската ви Същност в тази опитност, наречена брак. Защото и в този случай всяко действие представлява действие на самоопределение.

Когато вземаш решение, много е важно да си поставиш точно въпроса, пред който си изправен. Въпросът не е „дали да имаме отворен брак, при който сексуалният контакт на двете страни с хора извън брака е позволен, въпросът е кой съм аз и кои сме ние в преживяването, наречено брак“

Отговорът на този въпрос ще се открие в отговора на по-големия житейски въпрос „Кой съм аз по отношение на всичко останало, кой съм аз и кой избирам да бъда?“

Както многократно съм казвал в този диалог, отговориш ли на този въпрос, ти отговаряш и на всеки друг.

Боже, това ме изпълва с притеснение, защото отговорът на този въпрос е толкова широк и общ, че не може да даде отговор на никой друг въпрос.

А, така ли? Тогава какъв е твоят отговор на този въпрос?

Според тези книги, според това, което Ти твърдиш в този диалог, аз съм „любов“. Това е Моята Истинска Същност.

Отлично! Усвоил си това, което *трябва* да знаеш. Съвсем правилно - ти си любов. Любовта е всичко, Което Е. И така, ти си любов, Аз съм любов и няма нищо, освен любовта.

Ами страхът?

Страхът е това, Което Не Си. Страхът е лъжливо свидетелство, което изглежда реално. Страхът е противоположността на любовта, която вие сте създали във вашата реалност, за да познаете от опит Истинската Си Същност.

В относителния свят на вашето съществуване истината е следната: При отсъствие на това, което не си, това, което си, не е...

Да, да. Вече няколко пъти говорим за това в този диалог. Но Ти избягваш възражението ми. Казах, че отговорът на въпроса за Истинската Ни Същност (която е любов), е толкова обширен, че все едно не е отговор - не е никакъв отговор на почти никой друг въпрос. Ти твърдиш, че това е отговорът на всеки друг въпрос, а аз, че не е отговор на никой, а още по-малко на конкретен въпрос като например „трябва ли да има отворен брак“

Ако истината за теб изглежда такава, то е, защото не познаваш любовта.

А кой я познава? Човечеството се опитва да я проумее от началото на времето.

Което не съществува.

Което не съществува. Да, да зная. Това е просто фигуративно казано.

Ще се опитам да намеря, използвайки твоето „фигуративно изразяване“ някои начини да обясня какво е любовта.

Прекрасно. Великолепно.

Първата дума, която ми идва в съзнанието, е неограниченост. Любовта е неограниченост.

Пак се върнахме на изходната си позиция, от която се постави тази тема. Въртим се в кръг.

Добре е, че се въртим в кръг. Не подценявай въртенето в кръг. Продължавай да се връщаш все отново и отново на въпроса. Това не е лошо. Повторението не е лошо.

Преповтарянето, преговарянето е нещо добро.

Понякога загубвам търпение.

*Понякога* ли? Странно. Добре, добре. Продължи си мисълта!

Любовта е неограниченост. За нея не съществува нито начало, нито край. Нито преди, нито след. Любовта винаги *е* била, винаги *е* и винаги ще бъде.

И така любовта съществува винаги. Тя е вечна реалност.

Да се върнем сега на другата дума, която използвахме -свобода. Защото ако любовта е неограниченост и е вечна, това означава, че любовта е свободна. Любовта е съвършено свободна.

В човешката реалност ще забележиш, че човекът винаги се стреми да обича и да бъде обичан. Ще установиш, че винаги си се стремил любовта ти да не бъде ограничавана и ще установиш, че винаги ще се стремиш да бъдеш свободен да я изявяваш.

Ще се стремиш към свобода, неограниченост и вечност във всякакво преживяване на любов. Може не винаги да ги получиш, но винаги ще се стремиш към тях. Ще ги търсиш, защото в тях се изразява любовта и някъде дълбоко в себе си ти знаеш това. Защото ти си любов и чрез проявлението на любовта се стремиш да познаеш и да преживееш истинската си същност. Ти си животът, който изявява живота. Любовта, която изявява любовта. Богът, който изявява Бога. Всички тези думи са следователно синоними. Помисли за тях като едно и също:

**Бог**  
**Живот**  
**Любов**  
**Неограниченост**  
**Вечност**  
**Свобода**

Това, което не е едно от тези неща, не е никое от тях.

Ти си всичко това и винаги ще се стремиш рано или късно да *преживееш себе си* като *всичко това*.

Какво означава това „рано или късно“?

Зависи кога ще надмогнеш страха си. Казах, че страхът е Лъжливо Свидетелство, което Изглежда Реално. Страхът е това, което не си.

Та кой иска да изпитва страх?

Никой не иска, но човек се научава да го изпитва.

Детето не изпитва страх. То си мисли, че може да направи всичко. Осен това детето не чувства липса на свобода. То смята, че може да обича всекиго. Детето не чувства недостатъчност в живота. Децата вярват, че ще живеят вечно - и хора, които постъпват като деца, смятат, че нищо не може да ги засегне. Детето не знае нищо, което не *е* Божествено - докато научи за подобни небожествени неща от възрастните.

И така, децата тичат голи и прегръщат всекиго, без да се страхуват. Ако само възрастните можеха така.

Да, децата постъпват така с красотата на невинността. Възрастните не могат да се върнат към тази невинност, защото когато възрастният „е гол“, винаги се намесва сексът.

Да. И, разбира се, Бог забранява този секс да бъде невинен и свободно преживяван.

Бог действително го е забранил. Адам и Ева са били съвършено щастливи, обикаляли голи в Едемската градина, докато Ева е отхапала от плода на онова дърво - Познанието на Доброто и Злото. И тогава Ти си ни заклеил и си ни поставил в настоящото състояние, заради нашата вина за този първороден грях.

Не съм правил подобно нещо.

Зная. Но трябваше да изложа тук становището на организираната религия.

Опитвай се да избягваш това, ако можеш.

Добре. Организираните религии имат много малко чувство за хумор.

Пак започваш.

Извинявай.

Бях започнал да казвам, че вие като човешки род се стремите да преживеете любов, която е безгранична, вечна и свободна. Институцията на брака е била вашият опит да създадете

вечност. С нея вие се съгласявате да бъдете партньори за цял живот. Но тази институция не създава любов, която е „безгранична“ и „свободна“.

А защо не? Ако бракът е свободно избран не е ли той проявление на свободата? И да заявиш, че ще водиш сексуален живот само и единствено със своя съпруг или съпруга не е ограничение, това е избор, а изборът не е ограничение, той е *проявление на свободата*.

Ако това продължава да бъде избор, да. Трябва да бъде така. Нали такова е *обещанието*.

Да, и точно тук започва проблемът. Помогни ми да разбера.

Виж, може да дойде време, когато да пожелаеш да пре-живееш висша степен на специално посвещение на едни отношения. Не че един човек за теб става по-специален от друг, но начинът, по който избираш да проявиш с този човек дълбочината на любовта, която изпитваш към всички хора и към самия живот, е уникален и единствен спрямо този човек.

Всъщност човек проявява любовта към всеки, когато обича по единствения уникален начин. Вие никога не проявявате любовта си еднакво към двама души, защото сте творение и творци на оригиналното. Всичко, което сътворявате е оригинално. Невъзможно е да се дублира никоя мисъл, слово или действие. Вие *не можете* да дублирате. Можете само да създавате *уникални форми*.

Знаеш ли *защо* няма две еднакви снежинки? Защото е *невъзможно да бъдат еднакви*. „Творението“ не е дублиране и Творецът може само да твори.

За това няма две еднакви снежинки, няма двама еднакви човека, няма две еднакви мисли, няма две еднакви взаимоотношения, нито каквото и да било друго, което да се дублира.

Вселената и всичко друговб нея съществува в уникална форма и наистина *няма друго като него*.

Отново стигаме до Божествената дихотомия. Всичко уникално и всичко е Едно.

Точно така. Всеки пръст на ръката ти е различен, но това е една и съща ръка. Въздухът в къщата ти е въздухът, който е навсякъде, и все пак във всяка стая той се усеща по различен начин.

Същото се отнася и до хората. Всички хора са Едно цяло, но няма двама души, които да са еднакви. Следователно, ти не би могъл да обичаш по еднакъв начин двама души, дори и ако се опитваш, а и няма да искаш да ги обичаш еднакво, *защото любовта е уникален отклик на онова, което е уникално*.

Така че, когато проявяваш любовта си към един човек, ти я проявяваш по начин, по който не можеш да я проявиш към никой друг. Мислите, думите и действията ти, всички твои реакции са буквално неповторими, те са уникални... както самият човек, към когото са насочени тези чувства.

Ако е дошло време, в което желаш да изразиш любовта към един-единствен човек, изборът е твой. Заяви го, демонстрирай го. Но нека заявлението ти бъде изява буквално на *свободата* ти, а не на вечно *задължение*. Защото истинската любов е свободна винаги и спрямо нея не може да има задължение.

Ако гледаш на решението да изразиш своята любов като на свещен *обет*, който нямаш право да нарушиш, непременно ще дойде момент, когато ще го почувстваш като задължение и ще му се противопоставиш. Но ако разглеждаш това решение не като обет, даден веднъж завинаги, а като свободен избор, който се прави все отново и отново, няма да дойде ден, в който да изпиташ вътрешна съпротива.

Запомни едно: Съществува само едно свещено обещание - и то е *винаги да изразяваш и изживяваш своята истина*. Всички останали обещания са лишаване от свобода, а в подобен акт не може да има нищо свещено. Защото свободата е Твоята Истинска Същност. Ако отречеш свободата, ти отричаш Себе си. А това не е свещенодействие, а богохулство.

### 13.

О! Това са сурови думи. Нима твърдиш, че не бива никога да даваме обещания, да не се обвързваме с никой човек?

Като се има предвид начина на живот на повечето от вас в момента, във всяко обещание се съдържа някаква лъжа. Лъжата е в това, че сега не можеш да знаеш как ще се чувстваш и как ще реагираш по отношение на нещо утре и във всеки момент на бъдещето. Не можеш да знаеш

това, ако живееш живота си като реактивно създание -каквито са повечето измежду вас. Само ако живееш живот като творческо създание можеш да даваш обещания, без в тях да се съдържа лъжа.

Творческите същества *могат* да знаят какви чувства ще изпитват по отношение на нещо във всеки момент от бъдещето, защото творческите същества сътворяват своите чувства, а не само ги преживяват.

Докато бъдете в състояние да *сътворявате* своето бъдеще, вие не можете да *предсказвате* бъдещето си. Докато не станете в състояние да *предсказвате* бъдещето, вие не можете да обещаете нищо с достатъчна истинност.

Но дори и човек, който сътворява и предсказва бъдещето си, има правото да променя мнението си. Промяната е фундаментално право на всички създания. Тя всъщност е повече от „право“, защото „право“ е нещо, което се *дава*, „промяната“ е нещо, Което Е. .

Промяната е.

Промяната - това си ти. Тя не може да ти се даде. Ти си промяната.

И след като самият ти си „промяна“ - след като промяната е *единственото постоянно нещо в теб*, ти не можеш истинно да обещаеш, че *винаги ще бъдеш един и същ*.

Нима искаш да кажеш, че няма константи във вселената? Нима твърдиш, че нищо не остава постоянно в процеса на творчество?

Процесът, който наричаш живот, е процес на пресътворяване. Целият живот постоянно и наново се пресътворява във всеки настоящ момент. В този процес идентичността е невъзможна, тъй като ако нещо е идентично на самото себе си, то не се е променило. Но докато идентичността е невъзможна, подобие то не е. Подобие то е резултат от процеса на промяна, при който се явяват забележително сходни версии на нещо, което е съществувало преди.

Когато творческият процес достигне високо ниво на сходство, вие наричате това идентичност и от грубата перспектива на вашата ограничена гледна точка това наистина е така.

По този начин, според човешките понятия, във вселената изглежда, че съществува голямо постоянство. Нещата изглеждат сходни. Действията и реакциите също. Тук вие наблюдавате постоянство.

Това е добре, защото то ви дава система, според която да анализирате, да преживявате своето съществуване във физическата сфера.

Но ето какво ще ти кажа: Погледнато от перспективата на живота като цяло - физическия и нефизически живот - привидното постоянство изчезва. Нещата се преживяват такива, каквито са: в процес на непрестанна промяна.

Твърдиш, че понякога промените са толкова фини и неуловими, че от нашата не достатъчно разграничаваща гледна точка те *изглеждат* като нещо, което е едно и също, понякога напълно едно и също. Докато фактически това не е така.

Наистина.

Не съществува нещо такова като „идентични близнаци“? Точно така. Съвършено правилно си Ме разбрал.

Ние *можем* да пресътворяваме наново себе си във форма, която е достатъчно сходна, така че да породи *Впечатлението* за постоянство.

Да.

В човешките отношения това се постига чрез нашата Истинска Същност и нашето поведение.

Да, макар че това е трудно за повечето от вас.

Защото истинското постоянство (за разлика от привидното постоянство) нарушава естествения закон и човек трябва да бъде голям мъдрец и много умел, за да пре-сътвори дори *привидна* идентичност.

Един мъдрец може да преодолее естествената тенденция (а спомни си, че естествената тенденция е към промяна) и да се проявява по идентичен начин. Той всъщност не може бъде идентичен в течение на времето. Но може да се проявява по достатъчно *сходни* начини, така че да *изглежда* идентичен.

Има и такива хора, които не са „мъдречи“ и все пак се изявяват по „идентичен начин“ през цялото време. Познавам хора, чието поведение и вид могат да бъдат предвидени така, че

можеш да заложиш живота си за тях.

Ала е нужно голямо усилие за *съзнателното* постигане на подобна идентичност.

Мъдрецът постига висока степен на самоидентичност (това, което вие наричате „постоянство“) съвсем *съзнателно*. Неговият последовател може да проявява постоянство без непременно да възнамерява това.

Човек, който винаги реагира по един и същ начин в едни и същи обстоятелства, често може да се чуе да казва: „Не мога да постъпвам по друг начин“.

Един мъдрец никога не би казал това.

Дори ако реакцията на един човек предизвиква възхищение и в някои случаи той за нея получава похвала, много често можете да го чуete да казва: „Нищо не съм направил. Беше съвсем без да искам. Всеки би го сторил“.

Един мъдрец никога не би действал автоматично. Един мъдрец е човек, който съвсем точно *знае какво прави*.

Знае също и *защо* го прави.

Хора, които не действат на нивото на мъдростта, често не знаят нито едното, нито другото.

Затова ли е толкова трудно човек да удържа собствените си обещания?

Това е една от причините. Както казах, докато не успееш да предричаш бъдещето си, не можеш да обещаеш нищо истинно.

Втора причина, поради която хората се затрудняват да удържат на своите обещания, е, че влизат в конфликт с автентичността.

Какво имаш предвид?

Имам предвид, че тяхната еволюираща истина в дадено отношение се променя и вече не е истината, която са *заявили*, че ще следват вечно. И така те влизат в дълбоко вътрешно противоречие. Какво да следвам - моята истина или моето обещание?

Какво ще ни посъветваш?

Давал съм този съвет и преди.

*Да предадеш себе, за да не предадеш някой друг, е въпреки всичко предателство. То е най-върховното предателство.*

Но това ще доведе до непрекъснато нарушаване на обещания. *Никой* няма да държи на думата си. На *никой* няма да може да се иска никаква отговорност за нищо.

Значи до такава степен разчиташ, че хората държат на думата си. Нищо чудно, че се чувстваш толкова нещастен.

Кой казва, че съм се чувствал нещастен?

Нима искаш да кажеш, че по такъв начин изглеждаш и реагираш, когато си *щастлив*?

Добре, добре. Наистина съм се чувствал нещастен понякога.

О, през по-голямата *част* от времето. Дори и когато си имал *основание* да бъдеш щастлив. Ти си си позволявал да се чувстваш нещастен - тревожил си се дали ще съумееш, дали ще можеш *да си запазиш* щастието.

А причината, поради която се е налагало да се тревожиш, е, че да си „запазиш щастието“ до голяма степен е зависело от това други хора да удържат на думата си.

Нима искаш да кажеш, че нямам право да очаквам или поне да се *надявам*, че другите хора ще удържат на думата си?

А защо *изискваш* да имаш това право?

Ако един човек не удържи своята дума към теб, единствената причина ще бъде, че или не иска, или не може да я удържи, което е едно и също.

А ако човек не иска да удържи думата си към теб или по някаква причина чувства, че не може, защо, за Бога, ти ще изискваш от него това?

Наистина ли искаш някой да спазва пред теб споразумение, което не желае да спази? Наистина ли смяташ, че хората трябва да се принуждават да правят неща, които не се чувстват способни да избършат? - Защо да желаеш да принудиш един човек да върши нещо, противно на собствената си воля?

Ами имам причина. Защото, ако им позволя да не удържат на думата си, това може да причини страдание на мен или на моето семейство.

Значи, за да избегнеш страданието, ти си готов да причиняваш страдание?

Не виждам по какъв начин ще накарам един човек да страда, ако искам от него да държи на думата си.

И въпреки това *за него* сигурно би представлявало страдание, защото в противен случай щеше да удържи на думата си доброволно.

И така, значи *аз* трябва да страдам, да гледам как децата и семейството ми страдат, за да не наскърбя някой, който просто не си спазва обещанието

Наистина ли смяташ, че като принудиш някого да спазва дадено обещание, ти ще избегнеш страданието?

Ето какво ще ти кажа: Много по-голяма вреда нанасят хората, които живеят живот на тихо отчаяние (тоест вършат това, което „трябва“ да вършат), отколкото хората, които свободно осъществяват своите желания.

Когато дадеш свобода на един човек, ти *премахваш* опасността, а не я увеличаваш.

Да, Когато освободиш човек от обещание или ангажимент към теб, непосредствено след това може би наистина ще страдаш. Но в перспективата на времето такава действие никога няма да ти донесе вреда, защото когато дадеш свобода на другия, ти даваш свобода и на *себе си*. По този начин се освобождаваш от агониите и скърбите, от накарване на собственото си достойнство и себеуважение, които неизбежно следват, когато принуждаваш един човек да удържи обещание, което той или тя не желае да удържи.

По-продължителната вреда е далеч по-тежка от краткотрайната, както установява всеки човек, който се опита да принуди някой да удържи на своето обещание.

Отнася ли се същата идея и за бизнеса? Нима светът би могъл да прави бизнес по такъв начин?

В действителност, това е единственият разумен начин да се прави бизнес.

Целият проблем в момента във вашето общество, е, че то се основава на силата - на съдебната принуда, (която наричате „силата на закона“), а често и физическата принуда (която наричате „полиция“).

Все още не сте се научили да използвате изкуството на убеждението.

Ако не чрез законови средства, чрез „силата на закона“, упражнявана в съдилищата, как по друг начин можем да „убедим“ бизнес-партньорите си да спазват условията на договорите и споразуменията помежду ни?

При настоящата етика на вашата култура, може би не съществува друг начин. Но с *промяна* на етиката на културата, начинът по който сега се стремите да накарате хората на бизнеса, както и отделните индивиди да спазват споразуменията, ще ви се стори много примитивен.

Можеш ли да ми обясниш?

В момента вие използвате сила, за да гарантирате спазването на дадени договори. Когато се промени вашата културна етика и включи разбирането, че вие всички сте Едно цяло, никога няма да използвате сила, защото това само би означавало да навредите на Себе си. Няма да почнете да удряте лявата си ръка с дясната.

Дори и ако лявата те души ли?

И това е нещо, което не би могло да се случи. Вие ще престанете да задушавате своето Аз. Ще спрете да се обиждате, да си плюете в лицето, ще престанете да нарушавате своите споразумения. И, разбира се, вашите споразумения ще бъдат далеч по-различни.

Няма да се споразумявате да дадете нещо ценно, което притежавате, на някой друг само защото този друг притежава нещо ценно, което да ви даде в замаяна. Никога няма да се колебаете да дадете или споделите нещо, дори и да не получите в замяна справедливо възнаграждение.

Ще давате и споделяте спонтанно и тогава ще има далеч по-малко договори, които ще бъдат нарушавани, защото договорът се отнася до взаимната *обмяна* на стоки и услуги, докато вашият живот ще представлява даване на стоки и услуги, *независимо* от това дали става дума за взаимна обмяна.

Но именно в това едностранно раздаване ще намерите спасение, защото ще откриете това, което Бог е познал от опит: че каквото давате на друг, го давате на Себе си. Каквото се

дава, то се връща.

Всичко, което излиза от теб, то се връща към теб.

Седмokratно. И затова няма нужда да се тревожиш какво ще „получиш в замяна“. Трябва да се грижиш само „каково ще дадеш“. Смиcълът на живота е да се създаде най-висше качество на даването, не най-висше качество на получаването.

Вие премного забравяте, но смисълът на живота не е да се получава. Смиcълът е да се „дава“, а за тази цел вие трябва да прощавате на другите - особено на онези, които *не ви дават* онова, което сте *очаквали да получите*. Този преход ще доведе до пълна промяна в развитието на вашата култура. Днес така нареченият „успех“ във вашата култура се измерва до голяма степен с „печалбата“, с почестите, парите и притежанията. В новата култура „успехът“ ще се измерва с това, доколко помагате на *другите* да постигнат печалба.

Иронията е в това, че колкото повече помагате на другите да печелят, толкова повече и вие без никакво усилие ще печелите - без „договори“, без „споразумения“, без „сделки“, нито преговори и съдебни дела, които насилствено ви принуждават да давате на другите онова, което сте „обещали“.

В бъдещата икономика вие няма да работите за лични облаги, а за личното си развитие, което ще бъде вашата облага. Вие ще получавате „облаги“ в материално отношение, когато постигнете по-широката и мащабна версия на Истинската си Същност.

В онези дни и времена, използването на сила, за да се принуди някой да направи нещо, което е „обещал“, ще ви се струва съвсем примитивно. Ако друг човек не спазва дадено споразумение, вие просто ще го оставите да върви по пътя си, да прави собствения си избор и да твори собствения си опит. Това, което не си получил от него, няма да ти липсва, защото ще знаеш, че „то идва от един по-висш източник, а не от него“, и че *сам си* си източникът.

О, *разбирам*. Но струва ми се, че много се отклонихме от темата. Цялата тази дискусия започна с моя въпрос за любовта и дали хората могат да си позволят да изразяват любов без никакви ограничения, а това доведе до въпроса за отворения брак и изведнъж Ти напълно се отклони.

Не съм се отронил. Всичко, за което говорим е напълно уместно. Всичко, за което говорим се отнася към темата и по съвършен начин ни отвежда към твоите въпроси за така наречените просветени и по-високо развити общества. Защото във високо развитите общества не съществува „брак“, нито „бизнес“ - нито пък други от тези изкуствени конструкции, които сте си създали, за да поддържат вашето общество.

Добре, ще се върнем и на това. В момента искам да приключим тази тема. Току-що каза твърде интригуващи неща. Доколкото разбирам, всичко се свежда до това, че повечето хора не могат да спазват собствените си обещания, следователно не трябва да ги дават. Това до голяма степен разрушава брачната институция.

Тук думата институция ми се вижда много подходяща. Повечето хора, когато са „семеини“, имат чувството, че са в някаква „институция“.

Да. Това е или институция за духовно здраве, или наказателна институция - или най-малкото институция за усвояване на някои върховни уроци!

Точно така. По този начин повечето хора преживяват брака.

Аз тук малко се пошегувах, но не бих казал, че така е с „повечето хора“. Все още съществуват милиони хора, които обичат брачната институция и се стремят да я защитят.

Аз съм готов да докажа думите си. Повечето хора срещат големи трудности в брака и никак не харесват онова, което той им причинява. Статистиките на разводите по целия свят доказват това.

Искаш да кажеш, че трябва да се откажем от брака, така ли?

Аз самият нямам предпочитания, само че... ..

Зная, зная само наблюдения.

Браво! На тебе все ти се иска, някак си да ме превърнеш в Бог с предпочитания, но Аз не съм такъв.

Благодаря, че се опитваш да преодолееш този си стремеж.

Хубаво, ние не само сме разрушили брака, но сме разрушили и религията.

Вярно е, че религията не може да съществува, ако целият човешки род не разбере, че Бог



няма предпочитания, защото религията претендира, че дава *израз* на Божиите предпочитания.

А Ти? Щом Ти *нямаш* предпочитания, това означава, че религията е лъжа.

Е, това е твърде сурово определение. По-скоро бих я нарекъл фикция. Тя е нещо, което вие сте измислили. Както например сме измислили фикцията, че Бог предпочита да бъдем женени?

Да. Аз не предпочитам нищо подобно, но забелязвам, че *вие* го предпочитате.

*Защо?* Защо предпочитаме брака, след като знаем, че той е нещо толкова трудно?

Защото бракът е единственият начин, който сте измислили, за да внесете „вечност“, чувството за трайност във вашето преживяване на любовта.

Той е бил единственият начин, по който една жена би могла да има гаранции за подкрепа и оцеляване и единственият начин, по който мъжът би могъл да получи гаранции за постоянен сексуален живот и постоянен партньор.

По този начин е била създадена една обществена конвенция. Сключен е бил договор: ти ми даваш това, аз ще ти дам това. В този пункт бракът много наподобява бизнеса. Установява се споразумение. И тъй като и двете страни имат нужда да наложат споразумението, то бива наречено „свещен договор“ с Бога - който ще накаже онези, които ю нарушават.

По-късно, когато тази уредба е престанала да бъде функционална, вие сте създали човешки закони, които да я налагат, но дори и това не е успяло съвсем.

Нито така наречените Божии закони, нито човешките закони са били в състояние да попречат на хората да нарушават своите брачни клетви.

Защо е станало така?

Защото тези ваши брачни клетви са създадени така, че да противоречат на единствения закон, който има значение.

И който е?

Естественият закон.

Но естественият закон на живота е такъв, че да изразява единство, Единното. Не трябва ли така да се разбира всичко, за което говорим? А бракът е най-красивото проявление на единството. Както знаеш: „Каквото Бог е съединил, човек да не разделя!“

Бракът, така както се практикува в повечето случаи, не е особено красив, защото нарушава два от трите аспекта, които изразяват истината за същността на човешката природа.

Ще ги повториш ли отново? Струва ми се, че едва сега започвам да правя връзката между нещата.

Добре. Да тръгнем отново от най-високата точка.

Вашата Същност е любов.

Любов е това, което е неограничено, вечно, свободно.

Следователно това сте вие. Това е *естеството* на вашата същност. Вие сте неограничени, вечни и свободни по природа.

Вашите изкуствено създадени обществени, морални, *религиозни, философски, икономически* и политически конструкции, които накръняват или поставят в подчинено положение вашата природа, са посегателство над Собствената ви Същност - и вие ще ги презрете.

Какво предполагаш, че е поставило началото на собствената ти страна? Не беше ли това девизът: „Свобода или смърт“?

Но вие сте се отказали от свободата, както във вашата страна, така и в собствения си живот и причината е само една - сигурността.

Вие се страхувате да *живеете*. Толкова много се страхувате от *самия живот*, че сте се отрekli от *самата си природа*, предавайки я, само за да имате сигурност.

Институцията, която наричате брак, е опит да си създадете такава сигурност. Такъв опит е и институцията, наречена правителство. Всъщност и двете са форми на едно и също - изкуствени обществени конструкции, предназначени да *управляват поведението на другия*.

И таз хубава, никога не съм гледал по този начин. Винаги съм смятал, че бракът е върховно проявление на любовта.

Така, както съществува във вашите представи - да, но не е така, както сте го изградили на практика. Изградили сте го като върховно проявление на страха.

Ако бракът ви даваше възможността да бъдете неограничавани, вечни и свободни в своята любов, тогава той щеше да бъде върховно проявление на любовта.

Както стоят нещата сега, вие сключвате брак в усилието да принизите своята любов до нивото на *обещания* или *гаранции*.

Бракът е усилие да се гарантира, че това, което е сега, ще *бъде винаги*. Ако не се нуждаехте от такива гаранции, нямаше да се нуждаете и от брака. Но как се възползвате от тази гаранция? Първо, за да си градите чувство за сигурност (Вместо да си създавате сигурност, въз основа на истинската си същност) и второ, ако не получавате вечно такава сигурност, бракът става средство да се наказвате взаимно, защото брачното обещание, което бъде нарушено, се превръща в основа на съдебен процес, който може да откриете.

И така, за вас бракът се е превърнал в нещо полезно, макар и само по отрицателни причини.

Бракът е също опит да си гарантирате, че чувствата, които изпитвате един към друг, никога няма да изпитате към някой трети или поне никога няма да ги изразите към някой трети по същия начин.

А именно сексуално.

А именно сексуално.

И накрая, така, както сте го изградили, бракът е начин да заявите: „Тези отношения са специални, аз държа на тези отношения повече, отколкото на всички останали.“

А какво лошо има в това?

Нищо. Не става въпрос за „добро“ и „лошо“. „Добро“ и „лошо“ не съществуват. Въпросът е в това, кое ви е полезно. Въпросът е какво ви позволява да пресътворите все по-висши изяви на Истинската Си Същност.

Ако вашата Истинска Същност е същество, което заявява: „Това отношение, това единствено отношение за мен е по-специално от всяко друго“, тогава бракът, какъвто сте го изградили, ви позволява да осъществите това по съвършен начин. Но може би ще ви се стори интересно да забележите, че почти никой, който е или е бил признат за мъдрец, не е имал брак.

Да, защото мъдреците са безбрачни. Те не водят сексуален живот.

Не. Това е, защото мъдреците не могат с достатъчна истинност да заявят онова, което настоящото състояние на брака изисква да бъде заявено - че един човек е по-специален за тях от всеки друг. Такова заявление един мъдрец не може да направи. И това *не е заявление, което би направил Бог*.

Всъщност, както са изградени понастоящем, вашите брачни обети ви задължават да направите едно много безбожно изявление. Върховна ирония е, че вие го чувствате като най-свято обещание, макар че такова обещание, Бог никога не би поискал от вас.

Ала за да оправдаете своите човешки страхове, вие сте създали във въображението си един Бог, който *постъпва точно като вас*. Следователно вие говорите за Божието „обещание“ към неговия „избран народ“ и за завет между Бога и тези, които Бог обича по един специален начин.

За вас е нетърпима мисълта, че Бог не обича *никого* по по-специален начин от всеки друг, и вие си изграждате фикции за един Бог, който обича определени хора по определени причини. И тези фикции вие сте нарекли религии. Аз бих ги нарекъл богохулство, защото всяка мисъл, че Бог обича някого повече от друг е лъжа - и всеки ритуал, който *изисква от вас* да направите *същото заявление* не е свещен, а светотатствен.

О, Боже мой, спри! *Престани!* Ти убиваш всяка добра мисъл, която съм имал някога за брака! Невъзможно е Бог да пише всичко това. Бог никога не би казал подобни неща за религията и брака!

Тук говорим за брака и религиите, така както *вие сте ги изградили*. Този разговор ти се струва жесток ли? Ето какво ще ти кажа: Вие сте поставили извън закона Божието слово, за да оправдаете своите страхове и да намерите рационални основания за безумните си отношения един към друг.

Готови сте да вложите в устата на Бога думи, които ви се иска Бог да изрече, за да продължите да се ограничавате един друг, да се наранявате един друг и дори да се *убивате един друг* в Мое име.

Да, вие сте призовавали Моето име и сте развявали Моето знаме, и сте носили кръстове по бойните полета векове наред, само за да докажете, че Аз обичам един народ повече от друг и че съм поискал от вас да *убивате, за да го докажете*.

Но ето какво ще ти кажа: Моята любов е безгранична и безусловна. Това е нещо, което не можете да чуete, това е истината, която не можете да понесете, това е твърдение, което не можете да приемете, защото неговата всеобхватност разбива не само институцията на брака (каквато вие сте изградили), но всяка от вашите религиозни и правителствени институции.

Защото сте създали една култура, основана на изключването и я поддържате с един културен мит за Бог, който изключва едни за сметка на други.

А Божията култура е основана на включването на всички. В Божията любов всеки е включен, в Божието царство всеки е поканен.

И тъкмо тази истина вие наричате богохулство.

И сте *принудени* така да я наричате, защото ако е истина, тогава всичко, което вие сте създали в живота, е лъжа. Всички човешки конвенции и всички човешки системи са погрешни в онази степен, в която не са неограничавани от нищо, вечни и свободни.

Как може нещо да бъде погрешно, ако не съществува „добро" и „зло"?

Нещо е погрешно в онази степен, в която не функционира съобразно своята цел. Ако една врата не се отваря и затваря, вие няма да я наречете „лоша", вие просто ще кажете, че тя е поставена и работи погрешно, защото не служи на целта, за която е предназначена.

Онова, което сте изградили в живота си и в човешкото общество и което не служи на целта да се осъществяват като хора, е погрешно. То представлява погрешна система.

Би ли попитал отново, каква е моята цел да се осъществя като човек?

Да решиш и изявиш, да сътвориш и изразиш, да преживееш и осъществиш своята Истинска Същност.

Да пресътворяваш наново себе си във всеки миг според най-върховната версия на най-върховната визия, която си имал за своята Истинска Същност.

Това е целта на осъществяването ти като човек и това е целта на живота като цяло.

И така, докъде стигнахме в крайна сметка? Разбихме религията. Изобличихме брака и отхвърлихме правителствата. Докъде стигнахме при това положение?

Преди всичко не сме разбивали, разобличавали и отхвърляли нищо. Ако една система, която сте изградили, не е функционална и не отговаря на своето предназначение, да се *разкрие* това положение не означава тя да бъде разбита, разобличена, отхвърлена като система. Опитай се да си спомниш разликата между осъждане и наблюдение.

Не бих искал да споря с Теб, но голяма част от това, което бе казано тук, ми звучи като осъждане.

Ние сме притеснени тук от ужасните ограничения на думите. Има толкова малко думи и ние използваме все едни и същи думи все отново и отново, дори и когато не винаги изразяват един и същ смисъл или едни и същи мисли.

Вие обичате бананов сладолед, но със сигурност нямате предвид същото, когато казвате, че се обичате един друг. Виждаш ли - имате твърде ограничени думи, за да опишете собствените си чувства.

Общувайки с теб по този начин - посредством думите - Аз си позволявам да изпитам тези ограничения и допускам, че тъй като този език е използван от *вас*, когато *съдите*, лесно е да стигнете до заключението, че и Аз съдя, когато го използвам.

Трябва да те уверя, че Аз не съдя. В протежение на целия този диалог просто се опитвам да ви кажа как да стигнете там, където искате, и да опиша колкото се може по-безпристрастно какво ви пречи по пътя, какво ви спира да стигнете целта си.

Например, по отношение на *религията*, вие твърдите, че искате да постигнете състояние, в което истински да познаете Бога и да обичате Бога. Единственото, което Аз правя, е, че изразявам наблюдението, че вашите религии не ви помагат да постигнете това.

Вашите религии са превърнали Бога в огромна мистерия и са ви накарали не да обичате Бога, а да се страхувате от Него.

Религията не е направила много, за да ви накара да промените своето поведение. Вие продължавате да се убивате, да се осъждате, да се обвинявате и фактически вашите *религии* ви

подтикват към това.

В този смисъл във връзка с религията Аз само изразявам наблюдение. Наблюдението, че вие искате да постигнете едно, а религията ви води към друго.

Да вземем сега например *брака*. Вие бихте искали той да ви отведе в земята на вечното блаженство или поне чрез него да постигнете едно разумно ниво на мир, сигурност и щастие. Както е и с религията, вашето изобретение, наречено брак, постига това само в началото на пътя, когато го преживявате за първи път. Но също както и при религията, колкото по-дълго останете в това преживяване, толкова повече то ви отвежда там, където не искате да бъдете.

Почти половината от хората, които сключват брак, стигат до развод, а сред онези, които останат женени, мнозина са отчайващо нещастни. Вашите „блажени съюзи“ би водят до горчилка, гняв и съжаление. Някои от тях, и то не малко, стигат до откровена трагедия.

Заявявате, че очаквате от *правителствата* да осигуряват мир, свобода и сигурност на вашия дом, но Аз наблюдавам, че те така, както са изградени от вас, не изпълняват тези функции. Вашите правителства по-скоро ви тласкат към войни, все по-голяма *липса* на свобода, домашно насилие и недоволства.

Не сте съумели да разрешите най-основните проблеми на препитанието, здравеопазването и поддържането на живота, още по-малко пък да разрешите предизвикателството за даване равен шанс на всички.

Стотици хора ежедневно умират от глад на планетата, докато хиляди изхвърлят ежедневно достатъчно храна, с която могат да се нахранят цели народи.

Не сте в състояние да се справите с най-простата задача да вземете излишъка от „имащите“ и да го дадете на „нямащите“ - още по-малко пък да решите проблема за това искате ли да споделите по равно жизнените условия.

*Всичко това не са присъди.* Всичко това са *верни* наблюдения по отношение на вашето общество.

*Но защо?* Защо е така? Защо сме постигнали толкова малък напредък в управлението на нашите дела, през толкова много минали години?

Години ли? Може да се каже векове.

Добре, векове.

Това е свързано с първия човешки културен мит и с всички останали митове, които следват от него. Докато те не се променят, нищо друго няма да се промени. Защото вашите културни митове са в основата на вашата етика, а вашата етика създава поведението ви. Но проблемът е, че вашият културен мит е в противоречие с основния ви инстинкт.

Какво означава това?

Вашият първичен културен мит е, че злото е вродено у хората. Това е митът за първородния грях. Според този мит, злото е не само заложено в основата на вашата природа, но вие по рождение сте такива.

Вторият културен мит който по необходимост следва от първия, е, че „оцеляват най-приспособимите“.

Според този втори мит, някои от вас са слаби, а други силни, тъй че за да оцелеете, вие трябва да сте от страната на силните. Бихте сторили всичко, за да помогнете на своите събратя, но когато стане дума за собственото ви оцеляване, трябва първо да се погрижите за себе си. Готови сте дори да оставите другите да умрат. Готови сте дори да направите и нещо повече. Ако ви се струва, че се налага за оцеляването на вас и на вашия род, готови сте да убивате, което предполага да убивате „слабите“ - и така да се самоопределите като „най-приспособимите“.

Някои от вас твърдят, че такъв е *основополагащият ви инстинкт*. Той е наречен „инстинкт за оцеляване“ и именно този културен мит е формирал до голяма степен вашата обществена етика, изграждайки груповото ви поведение.

Ала вашият „първичен инстинкт“ *не е* оцеляването, а по-скоро справедливостта, единството и любовта. Това е първичният инстинкт на всички съзнателни същества навсякъде по света. Той е вложен във вашата клетъчна памет, той е вашата *родова природа*. Той разбива вашия първи културен мит. Вие *не сте* зли в своята основа, вие не сте родени в „първороден грях“.

Ако вашият „първичен инстинкт“ е бил оцеляването и ако основата на вашата природа е

злото, вие никога не бихте се спуснали *инстинктивно* да спасите едно дете да не падне или един мъж да не се удави, или когото и да било от каквото и да било. А всъщност, когато действате според първичните си инстинкти и проявявате основата на своята природа и *не мислите за това* какво правите, вие се държите така дори с *риск да пожертвате себе си*.

И така, вашият „първичен инстинкт“ не може да бъде „оцеляването“. И вашата първична природа явно не е „злото“. Вашият инстинкт и вашата природа отразяват Истинската ви Същност, която е справедливост, единение, любов.

Разглеждайки обществените последици, много е важно да се разбере разликата между справедливост и равенство. Първичният инстинкт на всички същества не е да търсят *равенство*, нито да бъдат *равни* помежду си. А всъщност истината е точно противоположна.

Основният инстинкт на всички живи същества е да бъдат единствени по рода си, а не еднакви. Да се създаде общество, в което две същества са наистина равни, е не само невъзможно, но е и нежелателно. Социалните механизми, които се стремят да породят истинско равенство - с други думи икономическа, политическа и социална еднаквост - работят срещу най-висшата идея и предназначение на човека, което е той да има възможност да постигне най-върховното си желание и по този начин истински да пресътвори себе си наново.

За това се иска равенството на *възможностите*, а не *фактическо* равенство. Именно това се нарича *справедливост*. *Фактическото* равенство, наложено от външни сили и закони, ще *елиминира*, а няма да породи справедливост. То ще елиминира възможността за истинска себerealизация, която е върховната цел на просветлените същества навсякъде във вселената.

А какво би създадо свобода на възможностите? Системи, които ще позволят на обществото да удовлетвори основните жизнени потребности на всеки индивид, като по този начин освободи всички, за да се стремят към своето развитие и себеосъществяване, а не единствено към оцеляване. С други думи, системите които имитират истинската система живот, са такива системи, при които *оцеляването е гарантирано*.

И тъй като личното оцеляване не е проблем в просветените общества, тези общества никога не биха допуснали някой от техните членове да страда, когато има достатъчно за всички. В тези общества личният интерес и общият интерес са идентични.

Общество, което е било създадено около мита за „първородното зло“ и „оцеляване на най-приспособимите“, не може да постигне подобно разбиране.

Да, ясно. И въпросът за този „културен мит“ бих искал да разгледаме по-подробно, както и поведението и етиката на по-развитите цивилизации. Но сега ми се ще да се върнем за последен път назад и да разрешим въпросите, които поставихме тук.

Едно от предизвикателствата при разговора с Теб е, че отговорите Ти водят в толкова интересни посоки, че понякога забравям откъде сме тръгнали. Но сега не съм забравил. Дискутирахме въпроса за брака. Дискутирахме любовта и нейните изисквания.

*Любовта няма* никакви изисквания. Това прави любовта именно любов.

Ако любовта ти към друг човек е свързана с изисквания, то значи, че тя не е никаква любов, а фалшификат.

Това се опитвам да ти разясня тук. Казвам го по десетки най-различни начини, с всеки въпрос, който ми задаваш.

Например в контекста на въпроса за брака. В него възниква обмяна на обещания, каквито не се изискват от любовта. Въпреки всичко *вие ги* изисквате, защото не познавате какво е любов, така че се заставяте един друг да си обещаете нещо, *което любовта никога не би поискала*.

Следователно Ти си срещу брака!

Аз не съм „срещу“ нищо, само описвам онова, което виждам.

Вие можете да *промените* това, което Аз виждам. Можете да преустроите своята обществена институция, наречена „брак“, така че тя да не изисква нещо, което Любовта не би поискала, а по-скоро да изрази нещо, *което само любовта би изразила*.

С други думи да променим брачния обет.

Нещо повече, да промените очакванията, върху които се основава този брачен обет. Тези очаквания трудно могат да се променят, защото са ваше културно наследство. Те се пораждат на свой ред от вашите културни митове.

Ето че отново се върнахме на културните митове. Защо толкова настояваш на тази тема?

Надявам се да ви посоча правилната посока в това отношение. Виждам към какво се стремите вие като общество и се надявам да намеря човешки средства и понятия, за да ви насоча.

Моля.

Един от вашите културни митове е свързан с това, че любовта е по-скоро да даваш, отколкото да получаваш. Това се е превърнало в културен императив. Ала той подлудява, нанася ви повече вреда, отколкото дори можете да си представите. Той държи хората в несполучливи бракове, прави всякакви взаимоотношения нефункционални и въпреки това никой, нито родителите ви, от които очаквате напътствие, нито духовенството, от което очаквате просветление, нито психолозите и психиатрите, на които се надявате, за да получите яснота, нито дори писателите и творците, от които очаквате интелектуално ръководство, се осмеляват да отправят предизвикателство към този преобладаващ културен мит.

И тъй, пишат се песни, разказват се истории, правят се филми, дават се напътствия, предлагат се молитви и родителски съвети, които поддържат Мита. Не ви остава нищо друго, освен *да го приложите в живота си*.

Ала не можете и това не е *ваш* проблем, проблемът е в самия Мит.

Нима любовта *не означава* по-скоро да даваш, отколкото да получаваш?

Не. *Така ли?*

Любовта никога не е означавала това.

Но Ти самият каза само преди миг, че „любовта няма изисквания“. Каза, че *тъкмо това я прави любов*.

Точно така е.

Но това твърде много напомня „да даваш, вместо да получаваш“!

Тогава трябва да прочетеш отново осма глава на първа книга. Всичко, което засягам тук, вече съм обяснил там. Настоящият диалог трябва да се чете последователно и да бъде разглеждан в неговата цялостност.

Зная. Но за хората, които въпреки всичко, четат тези думи, без да са прочели първа книга, би ли могъл, моля Те, да обясниш какво имаш предвид тук? Защото, честно казано, дори и аз бих се възползвал от едно такова преповтаряне и ми се струва, че едва сега започвам да *разбирам* всички тези въпроси!

Добре. Ето за какво става дума:

Всичко, което правиш, го правиш на себе си.

Това е истина, защото ти и всички останали сте Едно цяло.

Следователно, каквото правиш на друг, го правиш на себе си. Каквото не успееш да направиш за друг, не си успял да го направиш за себе си. Каквото е добро за друг, добро е за теб и каквото е зло за друг, зло е за теб.

Това е най-основна истина. Ала все пак това е истината, Която ти най-често пренебрегваш.

Когато си във взаимоотношения с друг човек, тези взаимоотношения имат една-единствена цел. Те съществуват като средство, за да решиш и заявиш, да сътвориш и изразиш, да преживееш и осъществиш най-висшата представа за своята Истинска Същност. Ако к своята Истинска Същност ти си човек, който е добър и внимателен, грижовен и състрадателен, любящ и милостив, ако *си* такъв с всички останали, ти позволяваш на своя *Аз* най-върховното преживяване, заради което си дошъл в това тяло.

*Именно заради това, си се въплътил в тяло*. Защото само във физическата сфера на относителността би могъл да се познаеш такъв. В сферата на абсолютното, от която си дошъл, не е възможно да преживееш това познание.

Всички тези неща съм обяснил по-подробно в първа книга.

Ако обаче твоята Истинска Същност е битие, което няма любов към своя *Аз* и допуска да бъде оскърбяван, нараняван, унищожаван от другите, поведението ти ще позволява да преживяваш всичко това. Ако пък си грижовен и състрадателен, милостив и любящ, ти ще се поставиш в средата на хора, с които да проявиш тези качества.

Всичко *започва* от твоя *Аз*. Всичко в живота зависи от избора на това какъв *Искаш* да

Бъдеш. Ако се стремиш да бъдеш Едно цяло с всички останали (тоест, ако се стремиш да *преживееш* една истинна представа), действията ти ще излязат това Единство. В такъв случай няма да имаш чувството, че вършиш нещо заради *някой друг*, а по-скоро че го вършиш *заради самия Себе Си*.

Това се отнася за всичко, към което се стремиш. Ако се стремиш да бъдеш любов, ще проявяваш любов към другите не заради другите, а *заедно с тях*.

Забележи разликата, долови този нюанс. Ще проявяваш любов *заедно* с другите, *заради самия себе си* - за да актуализираш и преживееш своята върховна идея за самия Себе Си и за Истинската си Същност.

В този смисъл не е възможно да правиш *нищо* за някой друг, защото самият акт на твоята воля е буквално *само това*: един акт. Ти участваш в *действие*. С други думи сътворяваш и изиграваш една роля. С тази разлика, че не се *превъплъщаваш* в нея. Тя става твое действително *битие*.

Ти си човешко същество и сам решаваш и избираш своето *битие*.

Както бе казал Шекспир: „Целият свят е сцена и всички хора са актьори”.

Казал е още: „Да бъдеш или да не бъдеш, това въпросът.”

И е казал *още*: „Бъди на себе си във всичко верен и както ден след нощ от туй ще следва, че няма никога да се окажеш неверен и към другите”.

Когато си верен на Себе Си, когато не *изневеряваш на Себе Си*, тогава дори когато „изглежда”, че „даваш”, ти ще знаеш, че в действителност „получаваш”. В буквалния смисъл ти връщаш себе си на самия Себе Си.

В същинския смисъл не можеш да „дадеш” на друг по простата причина, че друг не съществува. Щом Ние всички сме Едно цяло, това означава, че съществува само Ти.

Това понякога наподобява семантичен „трик”. Известно разместване на думите, което коренно променя техния смисъл.

Не е трик, а *магия!* И не се отнася да размяна на думите, за да се промени техния смисъл, а до промяна на възприятията, за да се измени преживяването.

Вашият опит за всичко е основан на вашите възприятия, а вашата възприемателната способност е основана на вашите разбирания. Вашите разбирания пък се основават на вашите митове. С други думи на *това, което ви е било казано*.

А ето какво сега ще ви кажа: Вашите културни митове понастоящем не ви служат. Те ни ви помагат да постигнете онова, към което се стремите.

Или се заблуждавате по отношение на истинските си стремежи, или сте слепи за факта, че не ги постигате. Не ги постигат нито отделните хора, нито отделните страни, нито отделните народи, нито човечество като цяло.

А има ли други същества, които постигат истинските си стремежи?

О, да, разбира се.

Добре. Достатъчно дълго чаках този момент. Разкажи ми за тях.

Скоро, съвсем скоро. Но първо искам да ти кажа по какъв начин бихте могли да промените своята измислица, наречена брак, така че да се приближите към онова, което се стремите да постигнете. Не разрушавайте брака и не го премахвайте, *променете го*.

Да, добре. Аз наистина желая да узная за това. Желая да разбера дали има *някакъв* начин човешките същества да проявяват истинска любов. Затова ще свърша този раздел на нашия диалог с това, с което започнах - какви граници трябва и сме *длъжни* да поставим на проявлението на нашата любов?

Никакви. Съвършено никакви граници. И точно това *трябва да утвърждават вашите брачни обети*.

Това е изумително! Защото ние с Нанси *си дадохме* точно такъв обет!

Зная.

Когато Нанси и аз решихме да се оженим, аз изведнъж се почувствах вдъхновен да напиша цяла нова поредица от брачни обети.

Зная.

И Нанси ме последва. Тя се съгласи, че не можем да си обменим онези тържествени обещания, които са се превърнали в нещо „традиционно” при сватбените церемонии.

Зная. Седнахме и създадохме *нови* брачни обети, които бяха „предизвикателство спрямо културния императив“, както Ти би се изразил.

Да. Наистина, бях много горд с бас.

И докато ги пишехме, докато записвахме тези тържествени обети, за да бъдат прочетени от свещеника, аз бях искрено убеден, че двамата пишем по някакво вдъхновение свише.

Разбира се, че беше така.

Искаш да кажеш, че...

Ами ти как мислиш, че ти се явявам само когато пишеш книги, така ли?

О!

Да, о!

И така, защо не включиш тук вашите брачни обети?

Ъъ...?

Хайде, имаш едно копие от тях. Включи ги в книгата, точно на това място.

Не съм ги създавал, за да ги споделям със света.

Когато започна този диалог, ти не мислеше, че *нещо* от него може да бъде споделено със света. Хайде, включи ги.

Само че не искам хората да си помислят, че ние сме написали съвършените брачни обети.

Защо така изведнъж се загрижи какво ще си помислят хората за теб?

Хайде, хайде, знаеш какво имам предвид.

Добре никой няма да си каже, „Това са съвършените брачни обети“.

Е, добре.

Просто те са най-добрите, които са измислени на вашата планета до този момент.

*Хей!*

Само се *пошегувах*, малко да се поразведем. Започвай! Включи обетите. Аз поемам отговорността за тях. А хората ще ги харесат. Те ще им дадат представа за това, което говорим тук. И защо не, можеш да предложиш и на друг да се възползва от тези обети - които не са никакви „обети“, а брачни заявления.

Добре, добре. Ето какво си казахме ние с Нанси, когато се оженихме (благодарение на вдъхновението, което получихме):

*Свещеникът:*

Нийл и Нанси не са дошли тук тази вечер, за да дадат тържествено обещание или да разменят свещен обет. Нанси и Нийл са тук, за да изявят *пред всички* своята взаимна любов, да оповестят своята истина, да заявят избора си да живеят, да се обичат и да израстват заедно - те заявяват това открито във ваше присъствие, Желаят всички ние да почувстваме искрено и съкровено съпричастие с тяхното решение и така да му придадем още по-голяма сила.

Те са тук тази вечер с надеждата, че техният ритуал на свързване ще помогне на всички нас да станем още по-близки. Ако сте тук със своя съпруг или съпруга, със своя другар в живота, нека тази церемония да бъде напомняне, повторно посвещаване във вашия собствен любовен съюз.

Ще започнем с въпроса: Защо сключвате брак?

Нийл и Нанси са си отговорили на този въпрос за себе си и споделиха с мен своя отговор. Сега аз искам още веднъж да ги запитам, така че те да бъдат сигурни в своя отговор, сигурни в своето разбиране и твърди в своето отдаване на истината, която споделят.

*(Духовното лице взима две рози от масата...)*

Това е ритуал на розите, чрез който Нанси и Нийл споделят своите разбирания и отбелязват своята взаимност.

Нанси и Нийл, вие споделихте с мен своето твърдо разбиране, че не сключвате този брак по причини за сигурност...

... че единствената истинска сигурност не е да притежаваш или обсебваш, нито да бъдеш притежаван или обсебван...

... не е в изискването или очакването, нито в надеждата, че онова, от което се нуждаете в живота, ще би бъде осигурено от другия...

... а по-скоро в познанието, че всичко, от което се нуждаете в живота... цялата любов,



цялата мъдрост, цялото прозрение, цялата сила, цялото познание, цялото разбиране, цялата грижовност, цялото състрадание, цялото могъщество е вътре във всеки от вас...

... и че вие не сключвате брак помежду си с надеждата да *получите* тези неща, а с надеждата да *дадете* тези дарове, за да може другият да ги има още по-изобилно.

Убедени ли сте в това и сега?

*(Те отговарят: „Убедени сме“.)*

Нийл и Нанси, вие споделихте с мен, че сте твърдо уверени, че не сключвате този брак като средство да ограничавате, контролирате, задържате или пречите под никаква форма на другия за това той истински да изяви и честно да позволи да възтържествува най-възвишеното и най-доброто в него, във всеки един от вас - включително вашата любов към Бога, вашата любов към живота, вашата любов към хората, вашата любов към творчеството, вашата любов към работата и *всеки друг* аспект на вашето съществуване, които искрено изявява вашата същност и ви носи радост. Потвърждавате ли тази своя вяра днес?

*(Те отвърщат: „Потвърждаваме“.)*

И накрая, Нанси и Нийл, вие споделихте с мен, че не смятате, че бракът поражда *задължения*, по-скоро дава *възможности*...

... възможности за развитие, за пълноценно Себеизразяване, за разгръщане на пълния потенциал на живота, за изцеление на всяка неправилна мисъл или ограничаваща представа, която сте имали някога за себе си и възстановяването на връзката ви с Бога, чрез причастието на вашите две души...

... че това е истински Свято Причастие, път през живота с човека, когото обичаш като равноправен другар и с когото равноправно споделяш правата и отговорностите, които предполага всяко партньорство, споделяйки заедно трудностите и заедно отдавайки се на щастието. Тази ли е визията, която желаете да градите днес?

*(Те отвърщат: „Да, тази е“.)*

Сега аз ви давам тези червени рози, които символизират вашите индивидуални разбирания за тези земни неща; символизират това, че и двамата осъзнавате и сте съгласни да споделяте живота си в това превъплъщение и във физическата структура, наречена брак. Разменете си сега тези рози като символ, че *споделяте* тези разбирания с любов и сте съгласни с тях.

А сега моля ви вземете тази бяла роза. Тя е символ на по-широките ви разбирания, на вашата духовна природа и на вашата духовна истина. Тя олицетворява чистотата на вашето Най-истинско и Най-висше Аз и чистотата на Божията любов, която грее над вас сега и винаги.

*(Той дава на Нанси розата с халката на Нийл, закачена на клонката ѝ, на Нийл розата с халката на Нанси.)*

Кои са символите на обещанията, които давате и получавате днес?

*(Всеки от тях отмахва халката от клонката на розата и я подава на духовното лице, което взема халките в ръце и казва...)*

Кръгът е символ на Слънцето и на Земята, както и на вселената. Той е символ на светостта, на съвършенството и на мира. Той е също така символ на вечността на духовната истина, любов и живот...

... нещо, което няма начало и край. В този момент Нийл и Нанси са избрали също така халката да бъде за тях символ на единение, но не на притежание, на свързване, но не на ограничаване, на обгръщане, но не на клопка. Защото любовта не може да бъде притежавана, да бъде ограничавана. А душата никога не може да бъде поставена в капан.

А сега, Нийл и Нанси, вземете тези пръстени и си ги разменете.

*(Всеки от тях слага халката на другия.)*

Нийл, моля повтаряй след мен.

Аз, Нийл... моля теб, Нанси... да бъдеш моя другарка, любима, приятелка и съпруга... Аз заявявам и оповестявам своето намерение да ти отдам най-дълбоко приятелство и любов не само в моменти на щастие, но и в трудни моменти... не само, когато ясно помниш Истинската си Същност... но и когато забравяш... не само когато действаш с любов... но и когато не го правиш... И заявявам също така... пред Бога и тук присъстващите... че ще се стремя винаги да виждам Божествената светлина в теб... ще се стремя винаги да споделям... Божествената

светлина в себе си с теб... дори и *особено*... в моментите на мрак, които могат да настъпят.

Решен съм да бъда с теб завинаги... в Священ съюз на Душите... за да осъществяваме заедно Божието дело... да споделяме всичко добро, което има в нас... с всеки, до когото се докоснем в живота.

*(Духовното лице се обръща към Нанси.)*

Нанси, приемаш ли молбата на Нийл да станеш негова съпруга?

*(Тя отвърща: „Приемам“.)*

А сега, Нанси, повтаряй след мен.

Аз, Нанси... моля теб, Нийл...

*(И тя дава същия обет.)*

*(Духовното лице се обръща към Нийл)*

Нийл, приемаш ли молбата на Нанси да станеш неин съпруг?

*(Той отвърща: Приемам.)*

Моля и двама ви, вземете пръстените и ги подарете един на друг, като повтаряте след мен:

С този пръстен... аз те приемам за съпруг/съпруга... Аз вземам този пръстен, който ми даваш... *(те си разменят пръстените)*... и го поставям на своята ръка... *(те поставят пръстените на ръцете си)*... така че всеки да вижда и знае за моята любов към теб.

*(Духовното лице завършва ритуала)*

Ние напълно разбираме и осъзнаваме, че само двама души могат да осъществят свещенодействието на брака един за друг и само те двамата могат да го осветят. Нито моята църква, нито властта, дадена ми от държавата, могат да ми дадат правата да заявя онова, което само две сърца могат да заявят и онова, което само две души могат да превърнат в реалност.

И така, сега тъй като *ти*, Нанси, и *ти*, Нийл, оповестихте истината, която вече е записана във вашите сърца и дадохте свидетелство за нея в присъствието на тези ваши приятели и на Единния Жив Дух, ние с радост отбелязваме, че *вие* заявихте, че сте съпруг и съпруга.

Нека сега заедно да се помолим.

Дух на Любовта и Живота, сред целия свят тези две души са се намерили, техните съдби отсега нататък ще бъдат вплетени в едно, и в зло, и в добро те няма да се разделят.

Нийл и Нанси, нека домът ви бъде място на щастие за всички, които влизат в него; място, където стари и млади да се възродят, място за развитие, място за споделяне, място за музика и място за смях, място за молитва и място за любов.

Нека всички, които са близо до вас, да се обогатяват от красотата и щедростта на вашата любов един към друг, нека работата ви да бъде радост във вашия живот и да служи на света и нека да имате дълги и щастливи дни на тази земя.

Амин. Амин.

Толкова съм трогнат. За мен е такава чест и такава благословение да имам в живота си човек, с когото можах съвместно да изрека тези думи, и то съвсем искрено.

Мили Боже, благодаря Ти, че ми изпрати Нанси!

За нея ти си също един дар. Знаеш това.

Надявам се.

Вярвай ми.

Знаеш ли какво ми се иска?

Иска ми се всички хора да могат да направят подобно Брачно Изявление. Иска ми се всички хора да си го изрежат, да го препишат и да го използват в *техния* сватбен ден. Мога да се обзаложа, че броят на разводите значително ще намалее.

Мнозина са хората, за които ще бъде твърде трудно да изрекат всичко това и много са тези, които няма да успеят да останат верни на него.

Така се надявам *ние* да останем верни. Това, че включихме тези думи тук, ни задължава да ги съблюдаваме в нашия живот.

А вие не сте ли имали намерение да ги съблюдавате във вашия живот?

Разбира се, че да, но ние сме хора като всички други. Ала ако сега се провалим, ако сбъркаме, ако се случи нещо с нашата връзка. О, ако някога решим да я *прекратим* в настоящата ѝ форма, всички хора ще останат разочаровани.

Глупости. Те ще знаят, че сте останали верни на себе си, че сте направили нов, по-голям избор. Спомни си какво казах в първа книга. Не смесвайте продължителността на вашата връзка с нейното качество. Ти не си икона, нито пък Нанси, и никой няма право да ви превръща в икона, както и вие самите не бива да го правите. Вие сте просто хора. Бъдете докрай хора. Ако в някакъв момент ти и Нанси почувствате желание да промените характера на своите взаимоотношения, имате пълното право да го сторите. *Тъкмо това в смисълът на целия този диалог.*

А и това е смисълът на брачните изявления, които направихме!

Точно така. Радвам се, че го разбираш.

Да, наистина, *харесват* ми тези брачни декларации. Радвам се, че ги включихме в книгата. Това е един чудесен начин двама души да започнат съвместния си живот. Без да се изисква от жената да обича, почита и да се подчинява на своя съпруг. Толкова е самонадеяно, себелюбовно и егоистично от страна на мъжа да изисква подобни изявления.

Прав си, разбира се.

А още по-самонадеяно и егоистично е било от страна на мъжете да претендират, че подобно мъжко превъзходство е било наложено от Бога.

Отново си прав. Никога не съм налагал нищо подобно.

Ето най-сетне едни брачни слова, които са наистина вдъхновени от Бога. Слова, които не превръщат никого в роб, в някакво лично *притежание*. Думи, които изразяват истината за любовта, думи, които не поставят граници, а обещаваат само свобода! Думи, на които всички сърца могат да *останат верни*.

Някои биха казали, „*разбира се*, че всеки може да спазва обещания, които не изискват нищо от него!“ Какво би отговорил на това?

Бих отговорил: „Много по-трудно е да дадеш свобода на някого, отколкото да го контролираш. Когато контролираш един човек, ти получаваш, каквото на теб ти е угодно. Когато освободиш един човек, той получава, каквото *сам* желае.“

Мъдро казано.

Имам прекрасна идея! Струва ми се, че трябва да направим малка книжка с тези брачни изявления. Нещо като молитвена книжка за хората, които да могат да я използват в деня на своята сватба.

Може да бъде малка книжка и да съдържа не само тези думи, но и цяла церемония и основни наблюдения за любовта и взаимоотношенията между двама души, които са дадени в трите книги на този диалог, както и някои молитви и медитации, свързани с брака - който, както изглежда, Ти *не* отричаш!

Толкава съм щастлив, защото за миг ми се стори, че си „срещу брака“.

Та как бих могъл да бъда срещу брака? Ние *всички* сме сключили брачен съюз, ние сме *невестата и младоженецът*, сега и завинаги. Ние сме свързани, ние сме Едно цяло. Нашата брачна церемония е най-голямата, която някога е имало. Моят обет към теб е най-великият обет, даван някога. Аз ще те обичам завинаги и ще те освободя в името на всичко. Моята любов никога няма да те обвързва по никакъв начин и поради това ти си „обвързан“ да Ме обикнеш - защото свободата да Бъдеш Истинския си Аз е твоето най-голямо желание и Моят най-голям дар.

Вземаш ли Ме сега за твой законен брачен партньор и сътворец, според най-висшите закони на вселената?

Да.

А Ти вземаш ли *ме* за Свой партньор и сътворец?

Да. И Винаги съм те Вземал. Сега и през цялата Вечност ние сме едно. Амин.

Амин.

## 14.

Благоговение и преклонение ме изпълва, когато чета тези думи. Благодаря Ти, че си тук с мен, и то така! Благодаря Ти, че си с всички нас, защото милиони са прочели думите в тези диалози и милиони предстои да ги прочетат. И ние притаяваме дъх пред този дар на Твоето идване в нашите сърца.

Мои съкровени създания - Аз винаги съм бил във вашите сърца. Мога само да се радвам, че действително Ме чувствате там.

Винаги съм бил с вас, никога не съм ви изоставял, Аз съм вие и вие сте Аз и Ние няма никога да се разделим. Никога, защото това е *невъзможно*.

Хей, почакай за миг. Имам чувството, че това е дежа ву Не сме ли Казвали всичките тези думи и преди?

Разбира се, прочети началото на дванайсета глава, само че сега те означават дори повече от онова, което означаваха първия път.

Дали не би било добре тези дежа ву да са реални и да можем понякога наистина да преживеем нещо „отново“, за да го осмислим по-добре.

Ами ти как мислиш? Мисля, че точно това понякога се случва!

Или не се случва. Или не се случва.

Браво, отново! Ти толкова бързо, толкова светкавично напредваш към едно огромно ново разбиране, че започва да става страшно.

Да, нали...? Сега има нещо сериозно, което трябва да разисквам с Теб.

Да, зная. Започвай. Кога душата се свързва с тялото?

А ти как мислиш? Когато избере.

Много добре.

Но хората искат един по-определен отговор. Искат да знаят, кога започва животът. Животът, такъв, какъвто те го познават.

Разбирам.

И така, кое сигнализира началото на живота? Дали излизането на тялото от утробата на майката, физическото раждане? Или това е моментът на зачатие, физическото свързване на елементите на физическия живот?

Животът няма начало, защото животът няма край. Животът просто се разгръща, създава нови форми.

Това изглежда като онзи глобулен материал в лампите с нагриваща се лава, които бяха толкова популярни през шейсетте години. Глобулите се спотаяваха на големи меки топки на дъното, а после от топлината започваха да се издигат, деляха се и започваха да образуват нови глобули, които се оформяха като се издигаха и на върха отново се свързваха, изсипвайки се като водопад и отново се свързваха в още по-големи глобули от съединяването на всички, и така всичко започваше отначало. В лампата нямаше никакви нови глобули, всички бяха *едни и същи*, които се преобразуваха и изглеждаха като *нови* и *различни*. Те се явяваха в безкрайно много варианти и беше истинско очарование да се наблюдава процеса на разгръщането им все отново и отново.

Това е великолепна метафора. Точно така е и с душите. Единната Душа, която всъщност е всичко, Кое е Е -преобразува себе си във все по-малки и по-малки частици. Всички тези „частици“ са били там от самото начало. Не съществуват нови частици, а само отделни късове от всичко, Кое е Винаги е Било, което се преобразува, така че да изглежда ново и различно.

Има една прекрасна популярна песен, написана и изпълнявана от Джоан Озбърн, в която се пита: „Ами ако Бог е един от нас? Един глупак като всеки от нас?“. Ще ми се да я помоля да промени стиха на: „Ами ако Бог е един от нас? Една глобула като всички нас?“

Ха. Много добра идея. И знаеш ли, песента ѝ наистина е великолепна. Тя истински въздейства, но и предизвиква хората. Хората не могат да търпят мисълта, че Аз не съм по-добър от когото и да било измежду тях.

Такава реакция е интересно наблюдение. Не толкова по отношение на Бога, колкото по отношение на човечеството. Ако считаме за богохулство, че Бог бива сравняван с някой от нас, какво говори това за нас самите?

Какво наистина?

И все пак Ти действително си един от нас. Нали точно това твърдиш тук. Значи Джоан е била права.

Определено да. Дълбоко права.

Искам да се върна на въпроса си. Можеш ли да ми кажеш, кога започва животът, такъв, какъвто ние го познаваме? В кой миг душата влиза в тялото?

Душата не близа в тялото. Тялото бива обгърнато от душата. Не си ли спомняш какво казах преди? Тялото не е дом на душата, тъкмо обратното е.

Всичко винаги е живо. Не съществува нищо, което да е „мъртво“. Такова състояние на битието не съществува.

Всичко, което винаги е живо, просто се преобразува в нова форма - в нова физическа форма. Тази форма винаги е натоварена с жизнена енергия, с енергията на живота.

Животът, ако наричате живот енергията, която Съм Аз, е винаги наличен. Той никога не отсъства. Животът никога *не свършва*, нито може да има момент, когато да *започне*?

Хайде, помогни ми да разбера. Знаеш какво искам да проумея.

Да, зная. Искаш да се включа в дебата за абортите.

Да, наистина, признавам! След като Бог е тук, имам шанса да задам един първостепенен въпрос. Кога започва животът?

Отговорът също е първостепенен, но ти не го чуваш. Дай ми още един шанс!

Той никога не започва. Животът никога не „започва“, защото никога не „свършва“. Ти искаш да навлезеш в биологичните подробности, за да изградиш едно правило въз основа на нещо, което на вас хората ви се ще да наречете „Божия закон“. За това как хората да се държат и след това да бъдат наказани, ако не се държат по този начин.

И какво лошо има в това? То ще ни даде възможност безнаказано да убиваме лекарите на паркинга около клиниките.

Да, разбирам. Вие винаги сте Ме използвали, Мен и това, което наричате *Мои закони*, за да оправдаете какви ли не неща през годините.

О, хайде! Защо просто не кажеш, че прекратяването на бременността е убийство?

Не можеш да убиеш никого и нищо.

Не, но можеш да прекратиш неговата „индивидуализация“! А на наш език това се нарича *убийство*!

Не можеш да спреш процеса, при който една част от Мен индивидуално се изявява по определен начин, без тази част от Мен, която се изявява по този начин, да е съгласна.

Какво? Какво говориш?

Говоря, че нищо не се случва противно на волята Божия.

Животът и всичко, което се случва, е проявление на Божията воля - разбирай, *твоята* воля - която става явна. Както вече съм говорил в този диалог, *твоята* воля е *Моя* воля. И това е така, защото Ние сме Едно цяло.

*Животът е* Божия воля, която се *проявява свършено*. Ако нещо е ставало *противно* на Божията воля, то не би могло да стане. По определение на Божията същност това *не може да стане*. Вярваш ли, че някоя душа може да *реши нещо* вместо друга? Вярваш ли, че вие като индивиди можете да си влияете един на друг, без другият да приеме да бъде повлиян? Подобно разсъждение би могло да с основава върху представата, че вие сте откъснати един от друг.

Нима вярвате, че можете да повлияете на живота по някакъв начин, по който Бог да не желае да бъде повлиян? Такава вяра би могла да се основава само на идеята, че вие сте откъснати от Мен.

И двете подобни идеи са погрешни.

Твърде надменно е от ваша страна да вярвате, че можете да повлияете върху вселената по начин, който е неприемлив за нея. Вие имате работа с могъщи сили. И в това отношение някои от вас вярват, че са по-могъщи и от най-могъщата сила. Ала не сте. Но също така и не сте по-малко могъщи от най-могъщата сила. Вие сте тази могъща сила. Нито повече, нито по-малко. И така, оставете тази сила да бъде с вас!

Нима твърдиш, че не мога да убия никого без неговото или нейното позволение? Искаш да кажеш, че на някакво висше ниво всеки, който е убит, се е *съгласил* да бъде убит?

Ти разглеждаш нещата по земен начин и мислиш със земни понятия и затова не можеш да разбереш това, което твърдя.

Не мога да не мисля „свс земни понятия“. Аз съм туй: и *сега*, на тази Земя!

Но ето какво Аз ще ти кажа: „Ти си на този свят, но не принадлежиш на него“.

Значи моята земна реалност не е никаква реалност, така ли?

А нима ти наистина мислеше, че е реалност? Не зная.

Нима никога не си си и помислял: „Има нещо по-голямо, което става тук“?

О, да, разбира се, че съм си помислял.

И наистина *има нещо по-голямо, което става тук, именно това ти обяснявам.*

Добре, разбирам. Предполагам, че сега мога да изляза и да убия, когото си поискам, защото не бих могъл да го направя, ако той не се е съгласил!

Човечеството фактически действа точно по този начин. Любопитното е, че ви е трудно да разберете това, а всъщност действате така, сякаш е истина.

Нещо по-лошо, вие убивате хора *противно* на тяхната воля, сякаш че това няма значение.

Да, *разбира се*, че има значение! Проблемът е, че *по-голямо* значение има каква е нашата воля. Нима не разбираш? В момента, в който човек убие някого, той не си казва, че този факт няма значение. Това би била твърде лекомислено. Проблемът е, че *нашите* желания са от *по-голямо* значение.

Разбирам, разбирам. Излиза, че по-лесно е да се приеме, че няма нищо лошо в това да убиваш другите *противно* на тяхната воля. Това вие можете да правите напълно безнаказано. Именно когато го вършите *в съгласие с тяхната воля*, тогава чувствате деянията си неправилни.

Никога не съм казвал такова нещо. Не е човешко да се мисли така.

Не е ли? Ще ти покажа колко са лицемерни някои хора. Вие приемате за нормално да се убие някой *въпреки* неговата воля, ако смятате, че имате достатъчно основателна *причина* за това, както например по време на война или при екзекуция. Или когато бива убит някой лекар на паркинга край клиника за аборти. Но ако човек чувства, че има достатъчно основателна причина *да иска* да умре, няма да му помогнете. Това се нарича „съучастие в самоубийство“ и тогава то ще бъде престъпление!

Ти ми се подиграваш.

Не. *Вие* Ми се подигравате. Вие сте тези, които смятате, че *Аз опрощавам* убийството на човек *срещу* неговата воля, докато бих могъл да *заклеймя* убийството на човек *в съгласие с* неговата воля.

*Това е безумие.*

А вие не само че не желаете да видите безумието във всичко това, но обвинявате онези, които ви *посочват това безумие*, че те самите не са с разума си. Вие сте разумните, а те са само едни нарушители на реда.

И именно върху тази измъчена логика градите *целия си живот* и своите *теологически системи*.

Никога не съм възприемал нещата така.

Но ето какво ще ви кажа: Дошло е времето да погледнете на нещата по нов начин. Сега е моментът на вашето ново рождение като отделни индивиди и като общество. Вие трябва да пресътворите света си сега, преди да го унищожите със своите безумства.

А сега *чуйте* Ме.

Ние всички сме Едно цяло.

Ние сме Едно.

Вие не сте разделени от Мен и не сте разделени един от друг.

Всичко, което вършим, Ние го вършим във взаимно съгласие. Ние сме сътворци на нашата собствена реалност. Ако вие превратите една бременност, Ние прекратяваме тази бременност. Вашата воля е Моя воля.

Никой индивидуален аспект на Божественото няма власт над никакъв друг аспект на Божественото. Невъзможно е една душа да въздейства върху друга, *противно* на нейната воля. Не съществуват нито жертви, нито насилници. От вашата ограничена перспектива вие не можете да разберете това, но *Аз* ви казвам, че е така.

Съществува една-единствена причина да бъдете, да имате или да вършите нещо и тя е като пряк израз на Истинската ви Същност. Ако Истинската ви Същност като отделни индивиди и като общество е тази, която сте избрали и която желаете, няма защо да се променя нищо, но ако от друга страна, вярвате, че пред вас стои по-възвишено преживяване и дори по-възвишено проявление на Божествеността от това, което в момента проявявате, тогава вървете

към тази истина.

Тъй като Ние всички сме сътворци, може би ще Ни бъде полезно да посочим на другите пътя, по който някои части от Нас желаят да вървят. Вие можете да сте този, който посочва пътя, изявявайки в живота онова, което искате да сътворите и приканвайки и другите да последват вашия пример. Можете дори да кажете: „Аз съм пътят и животът. Последвайте ме". Но внимавайте, някои хора са били разпъвани за подобни твърдения.

Благодаря. Ще се вслушам в съвета Ти, ще си държа главата ниско сведена.

Както виждам, добре се справяш.

Ами когато си заявил, че водиш разговор с Бога, малко трудно да си държиш главата ниско.

Което и други са установили.

И което е може би основателна причина да си държа устата затворена.

Малко е късно за това. .

А чия е вината?

Разбирам какво искаш да кажеш.

Няма нищо, прощавам Ти.

Наистина ли?

Да.

Но как можеш да Ми простиш?

Защото разбирам причината, поради която го направи. Разбирам защо се обърна към мен и започна този диалог. А когато разбирам защо нещо е станало, мога да простя всички усложнения, които то ми причинява.

Хмм. Сега става интересно. При това положение можеш да си помислиш, че Бог е толкова благороден, колкото си и ти.

*Срази ме.*

Ти имаш странно отношение към Мен. В някои случаи си мислиш, че никога не можеш да постигнеш Моето Величие, а в други си мислиш, че Аз не мога да бъда толкова велик, колкото си ти.

Не е ли интересно това?

Изумително.

Така е, защото смяташ, че Ние сме разделени. Всякакви подобни илюзии щяха да те напуснат, ако смяташе че Ние сме Едно цяло. .

Такава е основната разлика между вашата култура, която е в младенческо състояние, една всъщност примитивна култура, и високоеволюираните култури във вселената. Най-значителната разлика е, че във високоеволюираните култури за всички мислещи същества е ясно, че няма разделение между тях и това, което наричат „Бог".

Те са наясно, че няма разделение между тях и другите същества. Знаят, че всеки преживява целостта по свой индивидуален начин.

О, чудесно, сега ще засегнеш темата за високоеволюираните същества във вселената. Отдавна очаквам този момент.

Да, струва ми се, че е време да разгледаме този въпрос.

Но преди това просто е наложително да се върна на проблема за абортите. Нали няма да започнеш да твърдиш, че щом нищо не може да се случи на човешката душа противно на нейната воля, това ни дава правото да убиваме? Нали не оправдаваш абортите и не ни даваш „вратичка" за измъкване от този проблем?

Аз нито оправдавам, нито осъждам абортите, по същия начин както нито оправдавам, нито осъждам войната. Хората от всяка страна си мислят, че оправдавам бойната, която те водят и заклеймявам войната на техния противник. Представителите на всеки народ си мислят, че „Бог е на тяхна страна". Представителите на всяка кауза приемат същото. *Всеки човек* има чувството или поне *заявява*, че има Бог на своя страна при всяко решение или избор, който прави.

И знаеш ли *защо* всички създания вярват, че Бог е на тяхна страна? *Защото наистина Аз съм на тяхна страна* и всички същества инстинктивно го знаят. Това е друг начин да се каже: „Каквато е твоята воля за теб, такава е и Моята воля". А това е още един начин да се каже, че

съм ви дал *свободна воля*.

Не може да има свободна воля, ако нейните проявления се наказват. Това превръща свободната воля в най-обикновена пародия и в нейната собствена противоположност.

И така по отношение на аборта или войната, на това да си купиш кола или да се ожениш за този или онзи човек, да водиш или да не водиш сексуален живот, по отношение на това „да изпълниш дълга си или не, Аз нямам предпочитания.

Всички вие сте в процес на самоопределение. Всяко действие определя кои сте.

Ако сте удовлетворени от начина, по който сте пре-сътворили самите себе си, ако това ви е полезно, вие ще продължите по същия начин. Но ако не сте удовлетворени, ще спрете. Това се нарича еволюция. Процесът е бавен, защото еволюирайки, вие непрестанно променяте своите представи за това, което реално ви е полезно. Променяте своите понятия за „удоволствие“.

Спомни си какво казах по-рано. Може да се определи нивото на един човек или нивото на едно общество по това, което дадено същество или общество нарича „удоволствие“. Тук бих добавил - по това, което намира за полезно.

Ако ви е от полза да водите война и да убивате други същества, вие ще го сторите. Ако ви е от полза да превратите една бременност, вие ще го сторите. Единственото, което се променя в процеса на еволюция, са вашите представи за това какво ви е полезно. А те се основават на това, което според вас се стремят да осъществите.

Ако се опитвате да стигнете Сиатъл, няма да ви е от полза да се насочите към Сан Хосе. Не че е „неправилно в морално отношение“ да отидете, то няма да ви е от полза.

Въпросът за това какво се опитвате да постигнете се превръща във въпрос от *първостепенно значение*. И то не само в живота ви изобщо, а и във всеки *миг* от вашия живот конкретно, защото самият живот се създава от неговите *мигове*.

Всичко това го разгледахме в големи подробности в началото на нашия свят диалог, който ти нарече първа книга. Повтарям го тук, защото, изглежда, е нужно да го напомня. В противен случай нямаше да ми зададеш въпроса за аборта.

Когато се готвите за аборт, следователно, или когато се готвите да изпушите поредната цигара или да сварите и изядете това животно, или когато се готвите да изпреварите онзи човек на уличното платно, независимо дали проблемът е сериозен или незначителен, дали изборът е по отношение на нещо голямо или малко, съществува само един въпрос, който трябва да разгледате: „Това изразява ли моята Истинска Същност? Това ли избирам да бъде в този момент?“

*Нищо не остава без последствия.*

Всяко нещо си има своята последица. Последицата е това, което сте създали от себе си.

Вие сте в процес на самоопределение на Своята Същност във всеки един момент.

Това е отговорът на твоя въпрос за аборта. Това е отговорът на въпроса за войната. Това е отговорът на въпроса за тютюнопушенето и яденето на месо. Това е отговорът на всеки *въпрос за вашето поведение*.

Всяко действие е действие на самоопределение. Всичко, което мислите, говорите и вършите заявява, „това съм Аз“.

## 15.

Искам да ви кажа, мои скъпи чедо, че въпросът Кои Сте и Кои Избирате да Бъдете е от първостепенно значение. Не само защото той определя духа на вашия опит, а защото създава естеството и на Моя опит.

През целия ви живот са ви внушавали, че Бог ви е създал, сега Аз идвам, за да ви кажа: вие създавате Бога.

Зная, че това е огромно пренастройване на вашите разбирания, но то се налага, ако искате да осъществите истинската работа, заради която сте дошли.

Свята е работата, с която ние с вас сме се заели. Свещена е земята, по която стъпваме.

Това е Пътят.



Всеки момент Бог Се самоизразява във вас, като вас и чрез вас. Вие сте в процес на непрестанен избор на това как Бог да бъде пресътворен сега и Той никога не би ви отнел този избор, нито ще ви накаже, ако изборът ви е „неправилен“. Но в този избор вие не сте и никога няма да бъдете оставени без напътствия. *Във вас е вградена вътрешна система за ръководство, която ви посочва винаги пътя към дома.* Това е гласът, който винаги ви напомня най-върховния избор и който ви изправя през най-мощната ви визия. Нужно е само да послушате гласа и да не се отказвате от тази визия.

През цялата ви история Аз съм ви изпращал учители. Всеки ден, по всяко време моите вестители ви носят светлия полъх на огромна радост.

Писани са свещени писания и светци са живели, за да можете да познаете вечната истина: „Вие и Аз сме Едно цяло“.

Сега отново ви изпращам писания - едно от тях държите в ръцете си. И отново ви изпращам вестители, които се стремят да ви предадат Божието слово.

Ще се вслушате ли в думите им? Ще чуете ли вестителите? *Ще станете ли едни от тях?* Това е големият въпрос, това е големият призив, това е великият избор. Светът очаква да го изявите. А вие го изявявате с начина, по който изживявате своя живот.

*Човешкият род няма шанс да се повдигне от своите най-низши мисли, докато вие не се издигнете на нивото на своите най-възвишени идеи.*

Тези идеи, изразени чрез вас и като вас създават трегера, разчистват мястото, служат като образец за следващото ниво на човешкия опит.

Вие сте пътят и животът. Светът ще ви последва. В това отношение изборът не ви принадлежи. Това е единственото, в което нямате свободен избор. Просто Така Е. Вашият свят ще последва собствената ви представа за самите себе си. Следвал я е винаги и винаги ще я следва. Първо идва вашата мисъл за самите себе си, а после следва външният свят на физическото проявление.

Каквото мислите, това и създавате. Каквото създавате, в това се превръщате. В каквото се превръщате, това изразявате, каквото изразявате, това преживявате. Каквото преживявате, това сте. Каквото преживявате, това мислите.

И така кръгът се затваря.

Святата работа, за която сте призовани, едва сега започва. Едва сега вие започвате да разбирате какво вършите.

Вие самите сте причина да го узнаете. Вие самите сте причина да се интересувате от това. И вие наистина се интересувате повече от всякога преди коя е Вашата Истинска Същност, защото сега най-сетне можете да видите цялата картина.

Аз съм това, което сте вие.

*Вие сте определението на Бога.*

Изпратил съм ви една благословена частица от Себе Си във физическа форма, за да познае Себе Си *от опит*, да пре-живее всичко, което *теоретично зная*, че Съм. Животът съществува като средство Бог да превърне теорията в пре-живяване. Животът съществува заради това и *вие да направите същото*. Защото вие *сте* Бог, осъществяващ това.

Аз избирам да пресътворявам Себе Си отново във всеки отделен момент. Избирам да преживея най-мощната версия на най-върховната визия, която съм имал за Своята Същност. Аз съм ви сътворил, за да Ме пресътворявате. Това е Нашата свещена работа. Това е Нашата най-върховна радост. Това е самата Наша причина да бъдем.

## 16.

Тези думи ме изпълват с благоговение. Благодаря Ти, че си тук с мен по този начин. Благодаря Ти, че си тук с всички нас.

За Мен е удоволствие. Благодаря и на вас, че сте тук с Мен.

Имам още няколко въпроса. Някои от тях са свързани с тези високоеволюирали същества, след което ще мога да приключа този диалог.

Възлюблени мой, ти никога няма да приключиш този диалог, нито това е необходимо. Твоят разговор с Бога ще продължава винаги. И сега когато ти активно се включи в него, този разговор ще доведе до приятелство. Всички хубави разговори евентуално водят до приятелство

и съвсем скоро вашият разговор с Бога, ще породи *Приятелство с Бога*.

Аз чувствам това. Чувствам, че ние всъщност сме станали приятели.

При всички взаимоотношения, ако това приятелство се подклажда, подхранва и развива, то ще породи накрая чувство за съ-причастие. Ти ще почувстваш и преживееш *Съпричастие с Бога*.

Това ще бъде Свето Причастие, защото тогава ние ще говорим като Един.

Значи този диалог ще продължи?

Да, винаги. И няма да се налага да се сбогуваме в края на тази книга?

Никога няма да трябва да се сбогуваме. Ще трябва само да се здрависваме.

Ти си прекрасен, знаеш ли? Ти си просто прекрасен.

И ти също, сине Мой. Ти също си прекрасен. Каквито са всичките ми деца, навсякъде.

Твоите деца са навсякъде? Разбира се.

Искам да кажа дали са *навсякъде* в буквалния смисъл? Съществува ли живот на други планети? Навсякъде във вселената ли са твоите деца?

Отново, „разбира се“. А тези цивилизации по-напреднали ли са от нас?

Някои от тях, да. В какво отношение?

Във всяко отношение. Технологически. Политически. Социално. Духовно. Физически. Психологически.

Например вашата настоятелна склонност да правите съпоставка, постоянната ви необходимост да характеризирате нещо като „по-добро“ или „по-лошо“, „по-висше“ или „по-низше“, „добро“ или „лошо“, демонстрира в какъв дълбок дуализъм сте изпаднали, в какъв дълбок сепаратизъм сте се потопили.

При по-напредналите цивилизации не се ли наблюдават подобни особености? И какво имаш предвид под дуализъм?

Нивото на напредналост на едно общество неизбежно се отразява в степента на неговото дуалистично мислене. Еволюцията на обществото се проявява в движение по посока на единство, а не на сепаратизъм.

Защо е така? Защо единството е такъв критерий?

Защото единството е истината. Сепаратизмът е илюзията. Докато едно общество разглежда себе си като разединено, като сбор от обособени единици, то живее в илюзията.

Целият живот на вашата планета се гради на сепаратизма, основава се на дуализма.

Във вашите представи вие съществувате като обособени семейства или родове, които се групират в обособени селища или области, които се групират в обособени нации или страни, изграждайки един разделен свят или планета.

Представяте си, че вашият свят е единственият обитаем свят във вселената. Представяте си, че вашата нация е най-издигнатата нация на земята. Представяте си, че вашата област е най-добрата област сред нацията и че вашето семейство е най-прекрасното в областта. . И най-сетне си въобразявате, че сте по-добри от останалите във вашето семейство.

О, вие твърдите, че *не* мислите нищо подобно, но *постъпвате* така, *сякаш го мислите*.

Истинските ви мисли се отразяват ежедневно във вашите обществени решения, политически изводи, религиозно самоопределение, икономически избор и индивидуален избор на всичко, от приятелите до системата от убеждения и до самото отношение към Бога, тоест към Мен.

Чувствате се толкова откъснати от Мен, че дори си мислите, че не съм готов да разговарям с вас. По този начин се налага да отричате правдоподобие на собствения си опит. Вашият опит ви говори, че вие и Аз сме Едно цяло, но вие отказвате да *повярвате* в това. Така се оказвате разделени не само един от друг, но и откъснати от собствената си истина.

Но как е възможно човек да бъде откъснат от собствената си истина?

Като я пренебрегва, като виждайки я, я отрича, или като я променя, изкривява, изопачава, така че да съответства на предварителните му представи, които си е изградил дотук.

Да вземем въпроса, с който започнахме. Ти ме запита дали съществува живот на други планети. Аз отговорих, разбира се. Казах, разбира се, защото доказателствата са толкова очевидни. Толкова очевидни, че съм удивен, че дори поставяш такъв въпрос.

Именно така човек може да бъде „откъснат от собствената си истина“: като вижда

истината в очите, и то толкова непосредствено, че да не може да не я забележи, а след това отрича, каквото е видял.

Отричането е механизмът в този случай. А отричането на нещо не е толкова коварно, както самоотричането.

Ти си прекарал целия си живот в това да отричаш Истинската си Същност.

Достатъчно тъжно би било, ако в своето отричане се бяхте ограничили до не толкова лични неща, каквито са например: изчезването на озоновия слой, изсичането на вековни гори, ужасното отношение към вашите подрастващи. Но не ви стига това, че отричате всичко, което виждате наоколо си, вие не намирате покой, докато не отречете и всичко, което виждате *вътре* в себе си.

Виждате добродетел и съчувствие в себе си, но ги отричате, виждате мъдрост в себе си, но я отричате, виждате своите безкрайни възможности, но се отказвате от тях. Виждате и преживявате Бога в душите си, но го отричате.

Отричате, че Аз съм с вас и че Аз това сте вие - и по този начин Ми отричате мястото, което очевидно и по право Ми се полага.

Аз не съм Те отричал и не Те отричам. Признаваш ли, че Ти си Бог?

Ами, не бих се изразил по *този начин*...

Ето, това е. А Аз ти казвам: „*Преди петли да пропеят три пъти ще се отречеш от Мен*”.

Със самите си мисли, ти ще се отречеш от Мен.

Със самите си думи, ти ще се отречеш от Мен.

Със самите си действия, ще се отречеш от Мен.

А дълбоко в сърцето си знаеш, че Аз съм с теб и в теб, че Ние сме Едно цяло. И все пак се отричаш от Мен.

О, някои от вас нямат проблеми да твърдят, че Аз съществувам, ала вън от вас. Някъде там, далеч. И колкото по-далеч си представяте, че съм, толкова по-далеч отстъпвате от собствената си истина.

Но защо? *Защо?* Защо не вярваме на това, което сами виждаме?

Защото така сте обзети от илюзията, толкова дълбоко сте потънали в нея, че не можете да видите нищо отвъд нея. Всъщност вие не трябва да виждате отвъд нея, за да продължи илюзията. Това именно е Божествената дихотомия.

Вие *трябва* да се отричате от Мен, за да продължите да търсите да се *превърнете* в Мен. А това е, към което се стремите. Защото вие не можете да се превърнете в нещо, което вече сте, затова отричането има значение. То е полезно средство, докато не стане излишно.

Мъдрецът знае, че отричането е за онези, които избират илюзията да продължи. Приемането е за онези, които избират илюзията вече да свърши.

Приемането, заявяването и демонстрацията. Това са *трите стъпки* към Бога:

Приемането на Истинската ви Същност.

Заявяването ѝ, така че целият свят да чуе.

И демонстрирането ѝ по всякакъв възможен начин.

Извяването на своето Аз е *винаги* последвано от неговото проявление. Вие ще *покажете* своето Аз в качеството му на Бог - по същия начин, както сега проявявате това, което смятате, че е Вашето Аз. Вашият живот е проявление на онова, което смятате за своя същност.

Ала в процеса на това проявяване ще се появи и най-голямото предизвикателство. Защото в момента, в който спрете да отричате Самите Себе Си, другите ще ви отрекат.

В момента, в който заявите, че сте Едно с Бога, другите ще заявят, че сте се сдружил със сатаната.

В момента, в който дадете израз на най-върховната истина, другите ще заявят, че изразявате най-низше богохулство.

И както става с всички мъдрци, които спокойно проявяват своята мъдрост, пред вас ще се прекланят и в същото време ще ви ругаят. Едновременно ще ви въздигат на пиедестал и ще ви хулят. Ще ви оказват почести и ще би разпънат, защото докато за вас цикълът ще е свършил, онези, които продължават да живеят в илюзията, няма да знаят по какъв начин да ви възприемат.

Ами това ще се случи ли с мен? Не разбирам. Объркан съм. Мислех, че сам каза, и то нееднократно, че илюзията трябва да продължава, че „играта“ трябва да се играе все още и още, за да има изобщо „игра“?

Да, Казвал съм това. И е така. Играта продължава. Това, че един или двама са завършили цикъла на илюзията, не означава, че играта е свършила за вас и за другите играчи.

Играта няма да свърши, докато всичко-във-всичко стане Едно отново, но дори тогава играта не свършва, защото в момента на Божественото възсъединяване всичко с всичко, блаженството ще бъде така великолепно, че Аз-Ние-Вие буквално ще се пръснем от щастие, ще се взривим от радост - и цикълът ще започне отново.

Той няма никога да свърши, дете Мое. Играта няма никога да свърши. Защото тази игра е самият живот, а животът е Нашата Същност.

А какво става с този индивидуален елемент, или „част от Всичко“, както го наричаш Ти, който се издига до мъдрост и постига Всезнание?

Мъдрецът знае, че само неговият дял в цикъла е завършен, той знае, че преживяването на илюзията е свършило само за него.

Сега мъдрецът се смее, защото мъдрецът вижда мъдрия план. Мъдрецът вижда, че дори когато сам е приключил цикъла, играта продължава; опитът продължава. Тогава мъдрецът разбира, че неговата роля е да участва в опита. Ролята на мъдреца е да води останалите хора към мъдростта. И така, той продължава играта, но по нов начин, с нови средства, защото вижда илюзията, което му позволява да излезе извън нея. И така мъдрецът от време навреме излиза извън илюзията, тогава, когато това отговаря на неговите цели и му доставя удоволствие. Така той/тя заявява и проявява своята мъдрост и бива наречен/наречена Бог/Богиня от останалите.

Когато всички от вашата раса постигнат мъдростта, тогава расата ви като цяло (защото вашата раса наистина е едно цяло), ще преодолее пространството и времето (защото след като сте разбрали законите на физиката, ще можете да ги овладеете). Тогава ще поискате да бъдете в помощ на другите раси и цивилизации, за да постигнат и те мъдростта.

Така както представителите на други раси и цивилизации помагат на нас, така ли?

Точно така. Абсолютно вярно.

И само когато всички раси в цялата вселена постигнат мъдрост...

... или както Аз се изразих, само когато всичко Мое познае Единството...

... тази част на цикъла ще свърши.

Ти се изрази много мъдро, защото самият процес *никога* няма да свърши.

Тъй като завършекът на тази част от цикъла е самият процес!

Браво! *Великолепно!* Ти разбра.

И тъй, да. Съществува живот на други планети и в голямата си част е по-напреднал от вашия.

По какъв начин? Ти така и не ми отговори на този въпрос.

О, да, отговорих. Казах, по всякакъв начин. Технологически. Политически. Социално. Духовно. Физически. Психологически.

Да, но дай ми някакви примери. Тези твърдения са толкова широки, че за мене са лишени от смисъл.

Знаеш ли, харесва ми твоята искреност. Не са много хората, които ще погледнат Бог в очите и ще заявят, че това, което Той Казва, е лишено от смисъл.

И така, какво смяташ да направиш по този въпрос?

Точно. Ти имаш съвсем точно отношение, защото, разбира се, си прав. Можеш да отправяш към Мен предизвикателства. Да се опълчваш срещу Мене, да Ми задаваш въпроси, колкото си искаш и Аз няма да направя нищо зло заради това.

Мога да направя нещо благословено, каквото правя в момента с този диалог. Не е ли той едно благословено събитие?

Да, така е. И е помогнал на мнозина. Милиони хора са били дълбоко разтърсени от него и продължават да бъдат.

Зная това. Всичко е част от „духовния план“, плана, чрез който да постигнете мъдрост.

Ти си знаел от самото начало, че тази трилогия ще има огромен успех, нали?

Разбира се. Кой смяташ, че е причината за този успех? Кой си представяш, че е помогнал на всички хора, които четат книгите, да намерят своя път към тях?

Ето какво ще ти кажа: познавам всеки човек, който ще се обърне към този материал и зная причината, поради която всеки човек е достигнал до него.

И те също я знаят. Въпросът сега е дали отново ще се отрежат от Мен?

Нима това има значение за Теб?

Ни най-малко. Всички Мои деца един ден ще се завърнат обратно към Мен. Въпросът е не дали ще се завърнат, а кога. Това може да има значение за тях. И така онези, които имат уши да слушат, нека чуят.

"И така, говорехме за живота на другите планети и Ти беше на път да ми дадеш някои примери за това, че той е много по-напреднал от живота на Земята.

Технологически повечето от другите цивилизации са по-напреднали от вас. Има и такива, които са по-изостанали, но те не са много, повечето са по-напреднали.

По какъв начин? *Дай ми някакъв пример.*

Добре. Например времето. Както е известно, вие не можете да контролирате метеорологичните условия (дори не можете достатъчно точно да предсказвате какво ще бъде времето). По този начин сте подложени на произвола на времето. Повечето светове не са в такова положение. Съществата от повечето планети могат да контролират местната температура например.

Наистина ли? Аз мислех, че местната температура зависи от разстоянието до нейното слънце, от атмосферата и т. н.

Това установява нейните параметри, но в рамките на тези параметри може да се извърши много.

Но как? По какъв начин?

Като се влияе върху средата. Като се създадат или не се създават определени условия в атмосферата.

Не е въпросът само в какво положение сте спрямо едно слънце, а какво сте поставили *между себе си* и слънцето.

Вие сте поставили най-опасните неща във вашата атмосфера и сте извели едни от най-важните. Въпреки това настоятелно го отричате. Повечето от вас не са склонни да го признаят.

Дори когато най-възвишените умове между вас доказват несъмнено вредата, която нанасяте, вие отказвате да я признаете. Обявявате тези светли умове за безумни и настоявате, че знаете по-добре от тях.

Или твърдите, че тези мъдри хора преследват лични цели или имат свои собствени интереси във всичко това. Истината обаче е, че вие преследвате свои собствени цели. Искате да се наложите. Защитавате специални интереси.

А главният ви интерес сте вие самите. Всяко доказателство, колкото и да е то научно, колкото и видимо и убедително да е, ще бъде отхвърлено, ако нарушава вашия личен интерес.

Това е доста сурово твърдение и аз не съм сигурен, че е вярно.

Така ли? Да не би да искаш да кажеш, че Бог е лъжец?

Ами не бих го формулирал точно така...

Знаеш ли колко дълго бе нужно на народите да постигнат съгласие и да спрат да отравят атмосферата с хлоровъглероди?

Да, но...

Да, но нищо. Защо предполагаш, че е било необходимо толкова време? Няма значение. Аз ще ти кажа. Защото да спрат отравянето би коствало на много големи компании твърде много пари. Трябвало им е толкова дълго време, защото много отделни хора биха се лишили от своите удобства.

Нужно им е било толкова дълго време, защото години наред мнозина хора и народи са предпочитали да отричат и всъщност им се е *налагало* да отричат фактите, за да защитават своите интереси и позиции, за да си останат нещата такива, каквито са.

Едва сега, когато степента на раковите заболявания на кожата се повиши обезпокоително, едва когато температурата започна да се повишава и ледниците и снеговете да се топят, водата в океаните се затопли, докато реките и езерата започнаха да преливат, едва

тогава повечето от вас обърнаха внимание.

Едва когато *собственият ви, личен*, интерес го изискваше, вие видяхте истината, която от години наред най-светлите ви умове бяха изтъквали.

Какво лошо има в личния интерес? Доколкото си спомням Ти самият каза, че личният интерес е това, от което трябва да се започне?

Наистина това казах, да. Но в другите културни общества, на други планети „личният интерес“ се определя от много по-широка гледна точка, отколкото това става във вашия свят. За просветлените същества е съвсем ясно, че това, което причинява зло на един, причинява зло на мнозина и че това, от което малцина имат полза, *трябва* да носи полза на мнозина или в крайна сметка не е полезно на никого.

На вашата планета е тъкмо обратното. Онова, което причинява злина на един, се пренебрегва от повечето хора, онова, което носи облаги на малцина, бива отказвано на повечето.

Това е така, защото изхождате от много тясно определение на личния интерес и то рядко обхваща нещо по-вече от вашата собствена личност, най-близките ви - и при това, ако те успеят да предизвикат вашето съчувствие.

Да, наистина в първа книга казах във всички отношения да правите онова, което е в интерес на Аза, но казах също, че когато разберете онова, което е във ваш най-висш интерес, ще видите, че той е също така в най-висш интерес и на другия, защото ти и другият сте Едно цяло.

Ти и всички други сте Едно цяло - и това е ниво на познание, което още не сте постигнали.

Ти ме питаш за напредналите технологии и ето какво ще ти кажа: вие не можете да използвате напреднали технологии по начин, който да ви бъде от полза, без да сте напреднали в своето мислене.

*Напреднала технология, без напреднало мислене поражда не напредък, а смърт.*

Вие вече сте преживели това на вашата планета и сте на път почти да го преживеете отново.

Какво имаш предвид? За какво по-точно говориш?

Казвам, че в миналото на вашата планета вие сте достигали онези висоти и всъщност сте надминали висотите, към които бавно се изкачвате сега. Имали сте на Земята цивилизация и по-напреднала от тази, която понастоящем съществува. Но тя се е самоунищожила.

И не само, че се е самоунищожила, тя почти е унищожила всичко заедно със себе си.

И това е станало, защото не е знаела как да използва технологиите, които е развила. Нейната технологична еволюция е била далеч по-напреднала от духовната ѝ еволюция, тъй че в края на краищата, технологията ѝ се е превърнала в Бог. Хората започнали да се прекланят пред технологията и пред всичко, което можели да създадат чрез нея и което тя им носела. По този начин са получавали всичко, което разюзданата им технология е могла да им даде - което било разюздана разруха.

Те в най-буквалния смисъл довели своя свят до унищожение.

И всичко това се е случило на Земята?

Да.

Да ни би да говориш за изчезналата Атлантида?

Някои от вас я наричат така.

Ами Лемурия? Земята Му?

Това е също част от вашата митология.

Значи наистина е вярно. Стигали сме до този момент и преди!

О, отивали сте отвъд него. Стигали сте доста по-нататък.

И сме се самоунищожили?

А защо се учудваш? Вие правите същото и сега.

Зная, че е така. Зная, че го правим. Ще ми кажеш ли по какъв начин да спрем?

Има много други книги, посветени на този проблем, но повечето хора ги пренебрегват.

Кажми ми едно заглавие, обещавам, че няма да го пренебрегнем.

Прочетете „Последните часове на дребното слънце“.

Написана от Том Хартмън. Да! Обичам тази книга!

Много хубаво. Този вестител е вдъхновен от нас. Обърни вниманието на света върху тази книга.

Ще го направя. Непременно ще го направя.

В нея е казано всичко, което аз бих казал тук в отговор на последния ти въпрос. Няма нужда да пренаписвам тази книга чрез теб.

Тя съдържа обобщение на много от начините, по които земният ви дом е увреден и по които може да се спре това унищожение.

Досега това, което прави човешката раса на планетата, не изглежда много умно. Фактически през целия този диалог Ти описваш нашия човешки род като примитивен. Още от първия път, когато отбеляза този факт, все се питам как би изглеждала една непримитивна култура. Нали каза, че съществуват много такива общества и култури във вселената?

Да.

Колко са те?

Твърде много.

Десетки или стотици? Хиляди.

Хиляди ли? Нима съществуват *хиляди* напреднали цивилизации?

Да. А съществуват и други култури, които са по-примитивни от вашата.

Какъв е критерият за едно общество да се определи като примитивно или напреднало?

Степента, в която прилага своите най-възвишени разбирания. А вашите настоящи убеждения са различни. Вие вярвате, че едно общество би трябвало да бъде определено като примитивно или напреднало въз основа на това колко възвишени са неговите разбирания. Но каква е ползата от възвишените разбирания, ако вие не ги прилагате?

Отговорът е, че от тях няма никаква полза. Всъщност те са опасни.

Белег на примитивното общество е, че нарича регресията прогрес. Вашето общество се е придвижило назад, а не напред. До голяма степен светът ви е проявявал повече милост и съпричастие преди седемдесет години, в сравнение с днес.

За някои хора ще бъде трудно да приемат това. А Ти твърдиш, че си Бог, който не съди, но някои хора ще се почувстват много голяма степен осъждани и обвинявани в целия този диалог.

Вече засегнахме тази тема. Ако искаш да отидеш в Сиатъл, а всъщност караш към Сан Хосе, дали човекът, когото питаш за посоката, ще прояви осъждане, ако ти каже, че си се отправил в посока, която няма да те отведе там,

Където искаш да отидеш?

Да ни определяш като „примитивни“ не е просто да ни посочиш посока. Думата „*примитивен*“ е пейоративна.

Наистина ли? А пък твърдите, че се възхищавате на „примитивното“ изкуство. Определена музика също се харесва заради нейните качества на „примитивност“ - да не говорим за определени жени.

В този случай използваш играта на думи просто за да объркаш нещата.

Съвсем не е така. Просто ти показвам, че думата „примитивен“, не е задължително пейоративна. Твоето осъждане я прави такава. Терминът „примитивен“ е просто описание. С нея се обозначава чисто и просто истината: нещо, което е на ранен етап от своето развитие. Тя не казва нищо повече от това. Не определя дали то е „добро“ или „лошо“. Вие добавяте всичките тези смисли.

Аз тук не съм ви определил като „лоши“, просто описах вашата култура като примитивна. Това може да ви прозвучи като обвинение само ако имате осъждащо отношение към това да бъдеш примитивен.

Аз не проявявам такова осъждане. Разбери едно: твърдението не е осъждане, то е просто наблюдение за това, Което Е.

Искам да знаете, че Аз ви обичам. Не ви осъждам. Гледам ви и виждам само красота и възхитителни черти, също като в примитивното изкуство.

Точно така. Слушам вашата музика и изпитвам единствено вълнение.

Както при примитивната музика.

Сега започваш да разбираш. Чувствам енергията на вашата раса, както вие бихте усетили

енергията на мъж или жена с „примитивна чувственост“. И също като вас Аз се възбуждам.

Такава е истината за Мен и вас. Вие не ме отблъсквате, не ме безпокоите, дори не ме разочаровате.

Вие ме възбуждате!

Възбуден съм за нови възможности, за нови преживявания, които предстоят. Чрез вас Аз се пробуждам за нови приключения и се вълнувам при преминаването на нови нива на великолепието.

Вие съвсем не Ме разочаровате. Вие Ме *вълнувате*. Развълнуван съм от това колко сте чудесни. Мислите си, че сте на върха на човешкото развитие, но Аз ви казвам, че *това е само началото*. Вие едва сега започвате да преживявате цялото великолепието!

Вашите най-върховни идеи са все още неизразени, вашата най-върховна визия е неизживяна.

Но почакайте! Погледнете! Забележете! Дните, в които ще разцъфнете, са напред. Стъбълцето ви е станало силно и венчелистчетата ще се отворят. А ето какво ще ви кажа: Красотата и ароматът на вашето цъфтене ще изпълни земята и вие ще имате своето място в Градината на Боговете.

## 17

Ето *това* искам да чуя. *Тук съм*, за да преживея това! Вдъхновение, а не унижение.

Никога не си унижаван, освен когато се считаш за такъв. Никога не си осъждан, нито „обвиняван“ от Бога.

Мнозина не „възприемат“ тази идея - Бог, който твърди, че няма „добро“ и „зло“ и който заявява, че ние никога няма да бъдем осъдени.

Е, добре, заемете някаква по-определена позиция. Първо казвате, че ви осъждам, а сега се тревожите пък, че не ви осъждам.

Зная, зная много е объркващо, ние всички сме... сложно устроени. Не искаме да ни осъждаш, но всъщност го искаме. Не искаме да ни наказваш, но се чувстваме объркани без твоите наказания. И когато твърдиш, както в предишните две книги: „Аз никога няма да ви наказвам“, не можем да повярваме на това - и някои от нас почти обезумяват от подобна идея. Защото, ако Ти няма да ни наказваш и осъждаш, какво ще ни държи в правия път? И ако не съществува „справедливост“ на небето, кой ще премахне цялата несправедливост на земята?

Защо разчитате на небето да изправи онова, което наричате несправедливост? Не падат ли дъждовете от небето?

Да.

Ето какво ще ви кажа: Дъждът пада, както върху справедливите, така и върху несправедливите.

Как да разбираме думите: „Отмъщението е мое, казва Бог“?

Никога не съм казвал такава неща. Един от вас го е измислил и останалите са му повярвали.

„Справедливостта“ не се явява *впоследствие* на някакво деяние, а *посредством* него самото. Справедливостта е *постъпка*, а не наказание за дадено деяние.

Проблемът на нашето общество очевидно е, че търсим „справедливост“, след като е възникнала „несправедливост“, а не се стремим „да действваме справедливо“ преди всичко.

Точно в целта. Ти улучи точно в целта. Справедливостта не е действие, а реакция на действието.

Не очаквайте, следователно, от Мен да „уредя“ всичко накрая, като приложим някаква форма на „небесна справедливост“ в отвъдния живот. Ето какво ще ви кажа: не съществува *отвъден живот*, а *само живот*. Не съществува смърт. И начинът, по който изживявате и творите своя живот като отделни индивиди и като общество е демонстрация на онова, което смятате за справедливо.

И в това отношение Ти смяташ, че човешката раса не е особено еволюирала, нали?

Ако цялата еволюция се разположи на едно футболно поле, къде ще се намираме ние?



На дванайсетата линия.

Шегуваш се.

Не.

Нима сме на дванайсетата линия на еволюцията?

Хей, та вие се придвижихте от шестата до дванайсетата линия само през последния век.

Имаме ли някакъв шанс да достигнем гол линията?

Разбира се, ако не се препънете и паднете отново.

Отново ли?

Както вече казах, не за първи път вашата цивилизация е на ръба. Искам да го повторя, защото е от *жизненоважно значение да го чуете*. В миналото вие бяхте развили на вашата планета технология, която далеч превъзхождаше способностите ви да я използвате отговорно. Сега отново се приближавате до такъв момент в човешката история.

*От жизненоважно значение е да разберете това.*

Вашата настояща технология заплашва да изпревари способността ви да я използвате мъдро. Обществото ви е на ръба да се превърне в продукт на вашата технология, вместо технологията ви да бъде продукт на вашето общество.

Когато едно общество се превърне в продукт на собствената си технология, то се самоунищожава.

Защо е така? Ще ни обясниш ли?

Да. Решаващ е проблемът за равновесието между технология и космология - космологията на целия живот.

Какво имаш предвид като казваш „космологията на целия живот“?

Казано просто, това е начинът, по който стават нещата. Системата. Процесът.

„Има метод в тази Лудост“, както знаеш

Надявах се да има.

Иронията е в това, че когато осъзнаете този метод и започнете да разбирате все повече и повече начина на действие на вселената, вие се излагате на по-големия риск да я разрушите. По този начин невежеството може да бъде благослов.

Самата вселена е технология. Тя е *най-великата* технология. Тя действа съвършено. От само себе си. Но когато вие се явите и започнете да се намесвате в принципите и законите на вселената, вие се излагате на риска да разрушите тези закони. А това само по себе си е смъртно наказание. Четирийсетметров наказателен удар.

Сериозна заплаха за родния отбор.

Да. Значи отборът ще бъде разбит.

Приближавате се до такъв резултат. Единствено вие може да определите дали отборът ви ще бъде разбит. Ще го определите със собствените си действия. Например в момента познанията ви за атомната енергия са достатъчни, за да се взривите и пренесете в бъдещото царство.

Но ние няма да направим това. Достатъчно умни сме. Ще се спрем.

Наистина ли? Ако продължавате да умножавате оръжията си за масово унищожение така, както го правите сега, много скоро те ще попаднат в ръцете на някой, който ще държи света като заложник на тях или ще го унищожи.

Давайте кибрит на деца с надеждата, че те няма да запалят всичко наоколо или че самите вие ще се научите да използвате кибрита.

Решението на всичко тава е очевидно. *Вземете кибрита от децата, после изхвърлете и собствения си кибрит.*

Прекалено много е да очакваш от едно примитивно общество да се разоръжи. Така че не може и дума да става за ядреното разоръжаване, което е нашето единствено трайно решение. Та ние не можем да стигнем до споразумение дори за това да спрем ядрените опити. Ние сме раса, която е изключително неспособна да контролира самата себе си.

Освен това, ако не се самоунищожите с вашето ядрено безумие, ще унищожите своя свят с екологичното си самоубийство. Вие разрушавате екосистемата на своята планета и продължавате да твърдите, че не го правите. И сякаш всичко това не ви е достатъчно, започвате да се намесвате в биохимията на самия живот. Занимавате се с клониране и генно инженерство

и не го правите достатъчно предпазливо, за да облагодетелства човешкия род, а не да се превърне в заплаха и в най-огромната разруха на всички времена. Ако не бъдете внимателни, вие ще направите така, че ядрената и екологична заплаха да изглеждат като детска играчка в сравнение с тази.

Развивайки медицината, така че да върши работата, която вашите собствени тела трябва да вършат, вие сте създали вируси, които са толкова устойчиви на атака, че са в състояние да унищожат целия човешки род.

Тук ме караш малко да се плаша. Нима всичко е загубено? Нима играта е свършила?

Не. Но е крайно време, крайно време е да си кажете молитвата. Защитникът да се огледа, за да отбие удара. Разбирате ли Ме? Схващате ли всичко това?

Защитникът съм аз и последния път, когато ви погледнах, вие носехте същия спортен екип. Още ли сте от същия отбор?

Аз си мислех, че има само един отбор. Кой е *другият* отбор?

Всяка мисъл, която пренебрегва нашето единство, всяка идея, която ни разделя, всяко действие, което заявява, че не сме единни. „Другият отбор“ не е реален, но е част от вашата реалност, защото в това сте го превърнали.

Ако не внимавате, собствената ви технология, която сте създали, за да ви служи, ще ви унищожи.

Чувам някои хора да казват: „Но какво може да стори един човек?“

Можете да започнете като престанете да си казвате: „Какво може да стори един човек?“.

Вече ви казах, има стотици книги по този въпрос. *Престанете да ги пренебрегвате*. Прочетете ги. Действайте в съответствие с тях. Дайте и на другите да узнаят за тях. Започнете революция. Превърнете я в една еволюционна революция.

Но не става ли това вече твърде дълго време?

И да, и не. Процесът на еволюция е вечен. Но в момента процесът е свърнал по нов път. Тук има ново направление. Сега вие съзнавате, че еволюирате.

И не само, че еволюирате, но съзнавате и начина, по който става това. Сега познавате *процеса, чрез който се осъществява еволюцията* - и чрез който се *сътворява вашата реалност*.

По-рано ти си бил един наблюдател на това по какъв начин еволюира вашият род. Сега си съзнателен участник.

Повече хора от всякога преди осъзнават силата на съзнанието, своята вътрешна свързаност с всичко и реалното си самоопределение като духовни същества.

Повече хора от всякога живеят от такава позиция. Практикуват принципи, които пораждат и предизвикват специфични резултати, желани последици и преживявания.

Това наистина е еволюционна революция, защото все по-голяма част измежду вас сътворяват *съзнателно* качеството на вашия Живот, непосредствената изява на вашата истинска същност и бързото проявление на това Кой Избирате да Бъдете.

Затова този период е толкова решителен. Той е един критичен момент. За първи път в сегашната си история, (макар и не за първи път в човешкия опит) вие притежавате технология, но и разбиране за това как трябва да я използвате и за това, че тя може да унищожи целия ваш свят. Вие действително можете да изчезнете като човешки род.

Това са тъкмо темите, по които пише в книгата си Барбара Маркс Хъбърт, наречена „Съзнателна еволюция“.

Да, точно така е.

Това е документ с поразителен размах, с великолепни визии за това как да избегнем ужасните последици на предишните цивилизации и наистина да постигнем небето на Земята. Вероятно Ти си я вдъхновил!

Струва ми се, че Барбара би признала, че имам пръст в това.

Сам каза по-рано, че си вдъхновил стотици писатели, множество посланици. Има ли и други книги, които трябва да познаваме?

Твърде много са, за да ги изброим тук. Защо не направиш свое собствено издирване, а после изготви списък на тези, които особено са ти харесали, и ги сподели с другите. Аз съм говорил чрез писатели, поети и драматурзи от началото на времето. Изложил съм своята истина

в съдържанието на песни, върху художествени платна, във формите на скулптури и във всеки удар на човешкото сърце от векове насам. И ще продължа да правя това през вековете, които предстоят.

Всеки човек стига до мъдростта по начин, който е разбираем за него, по път, който му е най-добре познат. Всеки Божи посланик извлича истината от най-обикновените мигове на живота и я споделя със същата простота.

Ти си един такъв вестител. Продължавай. Кажете на хората да живеят заедно, в съгласие с най-висшата си истина. Да споделят заедно своята мъдрост, да преживяват заедно своята любов, защото те *могат* да съществуват в мир и хармония.

Така вашето общество също може да бъде издигнато, както тези, за които говорим сега.

Значи основната разлика между нашето общество и по-високоevolюираните цивилизации във вселената е представата, която имаме за разделение?

Да. Първият ръководен принцип за напреднала цивилизация е единението. Признаването на Единството и свещеността на целия живот. Така че онова, което ние откриваме при всички издигнати общества, е, че при никакви обстоятелства едно създание съзнателно не би отнело живота на друго от собствения му вид, противно на неговата воля.

При никакви обстоятелства ли?

При никакви. Дори ако бъде нападнато?

Такова обстоятелство не би възникнало в едно развито общество.

Може би не в него, но отвън?

Ако един високоеволюиран вид бъде нападнат от друг, това е гаранция, че нападателят е по-малко еволюиран. Всъщност нападателят е едно примитивно същество, защото никое еволюирано създание не би нападнало друго.

Разбирам.

Единствената причина, поради която един вид, който е нападнат, ще убие друг, е, че нападнатият е забравил коя е Истинската Му Същност. Ако първото същество си е мислело, че е идентично със своето тяло - със своята физическа *форма* - тогава то може да убие своя нападател, защото ще се страхува от „Края на собствения си живот“.

Но ако, от друга страна, първото същество разбира добре, че не е идентично със своето тяло, то никога няма да преврати тленното съществуване на друг, защото няма да има причина за това. То просто ще остави долу своето собствено тленно тяло и ще продължи да съществува в нетелесна форма.

Също като Обиван Кеноби ли?

Да, точно така. Писателите на така наречената „научна фантастика“, често ви показват една по-висша истина.

Тук трябва да спрем. Струва ми се, че това, което казвах е в пряко противоречие с онова, което каза в първа книга.

И какво бе то?

В първа книга се казва, че когато някой те оскърбява, няма защо да позволяваш това оскърбление да продължи. Казва се, че когато действаш с любов, трябва да включваш и *себе си* сред тези, които обичаш и, изглежда, там бе казано, че трябва да направиш всичко, за да спреш атаката спрямо себе си. Казва се също, че дори *войната* е позволена като отговор на нападението. Казва се в пряк цитат: „Не може да се позволи тираните да тържествуват, а тиранията им трябва да се прекрати.“

Каза се още, че да избереш да бъдеш богоподобен, не означава да избереш да бъдеш мъченик. И определено не означава да избереш да бъдеш жертва.

Сега Ти твърдиш, че високоеволюираните същества *никога* не биха сложили край на живота на друг човек. Как могат да съществуват редом едно с друго подобни противоречиви твърдения?

Прочети отново материала в първа книга. Внимателно. Там Моите отговори са дадени и трябва да бъдат разглеждани в контекста, който ти бе създал; в контекста на твоя въпрос.

Прочети собствените си думи в първа книга. Та ти твърдиш, че понастоящем не действаш на нивото на мъдростта. Ти казвах, че думите и действията на някои хора те нараняват. Като се има предвид, че това е така, питаш как най-добре да реагираш на тези

преживявания на оскърбление и нараняване.

Всички Мои отговори трябва да бъдат разглеждани в този контекст. Преди всичко, Аз казах че ще дойде денят, в който думите и действията на другите няма да те засягат. Също както Обиван Кеноби ти няма да се чувстваш наранен, дори когато някой те убива.

Това е нивото на мъдрост, което е постигнато от представителите на обществата, които разглеждам сега. Тези същества са съвсем наясно за Истинската Си Същност и за това, което не е Тяхна Истинска Същност. Много трудно е да накараш някой от тях да се почувства оскърбен или пък „наранен“ и най-малко като се застраши собственото им тленно тяло. Те просто биха *излезли* от тялото си и ще ти го оставят на теб, ако толкова много изпитваш нужда да го нараниш.

Следващото, което изтъкнах в отговора си към теб в първа книга, е, че ти реагираш така на думите и действията на другите, защото си забравил Истинската си Същност, но там Аз казвам, че няма нищо лошо в това. То е част от процеса на израстване. То е част от еволюцията. Тогава давам и едно много важно твърдение. По време на целия си процес на израстване „ти трябва да работиш на нивото, на което си. На своето ниво на разбиране, на своето ниво на воля и изявление, на своето ниво на припомняне.“

*Всичко останало, което съм казал там, трябва да бъде възприемано в този контекст.*

Дори малко по-нататък съм казал: „Приемам за целите на настоящото разглеждане, че ти все още... търсиш да реализираш (да направиш „реална“) Своята Истинска Същност“.

В контекста на едно общество от същества, които не си спомнят Истинската Си Същност, реакциите, които ви давам в първа книга трябва да бъдат точно такива. Но ти ми задаваш тези въпроси тук. Ти ме помоли да опиша *високоеволюираните общества във вселената*.

Не само по отношение на настоящата тема, но по отношение на всички други теми, които ще засегнем тук, ще бъде полезно да не гледате на тези описания на другите култури като критика спрямо собствената ви култура.

Тук не се съдържа никакво осъждане. Няма да има осъждане, затова че постъпвате по друг начин - че реагирате различно - в сравнение със създания, които са по-еволюирали.

И така онова, което казах тук, е, че *високоеволюираните същества във вселената* никога не биха „убили“ друго разумно същество в пристъп на гняв. Те преди всичко не биха *изпитали* гняв. На второ място, не биха сложили край на тленното съществуване на друго същество без неговото разрешение и трето - в отговор на конкретния ти въпрос - те никога не биха се почувствали „нападнати“, дори и от външни за тяхното общество или вид създания, защото да се чувстваш „нападнат“ означава да имаш чувството, че нещо ти се отнема - животът ти, любимият ти човек, свободата ти, собствеността ти, притежанията ти, *нещо*. Едно *високоеволюирано* създание никога не би преживяло това, защото *високоеволюираното* създание ще ти даде онова, което мислиш, че ти е толкова необходимо, че да се готвиш да му го отнемеш насилствено, дори ако това струва тленния живот на това *еволюирано* създание. Защото *еволюираните* същества знаят, че могат да *сътворят отново всичко* и съвсем естествено биха го преотстъпили на едно по-ниско развито създание, което не знае, че може да пресътвори това.

*Високоеволюираните* създания следователно не са мъченици, нито са жертви на нечий „деспотизъм“.

Но нещата отиват още по-нататък. Едно *високоеволюирано* същество е наясно, не само че може всичко да пресътвори отново, то е наясно, че *това не се налага*. То е наясно, че не се нуждае от нищо, за да бъде щастливо или да оцелее.

То разбира, че не му е нужно нищо външно спрямо него и че това, което е „той“ не зависи от нищо физическо.

По-малко *еволюираните* същества и раси не винаги са наясно по този въпрос.

И накрая *високоеволюираното* същество разбира, че то и неговият нападател са Едно цяло. То вижда нападателя като една ранена част от своето Аз. Неговата роля при тези обстоятелства е да изцели всички рани, така че всички в Едно да могат да познаят себе си в Истинската Си Същност.

Да отдаде цялото Себе Си на това друго същество би означавало за него да го излекува.

О! Каква идея, какво разбиране. Но на мене ми е нужно да се върна към нещо, което Ти каза по-рано. Каза, че високоеволюираните същества...

... нека да съкратим това на ВЕС отгук нататък, твърде дълго е названието, за да се използва отново и отново...

Добре. Ти каза, че ВЕС никога не би сложило край на тленното съществуване на друго създание, без негово позволение.

Точно така.

Но какво може да накара едно същество да даде позволение на друго да прекрати физическия му живот?

Може да има различни причини. Може да се отдаде като храна, например. Може да се пожертва за друга кауза -например, за да спре една война.

Сигурно затова съществуват дори в нашата култура хора, които не биха убили животно за храна или кожа, без да поискат позволение от неговия дух.

Да. Такъв е обичаят на американските туземци, които никога не са откъсвали цвете или билка, или растение, без да поискат разрешение. Всички местни култури имат този обичай. Интересното е, че тези племена и култури бие наричат „примитивни“.

О, Боже, нима твърдиш, че не мога да откъсна дори и една репичка, без да попитам дали ми е позволено?

Ти можеш да вършиш всичко, което решиш. Попита Ме какво вършат ВЕС.

Значи ли, че американските туземци са били високоеволюирали същества?

При всички раси и видове някои са високоеволюирали, а други не са. Това е нещо индивидуално. Като култура обаче, те са постигнали едно много високо ниво. Културните митове, които дават представа за техния опит, са много издигнати. Но вие сте ги принудили насилствено да смесят своите културни митове с вашите собствени.

Почакай малко! Какво *говориш*? Червенокожите са били диваци! Тъкмо затова се е налагало да ги убиваме с хиляди и да поставим останалите в естествени затвори, наречени резервати! Но дори и сега ние вземаме техните свещени места и ги превръщаме в игрища за голф. Това се *налага*. В противен случай те могат да *почитат* своите свещени места и да си *спомнят* историята на своята култура и *да извършват* свещените си ритуали. А това ние не можем да приемем.

Картината ми е ясна.

Всъщност не Ти е ясна. Ако ние не бяхме взели надмощие и не бяхме се опитали да заличим тяхната култура, те щяха да повлияят върху нашата! И тогава къде щяхме да се озовем? Щяхме да зачитаме земята и въздуха, отказвайки да отравяме своите реки, но в такъв случай докъде щеше да стигне индустрията ни?

Цялото население вероятно още щеше да ходи голо, *без никакъв срам*, да се къпе в реката, да се разполага из всички земи, вместо да се събира в небостъргачи и да работи сред асфалтовата си джунгла.

Ние вероятно щяхме да слушаме мъдростта на древните учения около огъня на открито вместо да гледаме телевизия. Нямахме да постигнем *никакъв прогрес*.

Е, за щастие, вие знаете кое е добро за вас.

## 18.

Разкажи ми повече за високоеволюираните цивилизации и за високоеволюираните същества. Освен това, че не се убиват по никаква причина, какво ги прави различни от нас?

Те споделят.

Ние също споделяме!

Не, те споделят *всичко*. С *всеки*. Никой не е изключен. Всички естествени ресурси на техния свят, на тяхната среда се разпределят по равно и на всеки.

Една нация или група, или култура не притежава дадено естествено богатство само защото случайно обитава физическото местонахождение на този ресурс.

Планетата (или планетите), които дадена група нарича свой „дом“ принадлежат на всички - на всички видове от тази система - всъщност планетата или групата от планети се разбират като „система“. Те се разглеждат като цялостна система, а не като сбор от отделни части или елементи, всеки от които може да бъде елиминиран, погубен или унищожен, без това да окаже вреда на самата система.

Ние наричаме това *екосистема*.

Понятието е по-широко. То не се отнася само до екологията - която представлява взаимоотношение на естествените ресурси на планетата спрямо обитателите на тази планета. Това е също *взаимоотношение* на самите обитатели един спрямо друг и спрямо околната среда.

То е *взаимоотношение на всички жизнени видове*.

Нещо като видосистема, така ли?

Да! Харесва ми тази дума! Много е подходяща! Защото онова, за което говорим е по-широко като понятие от екосистема, това наистина е *видосистема* или както Бъкминстър Фулър го е нарекъл - *ноосфера*.

На мене видосистема ми харесва повече. По-лесно е за разбиране. Винаги съм се чудел какво, по дяволите, е тази ноосфера!

„Бъки“ също харесва твоята дума. Той не е вкопчен в своите понятия. Винаги е харесвал всичко, което прави нещата по-прости и лесни.

Говориш за Бъкминстър Фулър ли? Този диалог започна да се превръща в сеанс.

Да кажем, че имам основание да зная, че същността, която се идентифицира с Бъкминстър Фулър е доволна от твоята нова дума.

О, това е великолепно! Толкова е хубаво, че мога да узная това.

Хубаво е, съгласен съм.

Значи във високоеволюираните култури от значение е видосистемата?

Да. Но това не означава, че индивидите *нямат* значение. Напротив, факт е, че ефектът върху видосистемата е най-добър, когато се има предвид избора на всеки един.

От само себе си се разбира, че видосистемата поддържа живота изцяло и на всяко отделно същество на едно оптимално ниво. В такъв случай да не се вреди на видосистемата е проява на разбирането, че *всеки отделен индивид е от значение*.

Не само индивидите с висок статус, влияние и пари. Не само индивидите с власт, не само тези, за които се приема, че имат по-високо самосъзнание - *всички същества, всички видове* в системата.

Как с осъществява това? Как става то възможно? На нашата планета *се налага* нуждите и желанията на някои видове да бъдат подчинени на нуждите и желанията на други, защото в противен случай животът не би съществувал такъв, какъвто го познаваме.

Вие опасно се приближавате към онова време, когато няма да бъдете в състояние да имате „живота, такъв, какъвто го познавате“, тъкмо *защото* настоявате да подчинявате нуждите на повечето видове на желанията на само един.

На човешкия род.

Да, и то не на всички *представители* на човешкия род, а само на малцина. Дори не на най-големия брой, в което би имало известна логика, а на *най-малкия*.

На най-богатите и най-влиятелните.

Ти го каза.

Започва се отново. Още една тирада срещу богатите и усъвършенстваните.

Далеч съм от това. Вашата цивилизация не заслужава тирада, както стая пълна с деца не заслужава тирада. Човешките същества ще вършат, каквото вършат спрямо себе си и един спрямо друг, докато не осъзнаят, че то не е в техен интерес. Никакви тиради не биха променили това.

Ако тирадите променяха нещо, много отдавна вашите религии щяха да станат далеч по-ефективни.

О! Днес май си настроен срещу всички, нали?

Нищо подобно. Нима тези прости наблюдения те засягат? Тогава трябва да се огледаш и да разбереш защо. И двамата знаем едно. Истината често не е удобна, но тази книга се явява, за да каже истината. Има и други книги, които съм вдъхновил. И филми също. Както и

телевизионни програми.

Не съм сигурен, че имам желание да подтиквам хората да гледат телевизия.

За добро или зло телевизията сега е племенният огън на вашето общество. Не медиата ви насочва натам, накъдето искате да отидете, а посланието, което се предава чрез нея. Няма защо да отхвърляте медиата. Ти самият един ден можеш да го използваш, за да отправиш по нея едно различно послание...

Нека се върна, ако мога... Мога ли да се бърна на моя първоначален въпрос?

Продължавам да искам да зная как може да функционира една *видосистема*, така че нуждите на всички видове в системата да са равноправно удовлетворени.

Нуждите са равноправно удовлетворени, но самите нужди не са равни. Това е въпрос на всеразмерност и равновесие.

Високоеволюираните общества разбират, че всичко живо в системата, която тук приехме да наричаме *видосистема*, имат потребности, които трябва да бъдат удовлетворени, за да оцелеят физическите форми, които създават и поддържат системата. Разбират също така, че всички тези потребности са еднакви и са равни от гледна точка на системата от изискванията, които поставят пред самата система.

Нека използваме един пример от вашата видосистема.

Добре...

Да разгледаме два живи вида, които вие наричате „дървета“ и „човеци“.

Слушам Те.

Очевидно дърветата не се нуждаят от такова ежедневно поддържане, както хората. Следователно техните потребности не са равни. И все пак те са взаимосвързани. С други думи единият вид зависи от другия. Вие трябва да обръщате също толкова внимание на нуждите на дърветата, както и на нуждите на хората, но самите нужди на дърветата не са толкова големи. Въпреки всичко, ако пренебрегнете нуждите на единия вид живот, това ще доведе до вашата гибел. Книгата, която споменах преди, че е от изключително значение - „Последните часове на древната слънчева светлина“ - описва всичко прекрасно. В нея се казва, че дърветата възприемат въглеродния двуокис от атмосферата, използвайки въглеродната част на този атмосферен газ, за да създават *въглехидрати*, тоест да *растат* (почти всичко, от което е изградено растението, включително корени, стъбла, листа, дори ядките и плодовете, които ражда представляват въглехидрати).

Междувременно кислородната съставка на този газ се освобождава от дървото, тя е „отпадъчното вещество“ на дървото.

Човешките същества, от своя страна се нуждаят от кислород, за да оцелеят. Без дърветата, които превръщат въглеродния двуокис, който е в голямо количество в атмосферата в кислород - който не е в достатъчно количество, вашият вид не може да оцелее.

Вие на свой ред освобождавате (*издишате*) въглероден двуокис, от който дървото се нуждае, за да оцелее. Разбираш ли равновесието?

Разбира се. То е изключително находчиво.

Благодаря. А сега бих помолил да престанете да унищожавате дърветата.

О, хайде, хайде! Ние засаждаме по две дървета за всяко отсечено.

Да. И на тези дървета ще им трябва триста години, за да стигнат до онази сила и размер, която ще им позволи да отделят толкова кислород, колкото старите дървета, които в момента изсичате. Онази фабрика за производство на кислород, която наричате Амазонска дъждовна гора, може да бъде възстановена, за да функционира в пълния си капацитет и да балансира атмосферата на Вашата планета за около две-три хиляди години. Не се тревожете. Вие изсичате хиляди декари ежегодно, но не се тревожете.

Но *защо*? Защо вършим всичко това?

Разчиствате тези земи, за да отглеждате на тях добитък, който да колите и ядете. Смята се, че отглеждането на добитък носи повече доход на местните хора от района на дъждовните гори. Заявява се, че това прави земята *по-продуктивна*.

Във високоеволюираните общества подкопаването на системата не се смята за нещо *продуктивно*, а по скоро разрушително. И така ВЕС са намерили начин да балансират *всеобщите* потребности на видосистемата. Те са предпочели това пред служенето на една малка

част от системата, защото разбират, че никой вид вътре в системата *не може да оцелее*, ако самата система *бъде разрушена*.

Това изглежда очевидно. Болезнено очевидно.

Неговата „очевидност“ може да изглежда още по-болезнена на Земята в годините, които предстоят. Ако този вид, който наричате доминантен не се пробуди.

Разбирам. Разбирам наистина. На мене ми се иска да направя нещо за това, но се чувствам безпомощен. Понякога се чувствам така безпомощен. Какво мога да сторя, за да доведе до някаква промяна?

Нищо не можеш да сториш, но можеш да бъдеш.

Помогни ми да разбера.

Човешките създания са се опитвали да разрешават проблеми на нивото на действието твърде дълго без особен успех. Това е така, защото истинската промяна се извършва на нивото на това „да бъдеш“, а не „да действаш“. О, вие сте направили определени открития, да. И сте постигнали напреднали технологии и в известен смисъл сте направили живота си по-лесен - но не е ясно дали сте го направили *по-добър*, а по отношение на по-широките, принципни проблеми, вие сте осъществили много бавен прогрес.

Изправени сте пред много от принципните проблеми, пред които сте стояли векове наред на вашата планета.

Идеята би, че земята съществува, за да бъде експлоатирана от доминантния вид е добър пример.

Очевидно е, че няма да промените това, което вършите, докато не промените това, което сте.

Налага се да промените своята представа за това Кои Сте по отношение на вашата околна среда и на всичко в нея, преди да можете да действате по различен начин.

Това е въпрос на съзнание. *И трябва да имате високо съзнание, за да промените своето съзнание.*

Как да го постигнем?

Спрете да мълчите. Говорете. Издигнете глас. Поставете тези проблеми. Така бихте могли дори да издигнете колективното съзнание.

Ето например по следния въпрос: Защо не отглеждате коноп и да го използвате за хартия? Имате ли представа колко дървета се използват само, за да се снабди света с ежедневните вестници? Да не говорим за чашките за еднократна употреба, торбички и хартиени кърпи.

Конопът може да се отглежда евтино, събира се лесно и се използва не само за производство на хартия, но и за най-здравото въже, най-дълготрайните дрехи и дори за най-ефикасните лекарства, които може да предостави вашата планета. Индийският коноп може да бъде отглеждан толкова евтино и толкова лесно може да се събира, че той се използва за толкова много неща, че срещу него действа едно огромно лоби.

*Много са онези, които ще загубят*, ако позволят на света да се обърне към това просто растение, което може да се отглежда навсякъде.

Това е само един от примерите как алчността измества здравия смисъл в управлението на човешките дела.

Ето защо дай тази книга на всеки, когото познаваш, не само за да разберат това, но и всичко останало, което има да се каже в нея, а то е *много*.

Само обърни страницата...

Да, но започвам да се чувствам потиснат, както много хора казват, че са започнали да се чувстват, след като са прочели втора книга. Нима тока не се превръща в разговор за това как унищожаваме много неща и в края на краищата и самата планета? Защото не съм сигурен, че искам това.

Искаш ли вдъхновение за писане? Искаш ли да се вълнуваш? Защото да узнаеш и изследваш онова, което други напреднали цивилизации осъществяват, би трябвало едновременно да те вдъхновява и вълнува!

Помисли за възможностите. Помисли за това, което се открива пред вас. Помисли за щастливия утрешен ден, който ви чака зад ъгъла.



Само ако се *пробудим*.

Но вие ще се пробудите. Вие вече се пробуждате. Парадигмата се променя. Светът се променя. И това става направо пред очите ти. *Тази книга е част от промяната*. Ти си част от нея. Помни, че си на това място, за да го изцелиш. Вие сте в пространството, което трябва да изцелите. Няма никаква друга причина да бъдете тук.

Не се предавайте! Не се предавайте! Най-голямото приключение едва сега започва.

Добре. Избирам да бъда вдъхновен от примера и мъдростта на високоеволюираните общества, а не обезкуражен от тях.

Добре. Това е мъдър избор като се има предвид накъде искате да върбите като човешки род. Много неща можете да си припомните, когато имате тези наблюдения.

ВЕС живеят в единение и с дълбоко усещане за взаимната връзка помежду си. Поведението им се поражда от техните Ръководни Мисли - онова, което вие бихте нареди основни, насочващи принципи на обществото. Вашето поведение също се поражда от вашите Ръководни Мисли - тоест, от основните ръководни принципи на *вашето* общество.

Какви са основните ръководни принципи на обществото на ВЕС?

Първият ръководен принцип е: Ние всички Сме Едно цяло.

Всяко решение, всеки избор, всичко, което бихте могли да начете „морал“ и „етика“ се основава на този принцип.

Вторият ръководен принцип е: Всичко е взаимосвързано.

При този принцип никой член на рода не би могъл, нито би се опитал да лиши друг от нещо, само защото „той го е намерил пръв“ или „защото е негова собственост“, или е нещо, което „не достига“. Взаимната зависимост на всичко във видосистемата се признава и защитава. Относителните потребности на всеки жив организъм вътре в системата винаги се поддържат в равновесие - защото винаги се имат предвид.

Този втори ръководен принцип означава ли, че не съществува такова нещо като лична собственост?

Не така, както го разбираш. ВЕС притежават „лична собственост“ в смисъл, че носят *лична отговорност* за всяко добро нещо, което им е поверено. Най-близката дума във вашия език за описване отношението на едно високоеволюирано общество към така наречените „ценни притежания“ е *стопанисване*. Високоеволюираното същество е *стопанин*, а не *собственик*.

Думата „притежавам“ и понятието, свързано с нея, не са част от културата на ВЕС. Те нямат „притежание“ в смисъл на „лична принадлежност“. ВЕС не притежават, ВЕС *обладават*. С други думи, те прегръщат, обичат, грижат се за нещата, но не ги притежават. Човеците притежават. На ваш език така може да се опише разликата.

Много рано в човешката история хората са чувствали правото да притежават лично *всичко, до което се докоснат* - включително жени, деца, земя, та чак до богатствата на земята. „Парите“ или тяхното умножаване са били също лично притежавани. До голяма степен тези убеждения се утвърждават и до днес в човешкото общество.

Хората са били обсебени от тази идея за „притежание“. ВЕС, които наблюдават всичко това от разстояние, са го нарекли „мания за притежание“.

Сега, когато сте еволюирали, вие разбирате все повече и повече, че реално, истински не можете да притежавате нищо - най-малко пък своите съпруги и деца. Мнозина измежду вас все още поддържат представата, че можете да притежавате земята и всичко, което е под нея и около нея. (Да, дори говорите, за така наречените „*права над въздушното пространство!*“)

Високоеволюираните същества във вселената, напротив, разбират дълбоко, че физическата планета под краката им е нещо, което не може да се притежава от нито един измежду тях - макар че един отделен представител на ВЕС може да получи, според механизмите на своето общество парче земя, за което да се погрижи. Ако той или тя е добър стопанин на земята, може да се предаде стопанисването ѝ на неговите наследници, а после на техните. Но ако в някакъв момент той или наследниците му се окажат лоши стопани на земята, земята се отнема от техните грижи.

О! Ако това беше ръководен принцип и тук, на половината от индустриалците в света щеше да им се отнеме правото на собственост!

При което екосистемата на света щеше рязко да се подобри за едно денонощие.

Както виждаш, в една високоеволюираща култура на така наречените „корпорации“ никога нямаше да се позволи да преизтощават земята, за да извличат от това печалби, защото качеството на живота на самите хора, които притежават или работят за Корпорацията, би било необратимо понижено. Каква печалба е това?

Вредата може и да не се почувства дълги години, докато печалбите се реализират тук и сега. Това се нарича краткотрайна печалба/дълготрайна загуба. Кой се интересува от дълготрайната загуба, ако няма да го има, за да я преживее?

Високоеволюиращите същества се интересуват. Но те живеят много по-дълго.

Колко по-дълго?

Многократно по-дълго. В някои общества на ВЕС съществата живеят вечно, или поне толкова дълго, колкото са избрали да останат в телесна форма. Така че в общества на ВЕС отделните индивиди обикновено преживяват и дългосрочните последици от своите действия.

Как успяват да живеят толкова дълго?

Те, разбира се, са вечно живи, както и вие, но аз зная какво имаш предвид - „да живеят в тяло“.

Да. Как успяват да останат в телата си толкова дълго? Как става възможно това?

Първо, те не замърсяват въздуха, водата и земята. Например не влагат химикали в почвите, които после се приемат от растенията и животните и преминават в тялото на човека, когато той консумира тези растения и животни.

Всъщност едно високоеволюиращо същество никога не би се *хранило с животни*, а още по-малко пък би замърсявало с химикали земята и растенията, от които се хранят животните. При което пък химикалите преминават в самото животно, което пък той *после* да консумира. ВЕС съвсем основателно би оценило подобна практика като самоубийствена.

Така че ВЕС не замърсяват своята околна среда, своята атмосфера и своите тела, както това правят хората. Вашите тела са прекрасни творения, устроени така, че да „траят“ безкрайно по-дълго, отколкото вие им позволявате.

ВЕС също проявяват различно психологическо поведение, което също така удължава живота.

Например?

ВЕС никога не се тревожи, дори не би разбрало човешката концепция за „тревога“ или „стрес“. Нито пък ВЕС мрази, нито изпитва гняв, ревност или паника. Следователно ВЕС не предизвикват такива биологични реакции в собственото си тяло, които го разяждат и унищожават. ВЕС биха нарекли това „да изядеш сам себе си“. А високоеволюиращите същества не биха изiali себе си също, както не биха изiali никое друго телесно създание.

Как ВЕС успяват да постигнат това? Как успяват така да овладеят своите емоции?

Първо ВЕС разбират, че всичко е свършено, че има един процес, който се разгръща във вселената и че всичко, което се иска от тях, е да не му пречат. По този начин ВЕС никога не се тревожат, защото разбират процеса.

А отговорът на втория ти въпрос: да, хората притежават тази способност за контрол над своите емоции, макар че не вярват, че я имат, а други просто предпочитат да не я упражняват. Малцината, които полагат усилие, живеят доста по-дълго - при положение че химикалите и отровите не ги убият и също така при положение, че доброволно не отровят себе си по други начини.

Почакай за минутка. Нима ние доброволно отравяме себе си?

Някои от вас, да. Как?

Както казах, ядете отрови. Някои от вас пият отрови, някои от вас дори пушат отрови.

Едно високоеволюиращо същество намира подобно поведение за непонятно. То не може да си представи защо съзнателно да вкарвате в телата си вещества, които знаете, че не са полезни за вас.

Добре, ние намираме, че да ядем, прием и пушим някои неща е *приятно*.

Едно високоеволюиращо същество намира, че самият *живот в тяло* е нещо приятно и не може да си представи, че би могъл да върши неща, които ще прекратят или скъсат живота му или ще го направят болен.

Някои от нас не вярват, че като ядат големи количества месо, че като пият и пушат, това *може* да съкрати или прекрати живота ни или да го направи болезнен.

Това означава, че уменията ви да наблюдавате са много нищожни. Те трябва да се изострят. Едно ВЕС би ви предложило просто да се огледате наоколо. Да, но... Какво друго би ни разказал за живота на високоеволюираните същества във вселената?

За тях е непознат срамът.

Непознат срамът ли?

Не съществува такова нещо като вина. Ами ако някой се окаже лош „стопанин“ на земята?

Просто земята му се отнема.

Не означава ли това, че по някакъв начин се осъжда и се намира вина у него?

Не. Това означава само, че наблюденията погават, че е неспособен да се справи.

Във високоеволюираните култури от съществата никога не се изисква да вършат нещо, което погават, че са неспособни да вършат.

Но ако въпреки това те искат да го вършат?

Няма да „искат“.

А защо не?

Когато проявят неспособност, това ще игнорира желанието им. То е естествена последица от разбирането, че неспособността им да вършат нещо може да нанесе вреда на друг. Това те никога не биха сторили, защото вредата на Другия, е вреда на Себе си и *те знаят това*.

А това означава, че „чувството за самосъхранение“ ръководи опита им! Също както на Земята!

Определено. Единственото, което е различно, е тяхното *определение* за „Себе си“. Хората определят себе си по много ограничен начин. Вие говорите за *своя* Аз, *своето* семейство, *своята* общност, а ВЕС определя Себе си по различен начин. Той говори за Азът, семейството, общността.

Сякаш всички са едно цяло.

Всички са едно цяло. Това е смисълът. Разбирам.

И така, в една високоеволюираната култура дадено същество никога например ние би настоявало да отглежда потомство, ако постоянно *погавало неспособността си за това*. Ето защо във високоеволюираните култури децата не отглеждат деца. Потомството се дава на възрастните, за да бъде отглеждано. Това не означава, че новото потомство бива откъснато от тези, които са му дали живот, че се отнема от ръцете им и се дава на непознати да го отглеждат. Няма нищо подобно.

В тези култури възрастните живеят в интимна близост с младите. Те не са отхвърлени да живеят сами и пренебрегнати и оставени да изживеят последните си дни в самота. Те са зачитани и уважавани. Живеят близко и са като част от една изпълнена с любов, грижовна и жива общност.

Когато се появят децата, възрастните са готови да помагат. Те са сърцевината на общността *и семейството* и отглеждат потомството така органично и правилно, както вашето общество очаква да го правят родителите.

Разликата е тази, макар децата винаги да знаят кои са техните „родители“ - по-точното определение на техния език би било „създатели“ - тяхното поколение не усвоява основите на живота от същества, които *все още имат какво да научат за основите на живота сами*.

В обществото на ВЕС възрастните организират и ръководят процеса на научаване, както и се занимават с домакинството, прехраната, грижата за децата. Младото поколение се отглежда в среда на мъдрост и любов, на голямо търпение и разбиране.

Младежите, които са им дали живот, са обикновено заети с предизвикателствата и преживяват радостите си на собствения си млад живот. Те могат да прекарват много време със своите деца, ако решат. Могат дори да живеят в домовете на възрастните, с децата си, да бъдат близо до тях в „домашна“ обстановка и да бъдат чувствани от децата си като част от тази обстановка.

Това е много обединен, интегриран начин на живот, но възрастните са тези, които възпитават децата и поемат отговорността за това и е чест за възрастните да поемат

отговорността за бъдещето на целия род. И в обществата на ВЕС такава отговорност не може да се възложи на плещите на младите.

Засегнах тази тема и по-рано, когато говорихме за това как вие възпитавате вашето поколение на вашата планета и по какъв начин може да се промени това.

Да. Благодаря, че обясни това по-подробно. Но връщам се към темата, никога ли едно ВЕС не изпитва вина или срам, независимо какво върши?

Не. Защото вината и срамът са неща, които се налагат върху едно същество отвън. Може те после да се превърнат във вътрешно чувство, безспорно, но първоначално се налагат отвън. *Винаги*. Никое божествено създание (а всички са божествени създания) *не смята* това, което прави за „срамно“ или „греховно“, докато някой извън него не го определи по този начин.

Във вашата култура едно бебе срамува ли се от своите „отходни навици“? Разбира се, че не. Не, докато не му се *внуши* да се срамува. Чувства ли се детето виновно за това, че си доставя удоволствие със своите гениталии? Разбира се, че не, докато не му се *внуши* да се чувства виновно.

*Степента, в която е еволюирала една култура се проявява в степенята, в която едно същество или действие се определя като „срамно“ или „греховно“.*

Нима не *съществуват* действия, които могат да бъдат определени като срамни? Никога ли един човек не е виновен, независимо какво върши?

Както вече ти казах, не съществува нещо такова като „добро“ и „зло“.

Някои хора все още не разбират това.

За да се разбере казаното тук, този диалог трябва да се прочете в *неговата цялост*. Извличането на което и да било твърдение извън неговия контекст може да го направи непонятно. Първа и втора книга съдържат подробни обяснения за мъдростта, която се споменава по-горе. Сега ти Ме запита за високоеволюираните култури във вселената. Те вече са разбрали тази мъдрост.

Добре. По какво друго се отличават тези култури от нашата?

Отличават се по много други неща. Те не познават конкуренцията.

Осъзнали са, че когато губи един, губят всички. Затова не създават спортове и игри, които учат децата (и се упражняват и от зрелите хора) на необичайната мисъл, че има нещо *забавно* в това един да „печели“, а друг да „губи“.

Освен това, както вече казах, те споделят всичко. Когато някой е в нужда и през ум не би им минало да задържат за себе си или да трупат нещо, което е в недостатъчно количество и може да не им стигне. *Напротив тъкмо по тази причина биха го поделили с другите*.

Във вашето общество цените винаги се вдигат, когато един продукт е рядък. Ако изобщо го поделите с другите. По този начин ви се гарантира, че ако поделите нещо, което притежавате, поне *това ще ви обогати*.

Високоеволюираните общества също се обогатяват, когато си поделят нещата, които са рядкост. Единствената разлика между тях и хората е, че ВЕС определят понятието „да се обогатиш“ по друг начин. Едно високоеволюирано същество се чувства „обогатено“ като споделя всичко свободно, без да се „нуждае от печалба“. Всъщност самото това чувство е печалбата му.

Няколко са ръководните принципи на вашата култура, които пораждаат поведението ви. Както казах и по-рано, един от най-основните е: *Оцеляват най-приспособимите*.

Това би могло да се определи като вашият втори ръководен принцип. Той е в основата на всичко, създадено от вашето общество. Неговата икономика. Неговата политика. Неговата религия. Неговото образование. Неговите социални структури.

Ала за едно високоеволюирано общество самият този принцип е оксиморон. Той е вътрешно противоречив. Тъй като първият ръководен принцип на високоеволюираните същества е: Ние Всички Сме Едно цяло. Но „Цялото“ не може да се приспособи, докато „Всички“ не се „приспособят“. Оцеляването на „най-приспособимия“ следователно е невъзможно - или единствено възможно (оттук и противоречието) тъй като „най-приспособимият“ не е „приспособим“, докато всички не бъдат приспособими.

Следваш ли мисълта ми?

Да. Ние наричаме това комунизъм.

На вашата планета вие сте отхвърлили непосредствено всяка система, която не позволява едно същество да постига напредък за сметка на друго.

Ако една система на управление или икономическа система предполага опит за равноправно разпределение на „Всички“ от богатата, създадени от „Всички“, при положение, че ресурсите принадлежат на „Всички“, вие твърдите, че такава система на управление нарушава естествения порядък на нещата. Ала във високоеволюираните култури естественият порядък на нещата е *равноправното разпределение на богатата*.

Ами ако даден човек или група от хора не са заслужили такова разпределение? Ако те с нищо не са допринесли за общото благо? Ако те дори са сторили зло?

Общото благо е самият *живот*. Щом сте живи, вие допринасяте за общото благо. Много е трудно за един дух да бъде във физическа форма. Да се съгласи да приеме такава -форма е в известен смисъл голямо жертвоприношение - и все пак то е необходимо и дори носи радост, щом трябва Целостта да познае Себе Си от опит и да Възпроизведе Себе Си отново в поредната грандиозна версия на най-върховната визия, която е имала за Истинската си Същност.

Много е важно да разбираме защо сме дошли тук.

Ние ли?

Душите, които формират колективното съзнание.

Ти ме обърка.

Както вече обясних, има само Една Душа, Едно Същество, Една Същност. Някои от вас го наричат „Бог“. Тази Единствена Същност „индивидуализира“ Себе Си като Всичко във Вселената - с други думи всичко, Което Е. Това включва всички разумни същества или както сте избрали да ги наричате, души.

И така, „Бог“ е всяка душа, която „е“?

Всяка душа, която е сега, която е била и някога ще бъде.

И така, „Бог“ е колективното начало?

Избрах тази дума, защото тя най-много се приближава до онова, което описвам.

Не е едно-единствено същество, пред което да изпитваме страхопочитание, а колективно?

Не се налага да бъда едното или другото. Опитай се да излезеш от своята представа и да погледнеш нещата в по-широка перспектива.

Значи Бог е и двете? Едно-единствено Същество, пред което благоговеем, както и колективното начало, което е колектив от индивидуализирани части?

Добре! Много добре!

А защо това колективно е дошло на Земята?

За да се прояви физически. Да познае себе си от собствен опит. Да бъде Бог, както вече обясних подробно в първа книга.

Значи ти си ни сътворил, за да бъдем като Теб?

Всъщност ние сме се сътворили. *Точно* заради това сте сътворени.

Значи, хората са били сътворени от едно колективно начало?

Във вашата Библия е казано: „Нека да сътворим човека по *Наш образ и подобие*“, преди тези думи да са били променени от превода.

Животът е процес, чрез който Бог сътворява Себе Си и след това преживява сътвореното. Този процес на сътворение е непрестанен и вечен. Той става през цялото „време“. Относителността и физическият свят са средства, чрез които Бог работи. Чистата енергия (онова, което вие наричате дух) е това, Което Бог Е. Тази същност е Светият Дух.

Чрез процес, в който енергията се превръща в материя, духът се въплъщава във физическия свят. Това става като енергията буквално забави своето движение - промени своята осцилация или онова, което вие наричате вибрация.

Онова, Което Е Всичко осъществява това на части. Тоест частите от цялото извършват този процес. Тези индивидуализации на Духа са душите, както вие сте избрали да ги наричате.

В действителност съществува само Една Душа, която Се преобразува в различни форми. Това би могло да се нарече Реформиране. Вие всички сте Богове в процес на Формиране, (*информация* на Бога!) Това е вашият принос и той е достатъчен сам по себе си. Просто казано, *вие вече сте направили достатъчно*. Аз не искам и не се нуждая от нищо повече. Вие сте

допринесли за общото благо. Направили сте възможно общото - Единният Общ Елемент - да преживее благото. Дори и вие сте писали, че Бог е създал небето и земята и животните, които вървят по земята, и птиците във въздуха, и рибите в морето, и всичко това е много добро.

„Доброто“ не съществува и не може да съществува в опита без неговата противоположност. Следователно, вие сте създали също и злото, което е обратното движение, противоположната посока на доброто. То е противоположността на живота. И така, вие сте създали смъртта, както я наричате.

Ала смъртта не съществува във върховната реалност, а представлява измислица, инвенция, въображаема опитност, чрез която животът за вас придобива по-голяма ценност. И така, „злото“ е живот в обратен ред! Така мъдри сте вие във вашия език. Вплитате в него тайна мъдрост, която дори не знаете, че се съдържа там. (evil - зло, live - живея - едната дума се образува от другата в обратен ред - б. пр.)

Сега когато разбирате цялата космология, висшата истина Ви става понятна. В такъв случай никога не бихте изисквали от друго същество да ви даде нещо в замяна на това, че споделяте ресурсите и необходимостите на физическия живот.

Колкото и красиво да звучи това, все пак съществуват хора, които биха го нарекли комунизъм.

Щом така искат, така да бъде. Но ето какво ще ви кажа: Докато вашето общество не познае какво означава *обща съпричастност*, вие никога няма да преживеете Святото Причастие, нито да познаете Кой Съм Аз.

Високоеволюираните култури във вселената разбират дълбоко всичко, което обясних тук. В тези култури не е възможно да споделяш онова, което имаш, нито е възможно да увеличаваш цената на нещо толкова повече, колкото по-рядко и необходимо става то. Само изключително примитивните общества вършат това. Само изключително примитивни същества биха използвали недостига на нещо потребно за всички като възможност да се облагодетелстват. Системата на ВЕС не се основава на „търсенето и предлагането“.

Това е част от система, която според хората допринася за качеството на живота и на общото благо. Ала от гледна точка на ВЕС вашата система нарушава общото благо, защото не позволява на това, което е *благо*, да бъде преживявано *общо*.

Друга отличителна и очарователна черта на високоеволюираните култури е, че при тях не съществува нито дума, нито звук, нито дори начин да се предаде смисъла на понятия като „твое“ и „мое“. В техния език не съществува дума за индивидуално притежание и ако трябва да се изрази на земен език, това понятие би могло за се изрази само по описателен начин. Прилагайки тази конвенция, понятието „моята кола“ става „колата, с която съм сега“. „Моят партньор“ или „моите деца“ става „партньорът или децата, с които съм сега“.

Понятието „с които съм сега“ или „в присъствието на“ е най-близкото понятие, с което може да се опише това, което вие наричате „собственост“ или „притежание“.

Това, „в чието присъствие си“ става твоя Дар. Това са истинските подаръци на живота.

И така, на езика на високоеволюираните култури не може да се говори с понятия като „моят живот“, а това може да се предаде описателно - „животът, в чието присъствие съм сега“.

Това е близко до вашия израз „в присъствието на Бога“.

Когато си в присъствието на Бога (в чието присъствие сте винаги, когато сте в присъствието един на друг) вие не бихте си и помислили да не дадете на Бога, онова, което е Божие. В смисъл, която и да е *част* от онова, Което Е. Вие бихте споделили най-естествено и по равно онова, което е Божие с всяка част на това, което е Бог. Това е духовното разбиране, върху което се крепи цялата социална, политическа, икономическа и религиозна структура на всички еволюираните култури. Това е космологията на живота. И неспособността би да видите тази космология, да я разберете и да живеете съобразно с нея, създава цялата дисхармония на вашия опит на Земята.

Кои от тях? Съществуват много различни същества. Почти колкото са жизнените видове на вашата планета. Всъщност много повече.

Има ли такива, които да приличат на нас?

Разбира се, някои са точно като вас със съвсем незначителни вариации.

Какъв е техният начин на живот? С какво се хранят? Как се обличат? По какъв начин общуват помежду си? Искам да узная всичко за извънземните. Хайде, разкажи ми!

Разбирам твоето любопитство, но тези книги не са предназначени да задоволяват любопитството. Смесът на нашия разговор е да предаде едно послание на света.

Само няколко въпроса. И те не са чисто любопитство. Имаме какво да научим от тях или по-точно какво да си спомним.

Това наистина е по-точно казано. Защото вие нямате какво да научавате, а само да си спомните Истинската си Същност.

Ти прекрасно изясни това в първа книга. Онези създания на другите планети помнят ли Истинската си Същност?

Както би могло да се очаква, всички създания във вселената са на различни степени на еволюция. Но в така наречените тук високоеволюираните култури съществата помнят.

Какъв е техният начин на живот? Работа? Пътувания? Общуване?

Пътуването, такова каквото вашата култура го познава, не съществува във високоеволюираните общества. Технологията е напреднала далеч повече, за да се налага да се използват течни горива, за да се привеждат в движение двигатели, вградени в огромни машини, които да придвижват съществата.

В допълнение на онова, което дават новите физически технологии, напреднали са също така и разбиранията за съзнанието и за самото естество на физическата вселена.

В резултат от съчетанието от тези два типа еволюционни постижения, за високоеволюираните същества е станало възможно да дезинтегрират и интегрират своите тела, което им позволява да „бъдат“, където изберат и когато изберат.

Включително и на светлинни години разстояние из вселената ли?

Да. В повечето случаи е така. Такива пътувания на дълги разстояния през галактиките се осъществяват, както камък се плъзга по водна повърхност. Не се правят опити да се премине през Матрицата, която е вселената, а по-скоро да се осъществи „приплъзване“ по нея. Това е най-добрата образност, която може да се открие във вашия език, за да се обясни физически това придвижване.

Що се отнася до онова, което във вашето общество се нарича „работа“, такова понятие не съществува в повечето еволюираните култури. Осъществяват се задачи, предприемат се активности, основани изцяло на онова, което едно същество обича да върши и което разглежда като най-висша проява на своя Аз.

Това е върховно, ако може да се осъществи, но какво става с физическия труд?

Понятието физически труд не съществува. Онова, което вие бихте нарекли физически труд във вашето общество, често е най-почитаното в света на високоеволюираните същества. ВЕС, които извършват ежедневните задачи, които „трябва“ да бъдат извършвани, за да съществува и функционира обществото, са най-високо Възнаградените и ценени „работници“ в служба на всички. Поставям тук думата работници в кавички, защото за ВЕС това съвсем не е „работа“, а най-висша форма на себеосъществяване.

Представите и преживяванията, които са си изградили хората във връзка със себеизявата, която вие сте нарекли работа - чисто и просто не са част от културата на високоеволюираните същества.

„Черна работа“, „извънредна работа“, „допълнителна работа“ и други подобни, създадени от самите вас преживявания, не са изборът на високоеволюираните същества, които наред с другото не се опитват да „изпреварят другите“, „да се издигнат на върха“ или да „успеят“.

Самото понятие за успех, така както вие го определяте, е чуждо на ВЕС. Тъкмо защото никаква възможност за „провал“ не съществува.

Как в такъв случай ВЕС изобщо могат да добият представа за това какво е постижение, какво е да осъществиш себе си?

Не като си изграждат сложна ценностна система, свързана с понятия като „конкуренция“, „победа“ и „загуба“, Както е в повечето човешки общества и дейности дори (и особено) във вашите училища - а по-скоро чрез дълбоко разбиране на това, което е истинска ценност за едно общество и реалната ѝ оценка.

Постижението се определя от това, което „създава ценност“, а не от онова, което „носи слава и състояние“, независимо дали това са ценности или не.

Значи ВЕС всъщност имат система от ценности?

О, да, разбира се, но глоба е система от ценности съвсем различна от човешката. ВЕС ценят онова, което е от полза за всички.

Но така е и при нас!

Да, но вие определяте „ползата“ толкова различно. Вие виждате много по-голяма полза в хвърлянето на малка бяла сфера към човек с бухалка или свалянето на дрехите пред голям сребрист екран, отколкото в това да се ръководи вашето поколение в припомнянето на най-големите истини в живота или да се подхранва духовното съществуване на обществото. И така, вие почитате футболистите и филмовите звезди и им плащате повече, отколкото на учителите и на свещениците. В това отношение правите всичко обратно от гледна точка на това, което твърдите, че искате да постигнете като общество.

Вие не сте разбили достатъчно добре способностите си за наблюдение. ВЕС винаги виждат „кое е така“ и вършат онова, което е функционално. Хората често не постъпват така.

ВЕС не оказват почит на онези, които учат и проповядват поради това, че то е морално издържано, те ги почитат, защото то е „ползено“ от гледна точка на избора на целите на собственото им общество.

И все пак, там, където има ценностна структура, задължително има „имащи“ и „нямащи“. И така, в обществата на ВЕС учителите са тези, които са богати и известни, а футболните играчи са бедни.

В обществата на ВЕС не съществуват „нямащи“. Никой не живее на дъното на деградацията, на което вие сте допуснали да паднат много хора. И никой не умира от глад, както 400 деца на час и 30 000 души на ден на вашата планета. А и няма такова нещо като живот на „тихо отчаяние“, какъвто съществува в човешките действащи култури.

Не. В обществата на ВЕС няма тазова нещо като хора, живеещи в мизерия и бедност.

Но как са предотвратили това, по какъв начин?

Прилагайки два основни принципа... Ние Всички Сме Едно.

Това е достатъчно.

ВЕС чувстват, че имат всичко в живота си в достатъчна степен и притежават съзнанието, което създава това усещане. Благодарение на съзнанието на ВЕС за взаимосвързаност на всички неща, нищо от естествените ресурси на родната им планета не се пропилява и унищожава. Това дава изобилие за всички - и оттам „съществува достатъчно“ за всеки един.

Съзнанието на хората за недостатъчност - за това, че „няма достатъчно“ - е основната причина за цялата тревога, напрежение, ревност, гняв, конфликти и в крайна сметка за всички убийства на вашата планета.

Това наред с упоритата вяра по-скоро в разделението, отколкото в единството на всички неща създава деветдесет процента от нещастията във вашия живот, от вашата тъжна история и неуспеха на предходните ви усилия да направите живота на всички по-добър.

Ако измените тези два елемента на своето съзнание, всичко ще се промени.

Но как? Искам да направя това, но не зная как? Дай ми някакво средство, а не само изтървани фрази.

Добре, това е справедливо, ще ти дам едно средство.

„Действай така сякаш“.

Действай така, сякаш всички сте Едно. Започни още от утре. Гледай на всеки като „един свой Аз“, който в момента преживява трудности, гледай на всеки като на „свой Аз“, който се нуждае от справедлив шанс. Гледай на всеки като на „свой Аз“, който просто има различен опит.

Опитай се! Просто утре излез и се опитай! Гледай на всеки през нови очи.

А след това започни да действаш така, сякаш „имаш достатъчно пари“, „достатъчно



любов", „достатъчно време". Ако имаше достатъчно пари, достатъчно любов, достатъчно време, какво щеше да направиш по различен начин? Щеше ли да споделяш по-открито, свободно и справедливо?

Интересно, ние вършим точно това с нашите природни ресурси и биваме критикувани от еколозите за него: имам предвид, че действаме така, сякаш че „има достатъчно".

Онова, което е наистина интересно, е, че по отношение на нещата, които смятате от полза за себе си, вие действате така, сякаш те са в *ограничено количество* и много внимателно следите да ги притежавате, често да се презапасявате с тях. В същото време се държите доста разпуснато по отношение на вашата околна среда, ресурси и екология. Може единствено да се приеме, че не смятате околната си среда, природните си ресурси и своята екология за нещо, което ви е полезно.

Или действаме така, сякаш *има достатъчно*.

Но вие не го правите. Ако постъпвахте така, щяхте да разпределяте тези ресурси по-справедливо. В момента една пета от народите на света използват четири пети от световните ресурси, а и няма признаци за промяна на това разпределение.

Има достатъчно ресурси за всички, ако престанете безсмислено да ги пилеете само за едно привилегировано общество. Ако всички хора използват разумно ресурсите, вие ще използвате по-малко, отколкото използвате сега.

Използвайте ресурсите, но не *злоупотребявайте* с тях. Това е всичко, което искат да ви кажат еколозите.

Е, отново изпаднах в депресия. Ти постоянно ме депресираш.

Много си интересен, знаеш ли? Караш по един самотен път, загубваш се, забравил си как да стигнеш накъдето си се запътил. Някой идва да ти *покаже посоката*. И, еврика! Ти си въодушевен, нали? Не, ти си депресиран.

Озадачаващо!

Депресиран съм, защото, както виждам, *ние съвсем не се движим в тази посока*. Виждам, че нямаме и желание да я следваме. Виждам как се блъсваме в стената и това наистина ме депесира.

Не използваш достатъчно способностите си да наблюдаваш. Аз виждам стотици хиляди хора, на които тези думи им вдъхват смелост. Виждам милиони, които разбират простите истини тук. И виждам една нова сила за промяна, която става все по-интензивна на вашата планета. Цели мисловни системи се разбиват. Изоставят се определени управленчески методи. Преоценява се икономическата политика. Преразглеждат се духовните истини.

Вашата *раса се пробужда*.

Бележките и наблюденията на тези страници не бива да бъдат източник на обезсърчаване. *Разбирайки тяхната истина*, вие можете да си вдъхнете голям кураж, ако използвате тази истина като *гориво, което да задвижи машината на промяната*.

Ти си агент на промяната, ти си един от онези, които могат да *въздействат върху начина*, по който хората създават и преживяват своя живот.

Как? Как мога да съдействам?

Бъди това съдействие. Бъди промяната. Въплъщавай съзнанието на „Ние всички СМЕ Едно" и „Има Достатъчно". Промени себе си, промени света.

Ти си дал на своя Аз тази книга и целия материал на „Разговори с Бога", за да си спомниш отново какво означава да живеете като високоеволюирано създание.

Ние сме били такива в миналото, нали? Ти спомена по-рано, че сме живели така преди?

Да. В онова, което наричате дребни времена и дребни цивилизации. Повечето от нещата, които описвам тук, са преживени от вашата раса по-рано.

А сега още повече се потиснах! Имаш предвид, че ние сме постигнали всичко това и после сме го изгубили? Какъв е смисълът на цялото това „въртене в кръг", което извършваме?

Еволюция! Еволюцията *не е права линия*.

*Сега* вие имате шанса да пресътворите най-добрите опитности на вашите дребни цивилизации, като избегнете най-лошите. Сега можете да не позволите на вашето лично его и на напредналата технология да унищожи вашето общество. Имате възможността да действате по различен начин. Ти - ти - можеш да спомогнеш за този различен начин.

Това би могло да бъде вълнуващо за теб, ако си позволиш да го преживееш така.

Добре, разбирам. А когато си позволя да мисля за това, наистина съм развълнуван! И наистина ще помогна нещата да бъдат различни! Каж ми повече! Искам да си спомня колкото се може повече за това какво е било в нашите напреднали дребни цивилизации и какво е днес при всички високоеволюиращи общества. Как живеят те?

Живеят на групи или онова, което вие бихте нарекли общности или комуни, но в повечето случаи са се отказали от своите версии на онова, което вие наричате „градове“ или нации.

Защо?

Защото „градовете“ стават твърде големи и престават да служат на целите на това събиране на едно място. Пораждат тълпа от индивиди вместо задружна общност.

Същото е и на нашата планета! Съществува много по-голямо чувство за общност в нашите малки градчета и села, дори и в широките и открити селскостопански райони, отколкото в повечето големи градове.

Да, има само една разлика в това отношение между вашия свят и другите планети, които обсъждаме сега.

Каква е тя?

Обитателите на тези други планети са разбрали това. Те са забелязали по-отблизо неговото действие.

Ние от своя страна продължаваме да създаваме все по-големи и по-големи градове, въпреки че наблюдаваме, че те унищожават самия наш начин на живот.

Да.

Дори се гордеем с класациите по големина! И един метрополис се нарежда между дванайсето и десето място в списъка на най-големите градове и всеки смята, че това е повод за тържество! Търговските камари всъщност *рекламират това*.

Признай за примитивно общество е, че то разглежда регресията като прогрес.

Казвал си това и преди. Отново започваш да ме депресираш!

Все повече и повече хора измежду вас не правят това. Все повече и повече си създават малки „съзнателни общества“.

Смяташ ли, че можем да изоставим нашите мегаградове и да се върнем към по-малките градове и села?

Нямам предпочитания, нито към едното, нито към другото. Просто изразявам наблюдение, както винаги.

И така, какво е Твоето наблюдение? Защо продължаваме да мигрираме към все по-големите и по-големи градове, въпреки че разбираме, че не е по-добре за нас?

Защото мнозина измежду вас *не виждат*, че не е добре за вас. Вие вярвате, че като се групирате в големи градове, решавате проблемите си, докато по този начин само си ги създавате.

Вярно е, че в големите градове съществуват услуги, има работа и развлечения, които не съществуват и не могат да съществуват в по-малките градове и села, но грешката ви е, че смятате тези неща за ценност, когато фактически те са пагубни.

Аха! Значи всъщност имаш отношение към това! Издаде се! Каза, че сме „направили грешка“.

Ако си се отправил към Сан Хосе... Започваме отново...

Ти самият настояваш да наричаш наблюденията „осъждане“ и изразяването на факти „предпочитания“. А аз зная, че вие се стремите към по-голяма точност в общуването си и във възприятията си и затова ще ви обръщам внимание винаги.

Ако сте се отправили към Сан Хосе, а през цялото време твърдите, че искате да отидете в Сиатъл, какво лошо има, че един наблюдател, когото сте запитали за посоката ви каже, че „сте сбъркали пътя“? Нима наблюдателят изразява някакво предпочитание?

Предполагам, че не. Предполагаш ли? Е, добре, не изразява предпочитание.

А какво тогава прави?

Просто казва „това, което е“, имайки пред вид къде искаме да отидем според нашите собствени думи.

Отлично. Разбрал си.

Но Ти и преди си подчертавал това. Многократно. Защо тогава непрестанно се връщаме към представата си за Теб, сякаш проявяваш предпочитание и осъждане?

Защото такъв е Богът, който се поддържа от вашата митология и ти си склонен да Ме поставяш в тази категория при всеки удобен случай. Освен това, ако наистина проявявах предпочитания, това щеше да направи нещата за вас значително по-лесни. Тогава нямаше да би се налага сами да разбирате и да стигате до свои *собствени* избори. Просто щяхте да правите това, което *Аз казвам*.

Разбира се, вие нямате начин да знаете, тъй като не вярвате, че съм казвал, каквото и да било в продължение на хиляди години, тъй че нямате никакъв друг избор да вярвате на онези, които твърдят, че проповядват какво съм казвал по времето, когато действително съм общувал с вас. Но дори и това е проблем, защото има толкова много различни учители и учения, колкото са космите на главата ви. И така, отново се озовавате в изходната си позиция и ви се налага да стигате до свои собствени заключения.

Съществува ли някакъв начин да се излезе от този лабиринт и от целия цикъл на страдание на човешката раса? Дали някога ще се „измъкнем“?

Съществува начин за излизане от това положение и за измъкване. Просто трябва *да подобрите своите умения да наблюдавате*. Трябва по-добре да виждате какво е във ваш интерес. Това се нарича „еволуция“. Всъщност вие нямате начин „да не се измъкнете“, не можете да се провалите. Това е по-скоро въпрос на време, отколкото въпрос на това дали ще се осъществи.

Но дали вече на тази планета не сме изпуснали времето?

О, това е ваш параметър. Ако желаете да се „измъкнете“ на тази планета, тоест, докато *тази конкретна планета все още ви поддържа*, тогава в този контекст по-добре е да побързате.

А как можем да побързаем? Помогни ни.

Аз ви помагам. За какво е според теб този диалог?

Добре, но дай ми още малко помощ. Само преди малко каза, че във високоеволюираните култури на други планети съществата са се отказали от концепцията за „нации“. Защо са направили това?

Концепция, която вие наричате „национализъм“ действа противно на техния първи ръководен принцип: НИЕ ВСИЧКИ СМЕ ЕДНО.

От друга страна, национализмът поддържа нашия втори ръководен принцип: От всички оцеляват най-приспособимите.

Точно така.

Вие се разделяте на нации за оцеляване и сигурност, но постигате точно обратното.

Високоеволюираните същества отказват да се групират в нации. Те вярват в една-единствена нация. Би могло да се каже, че „са създали една-единствена нация под ръководството на Бога“.

Много умно. Но имат ли те „свобода и справедливост за всички“?

А вие имате ли?

Предавам се.

Всички раси и видове еволюират, а еволюцията - смисълът на това да наблюдаваш какво ти служи и да адаптираш съответно поведението си - е насочена към една посока и се отдалечава към друга. Тя все по-неотклонно се приближава към единение и се отдалечава от разделението.

Това не е учудващо, тъй като единението е върховната истина, „еволуция“ е само друга дума за „движение към истината“.

Прави ми впечатление, че „наблюдение на това, което ви служи“ и „адаптация на вашето поведение“ звучи подозрително, подобно на „оцеляването на най-приспособимите“ - един от нашите ръководни принципи!

Така ли?

Сега е времето да направим наблюдението, че „оцеляването на най-приспособимите“ (тоест, еволюцията на вида) не е постигната, а всъщност целият вид е бил обречен и в действителност се е *самоунищожил*, наричайки „процес“ един „принцип“.

О, сега вече нищо не разбирам!

Процесът се нарича „еволюция“. Принципът, който ръководи този процес е онова, което насочва курса на вашата еволюция. Вие сте прави - еволюцията е „оцеляване на най-приспособимите“. Това е *процесът*, но не обърквайте „процес“ с „принцип“.

Ако „еволюция“ и „оцеляването на най-приспособимите“ са синоними и ако вие издигате „оцеляването на най-приспособимите“ като ръководен принцип, тогава вие твърдите, че „ръководен принцип на еволюцията е *еволюцията*“.

Но това е твърдение на една раса, която не знае, че може да *контролира курса на собствената си еволюция*. Това е твърдение на вид, който смята себе си за сведен до статуса на наблюдател на собствената си еволюция, тъй като повечето хора смятат „еволюцията“ за процес, който просто от само себе си се развива, а не за процес, който те самите *направляват* в зависимост от определени *принципи*.

И така, човешкият вид заявява: „Ние *еволюираме* според принципа, ами... *на еволюцията*.“ Но те така и не казват какъв Е този принцип, защото са объркали процеса и принципа.

От друга страна, за вид, който ясно съзнава еволюцията като процес, но процес, над който *видът има контрол*, не смесват процес и принцип, а съзнателно *избират* принципа, който е необходим, за да се *ръководи и направлява процеса* на еволюция.

Това се нарича *съзнателна еволюция* и вашият вид едва сега пристъпва към нея.

Това е невероятно прозрение. Ето защо спомена за книгата на Барбара Маркс Хубърт. Както казах, тя всъщност е нарекла книгата си „Съзнателна еволюция“.

Разбира се. Аз й казах да я нарече така.

О, аз обичам тази книга! И така... ще ми се да се върнем на нашия разговор за извънземните. Как тези високоеволюирали същества се организират, щом нямат нации? Имат ли те управление?

Те не използват еволюцията като свой първи ръководен принцип на еволюцията, но по-скоро са създали принцип, основан на чистото наблюдение. Те просто са забелязали, че всички са Едно и са изградили политически, социални, икономически и духовни механизми, които *поддържат*, а не подкопават този първи принцип.

Как „изглежда“ всичко това? Например, по отношение на управлението?

Когато си сам, как управляваш себе си?

Може ли да повториш?

Ако беше сам, как щеше да управляваш собственото си поведение? Кой управлява твоето поведение? Кой, извън тебе самия?

Никой. Ако съм съвсем сам - някъде на самотен остров, например - никой „извън мен самия“ не би ръководил, нито контролирал собственото ми поведение. Щях да се храня, обличам и всичко останало точно така, както на мене ми се ще. Може би въобще нямаше да се обличам. Щях да се храня винаги, когато съм гладен и така, както ми харесва и е здравословно за мен. Щях да върша онова, което ми се прави и онова, което ми се струва, че трябва да направя, за да оцелея.

Е, както винаги, цялата мъдрост е в теб. Казах ти вече - няма какво да учиш, трябва само да си припомниш.

Така ли е в развитите цивилизации? Може би те се движат голи, събират горски плодове и дълбаят канута - също като варварите!

Кои според теб са по-щастливи и по-близо до Бога? Вече говорихме по този въпрос.

Да, говорихме. Признак за примитивна култура е простотата да се смята за варварство, а усложняването - за напредък.

Интересното е, че онези, които са високоеволюирали, мислят точно обратното.

Въпреки това развитието на всяка култура и самият процес на еволюция е по посока на все по-висши и висши степени на сложност.

В известен смисъл това е така. Но тук се проявява най-голямата Божествена дихотомия:

*Най-сложното е най-простото.*

Колкото „по-сложна“ е една система, толкова по-прост е нейният дизайн. Всъщност притежава съвършено изящество в своята Простота.

Мъдрецът разбира това. Ето защо едно високоеволюирано същество живее в съвършена простота. Затова и всички високоеволюиранли системи са толкова съвършено прости. Високоразвитите системи за управление, високоразвитите системи за образование, високоразвитите системи на икономика и религия - всички са съвършено, изясно прости.

Високоеволюиранлите системи на управление, например, предполагат *да не се упражнява никакъв контрол*, освен самоконтрола.

Сякаш имат само един участник. Сякаш се отнасят само до един.

Който е всичко съществуващо.

И това се разбира във високоеволюиранлите култури.

Точно така. Вече започвам да си изграждам цялостна представа.

Хубаво, защото не ни остава много време.

Нима трябва да си вървиш?

Тази книга започва да става прекалено дълга.

## 20.

Почакай! Остани! Не искам да си тръгваш точно сега! Имам още въпроси, свързани с извънземните! Дали те ще се появят един ден на Земята, за да ни „спасят“? Дали ще ни избавят от собственото ни безумие, като ни предложат нови технологии за овладяване на противоречията, за пречистване на атмосферата, за използване на слънчевата енергия, за регулиране на аномалиите във времето, за лечение на болестите и за повишаване качеството на живота в нашата собствена малка нирвана?

Вие може би не желаете това да се случи. ВЕС знаят това. Знаят също, че подобна намеса единствено може да ви постави в подчинено положение *спрямо тях*, да ви накара да ги *превърнете в богове* за сметка на боговете, на които сега се подчинявате.

Истината е, че вие не сте подчинени на никого и съществата от високоразвитите цивилизации искат да разберете това. Затова, ако споделят с вас някои технологии, това ще бъде по такъв начин, че да ви позволи да осъзнаете своите *собствени* сили и възможности, а не тези на някой друг.

Също така, ако ВЕС споделят част от своята мъдрост, това ще стане по начин, който да би позволи да виждате по-висшите истини и собствените си сили и възможности, а не *да превърнете учителите си в богове*.

Твърде късно е за това. Ние вече сме го сторили.

Да, забелязал съм.

Което ни навежда на мисълта за един от великите учители, човекът на име Исус. Дори и онези, които не са го превърнали в Бог, са осъзнали величието на неговото учение.

Учение, което е било до голяма степен изопачено.

Иисус бил ли е един от тези ВЕС - високоеволюиранли същества?

Смяташ ли, че той е високоеволюиран?

Да, каквито са били Буда, Кришна, Мойсей, Бабаджи, Саи Баба и Парахаманса Йогананда, например.

Да, наистина, както и мнозина други, за които не спомена.

Във втора книга Ти „намекна“, че Исус и другите учители са дошли от „космоса“ и че може би са посетители, споделящи мъдростта на високоеволюиранлите същества. Време е да изплюеш камъчето. „Космическо същество“ ли е Исус?

Всички вие сте „космически същества“.

Какво значи това?

Вие не произхождате от тази планета, която сега наричате своя родна планета.

Така ли?

Разбира се. „Генетичният код“, от който сте произлезли е вложен съзнателно на вашата планета. Той не се е „появил“ по някаква си случайност. Елементите, които са формирали вашия живот не са се комбинирали вследствие на някакъв процес на *биологически произвол*. Във всичко това има план. Нещо много по-мощно се осъществява чрез този процес. Нима

допускаш, че тези билион и една биохимически реакции, които са се извършили, за да се появи животът на вашата планета, са станали произволно? Нима гледаш на този резултат като на случайна поредица от произволни събития, довели *непредвидено* до щастлив край?

Не, разбира се. Съгласен съм, че е съществувал план. Божият план.

Точно така. Напълно си прав. Всичко това беше Моя идея, беше Мой план и Мой процес.

Значи ли това, че и Ти си „космическо същество“?

Когато се обръщаш към Мен, къде обичайно си представяш, че Ме откриваш?

Горе. Обръщам поглед нагоре.

А защо не надолу?

Не зная. Всички винаги обръщат поглед нагоре - към „небето“.

Където съм Аз. Предполагам.

А това прави ли Ме „космическо същество“?

Не зная, така ли е?

А ако съм космическо същество, това ще Ме направи ли по-малко Бог?

Като се има предвид онова, на което си способен - не, струва ми се, че не.

Ами ако съм Бог, нима от това следва, че не съм „космическо същество“?

Предполагам, че това зависи от нашите понятия.

Ами ако изобщо не съм „същество“, а по-скоро Сила, „Енергия“ във Вселената, която Е Вселената и фактически Всичко, Което Е. Ако съм Колективното начало?

Всъщност Ти в този диалог каза, че си именно това.

Да, наистина. А ти вярваш ли Ми?

Така мисля. Поне що се отнася до това, че Бог Е Всичко, Което Е.

Много добре. А мислиш ли, че съществуват „космически същества“?

Имаш пред вид същества от Космоса ли?

Да.

Съществуват, според мен. Винаги съм вярвал в това, а ето че Ти тук и сега го потвърждаваш, тъй че със сигурност съм убеден.

А дали тези „същества от Космоса“ са част от „Всичко, Което Е“?

Да, разбира се.

А щом Аз съм Всичко, Което Е, не *Ме ли прави това космическо същество* ?

Да, но... при такова определение Ти си също мен.

Бинго.

Да, но се отклони от въпроса ми. Аз попитах дали Исус е същество от Космоса. И струва ми се, знаеш какво имам предвид. Имам предвид дали е същество от Космоса, или е роден тук, на Земята?

Твоят въпрос отново предполага „или/или“. Опитай се да помислиш извън *тъмната кутия*. Откажи се от „или/или“ и приеми „и/и“.

Искаш да кажеш, че Исус е бил роден на Земята, но има, „космическа кръв“, така да се каже?

Кой е бащата на Исус?

Йосиф.

Да, но кой го е заченал?

Някои вярват, че е било непорочно зачатие. Твърди се, че Дева Мария е била посетена от Архангел. Исус е заченат от Светия Дух и роден от Богородица.

А ти вярваш ли?

Не зная какво да вярвам по този въпрос.

Ако Дева Мария е била посетена от архангела, от къде според теб е дошъл той?

От небето.

„От небесата“ ли каза?

Казах, от небето. От други сфери. От Бога.

Разбирам. А не се ли съгласи току-що, че Бог е космическо същество?

Не съвсем. Ние стигнахме до съгласие за това, че Бог е *Всичко* и че след като космическите същества са *част* от това „всичко“, Бог е космическо същество в същия смисъл, в

който Бог, това сме ние. Всички ние. Бог е всичко. Бог е колективното начало.

Добре. И значи, архангелът, който е посетил Дева Мария, е дошъл от други сфери. От небесните сфери.

Да.

От сфери, заложен дълбоко във вас, защото небето е във вас.

Не съм казвал това.

Добре тогава, да ги наречем сфери от вътрешното пространство на вселената.

Не, не бих се изразил и така, защото не зная какво означава това.

От къде тогава? От някаква сфера на външното пространство ли?

(Дълга пауза)

Това е игра на думи.

Правя всичко, каквото мога. Просто използвам думите, въпреки ужасните им ограничения, за да предам колкото се може по-точно идеята, концепцията за нещата, която не може истински да се предаде посредством ограничения речник на езика, нито да се разбере в границите на настоящото ви ниво на възприемане.

Стремя се да ви откряна за нови възприятия, използвайки вашия език по нов начин.

Добре. И така, Ти твърдиш, че Иисус е имал за баща високоеволюирано същество от други сфери и по този начин е бил човек, но също така и ВЕС?

Имало е много високоеволюирано същества, които са живели на вашата планета - и днес също ги има.

Искаш да кажеш, че „сред нас има извънземни“, така ли?

Разбирам, че работата ти по вестниците, в радиопрограмите и телевизията ти се е отразила много добре.

Какво имаш предвид?

- От всичко можеш да изковеш сензационна новина. Не съм наричал високоеволюираните същества „извънземни“, нито пък съм наричал Иисус „извънземен“.

Няма нищо „извънземно“ в Бога. И на Земята не съществуват „извънземни“.

Всички Ние Сме Едно Цяло. А щом сме Едно Цяло, никаква индивидуализация не е „извън“ самата себе си.

Някои Наши индивидуализации - тоест, някои индивидуални същества - помнят повече от другите. Процесът на спомняне (въз-съединяване с Бога, или ставане отново Едно Цяло с всичко) е процес, който вие наричате еволюция. Всички вие сте еволюиращи същества. Някои измежду вас са високоеволюирано. Това означава, че *помнят повече*. Знаят коя е Истинската Им Същност. Иисус го е знаел и го е заявил.

Както разбирам, ще си играем на думи на тема Иисус.

Ни най-малко. Ще ти го кажа направо. Духът на този човек, когото наричате Иисус, не е от тази Земя. Този дух просто се е въплътил в човешко тяло, усвоявал е нещата като дете, станал е мъж и е осъществил мисията си. И не само той. *Всички духове* „не са от тази Земя“. *Всички души* идват от други сфери, а после се въплъщават. Но не всички души постигат самоосъществяване в един живот. Иисус го е постигнал. Той е високоеволюирано същество (Онова, което вие наричате бог), и е дошъл при вас с определена цел, с мисия.

За да спаси душите ни.

В известен смисъл, да. Но не да ги спаси от вечно проклетие. Такова няма, както вие го разбирате. Неговата мисия е била - и е - да ви спаси от непознаването на Истинската Ви Същност. Целта му е била да ви я демонстрира като ви покаже какви можете да станете. Всъщност какви сте - ако само го приемете.

Иисус се е стремил да ви води с примера си. Затова е казал „Аз съм истината и Животът. Последвайте ме“. Той не е имал предвид да го последвате в смисъл да станете всички негови „последователи“, а в смисъл, че всички би трябвало да *последват неговия пример и да станете едно цяло с Бога*. Казал е: „Аз и Отец ми Едно сме и вие сте мои братя“. Не би могъл да се изрази по-ясно.

Значи Иисус не е дошъл от Бога, дошъл е от Космоса.

Твоята грешка е в това, че ги разделяш. Настояваш на това да прокараш разграничение също така, както настояваш да прокараш разлика и разграничение между човешките същества и

Бога. А Аз ти Казвам: *Няма такова разграничение.*

Хмм. Добре. Можеш ли да ми кажеш още някои неща за съществата от други светове преди да свършим? Как се обличат те? Как общуват помежду си? И, моля Те, не казвай, че всичко това е празно любопитство. Струва ми се, че ти показах, че има какво да научим от всичко това.

Добре. Тогава накратко.

Във високоразвитите цивилизации съществата не намират за нужно да се обличат, освен когато трябва да се предпазят от някои елементи и условия на околната среда, които не могат да контролират или когато използват орнаменти, за да отбележат някакъв „ранг“ или отличие.

Едно ВЕС никога не би могло да разбере защо вие покривате цялото си тяло, когато не ви се налага - и положително няма да разбере понятия като „срам“ или „приличие“, а още по-малко пък би приело идеята, че дрехите правят човека „по-красив“. За едно ВЕС не може да има нищо по-красиво от голото тяло само по себе си и то никога не би могло да разбере, че нещо, което прикрива отгоре тялото, може да го направи по-приятно или привлекателно.

Също толкова непонятна би била идеята да се живее - да се прекарва повечето от времето в кутийки, които вие наричате „сгради“ или „къщи“. ВЕС живеят в естествена среда и биха се затворили в някаква кутийка само ако тази среда стане неблагоприятна - което рядко се случва, защото високоразвитите цивилизации създават своята околна среда, стопанисват я и се грижат за нея.

ВЕС разбират също така, че са Едно цяло със своята среда, че споделят не само едно общо пространство, но и са в отношения на взаимозависимост с нея. Едно ВЕС никога не би разбрало защо ще увреждате или унищожавате онова, което ви поддържа и по-скоро би решило, че не разбирате, че именно природната среда ви поддържа; че сте същества с много слаба наблюдателна способност.

Що се отнася до общуването, едно ВЕС в непосредственото си общуване използва онзи аспект на своето същество, който вие наричате чувства. ВЕС си дават сметка за своите чувства и за чувствата на околните и никой не се опитва да *крие* своите чувства. ВЕС биха сметнали за себепоразрушително и следователно непонятно как може някой да крие чувствата си, а после да се оплаква, че никой не разбира как се чувства.

Чувствата са езикът на душата и високоеволюираните същества разбират това. Смисълът на общуването в обществата на ВЕС е да се опознаят истински. Ето защо едно ВЕС не може и никога не би могло да разбере вашето човешко понятие за „лъжа“.

Да успееш, пробивайки си път чрез лъжа, за едно ВЕС не би представлявало никаква победа, а по-скоро пълен провал.

ВЕС не „говорят“ истината, те са истината. Самото им битие се дължи на това, „което е“ и „което е смислено“, а ВЕС са разбрали отдавна, още в предпаметни времена, когато общуването е било все още осъществявано посредством нечленоразделни звуци, че лъжата е лишена от смисъл. Във вашето общество това все още не се разбира.

На Вашата планета обществото до голяма степен се основава на притворността. Мнозина вярват, че това, което крият един от друг, а не това, което си доверяват, прави живота успешен. И така, прикритостта се е превърнала за вас в социален и етичен код. Тя е наистина Вашият Таен Код.

Това не се отнася за всички. Например, вашите древни култури и туземците не са живели с подобен код. А и мнозина индивиди в днешните общества отказват да усвоят подобно поведение.

И все пак, правителствата се ръководят от този код, той е общоприет в бизнес-средите и той се отразява до голяма степен в личните ви отношения. Лъжата - в голямото и малкото - е станала до такава степен общоприета от мнозина, че те лъжат дори заради самата лъжа. Така че сте разработили таен код по отношение на своя Таен Код. Както фактът, че царят е гол, всеки знае това, но никой не го казва. Дори се опитвате да се преструвате, че не е така - и в това отношение лъжете самите себе си.

Изразявал си това становище и преди.

В този диалог повтарям важните, съществени проблеми, които трябва да разберете, за да промените нещата наистина, както претендирате, че желаете.



Ето защо ще повтора отново: Разликата между човешката култура и високоеволюираните култури е тази, че високоеволюираните същества:

Наблюдават пълноценно.

Общуват истинно.

Те осъзнават „кое има смисъл" и „кое е вярно". Това е друга малка, но дълбока промяна, която неимоверно би подобрила живота на вашата планета.

И това, между другото, не е въпрос на морал. Не съществуват „морални императиви" в обществото на ВЕС и това също би била непонятна представа за тях. Става въпрос само за това, което има смисъл и от което има полза.

Нима ВЕС нямат морал?

Не така както вие разбирате морала. Идеята, че е възможно група представители да седнат и да изработят система от ценности, които другите са длъжни да съблюдават в своя живот, би нарушила тяхното разбиране за това кое има смисъл, което е, че всеки индивид е единствен и окончателен арбитър на собственото си поведение.

Дискутира се винаги онова, което е свързано със смисъла - кое е функционално и е от полза за всички, а не се водят дискусии за това кое е добро и кое зло.

Но нима това не е едно и също? Та нима ние не наричаме онова, което има смисъл „добро" и онова, което няма смисъл „зло"?

Тези понятия за вас са свързани с много вина и срам - а това са напълно чужди за ВЕС представи. А и много неща определяте като „лоши" не защото те са нефункционални и лишени от смисъл, а защото са „непристойни", и то не толкова във вашите очи, колкото в „очите на Бога". По този начин сте си изградили изкуствени определения на това „какво има смисъл" и какво не - определения, които нямат нищо общо с действителното положение на нещата.

Например, искреното изразяване на чувства често се квалифицира като „неправилно". Едно ВЕС никога не би стигнало до подобно заключение, защото прецизното осъзнаване на чувствата облекчава *живота* във всяка общност и колектив. Ето защо едно ВЕС никога не би скривало своите чувства, нито би сметнало, че това се изисква от обществото.

А това би било невъзможно, защото едно ВЕС улавя „вибрациите" на другите, което прави чувствата им съвсем прозрачни. Така както ти понякога „чувстваш атмосферата", когато влезеш в някоя стая, така ВЕС усещат какво мислят и изпитват другите.

Изразяването на чувства посредством това, което вие бихте нареди „думи", ако изобщо се прави, то е много рядко. „Телепатично общуване" се проявява между всички високоеволюирали разумни същества. Всъщност степента, в която един вид или отношенията между неговите представители са еволюирали, се определя от степента, в която на тези същества им е необходимо да използват „думи", за да изразяват чувства, желания и информация.

И изпреварвайки твоя въпрос, ще ти отговоря, че и човешките същества могат да развият подобна способност, а някои измежду тях *са я развили*. Преди хиляди години всъщност тя е била нещо естествено. От тогава насам вие сте се върнали назад и сте започнали да използвате първичен изказ - всъщност „шумове" - за да общувате помежду си. Ала мнозина от вас се връщат към по-изчистена форма на общуване, по-точна и по-изящна. Това се отнася особено за влюбените - което подчертава една особено важна истина: *Грижата за другия създава общуването*.

Там, където съществува дълбока любов, думите са буквално ненужни. Обратната аксиома е също вярна: колкото повече думи използвате помежду си, толкова по-малко време отделяте за грижа един към друг, а грижата създава общуването.

В крайна сметка всяко истинско общуване се основава на истината. И единствената реална истина е любовта. Затова и когато има любов, има общуване. А когато общуването е затруднено, това е знак, че няма достатъчно любов.

Много красиво казано. Това е едно красиво изразено общуване.

Благодаря. Нека да обобщим начина на живот в едно високоеволюирано общество:

Съществата живеят на групи, които вие бихте определили като съзнателни общности. Тези общности не се окрупняват по-нататък в градове, държави или нации, но всяка от тях си взаимодейства с другата на равноправни начала.

Няма правителства и закони, каквито вие познавате. Съществуват съвети или конклави. Обикновено от старите. И съществува това, което най-добре може да се преведе на вашия език като „взаимно споразумение“. Те могат да се сведат до един Троичен кодекс: Осъзнаване, Честност, Отговорност.

Високоеволюираните същества са решили много отдавна, че такъв е техният избор на съвместен живот. Този избор те са направили не въз основа на някакъв морален кодекс или духовно откровение, наложено от друго същество или група, а въз основа на простото наблюдение на фактите и на нещата, които *имат смисъл*.

И наистина ли не стигат до войни и/или конфликти?

Не, и то главно защото едно високоеволюирано същество споделя всичко, което притежава и би ти дало доброволно всичко, което се стремиш да му отнемеш насилствено. То върши това със съзнанието, че така или иначе всичко принадлежи на всички и винаги може да сътвори повече от онова, което е „отдало“, стига само да поиска.

В едно общество от ВЕС не съществуват понятията „собственост“ и „загуба“, защото те осъзнават, че не са физически същества, а само се изявяват във физическа форма. Разбират също така, че всички същества произлизат от един първоизточник и по този начин Всички Сме Едно Цяло.

Зная, казвал си вече това... Но дори и когато някой заплашва живота на едно ВЕС, и тогава ли няма да се породи конфликт?

Няма да възникне никакво противоречие. Той просто ще положи тялото си - ще ти го предостави най-буквално. После, ако реши, може да си сътвори друго тяло, Връщайки се във физическия свят отново като напълно оформено същество или като новозачената рожба на двойка влюбени.

Това е предпочитан метод за повторно навлизане във физическата вселена, защото никой не се радва на по-голяма почит във високоеволюираните общества, както новородените и възможностите им за развитие са несравними.

ВЕС не се страхуват от това, което вие наричате „смърт“, защото знаят, че живеят вечно и въпросът е само каква форма ще приемат. ВЕС могат да живеят в тяло неограничено дълго, защото едно ВЕС се е научило да се грижи за тялото и околната среда. Ако по някакви причини, свързани с физическите закони, тялото на едно ВЕС престане да бъде функционално, това същество просто го напуска, като с радост връща физическата му материя на Всеобщата Цялост за „рециклиране“. (Или, както вие казвате, „което е прах, да стане отново на прах“.)

Искам да се върна малко назад. Ти каза, че няма „закони“ сами по себе си. Но какво става, когато някой не се държи в съгласие с „Троичния кодекс“? Какво става тогава? Наказва ли се?

Не, от това не следват никакви присъди и наказания, само просто съблюдаване на фактите и това, което има смисъл.

Обяснява се най-внимателно, че фактите - това, което дадено същество е извършило - са в противоречие с това, което има смисъл и е функционално, а когато нещо не е полезно за групата, то в крайна сметка няма да бъде полезно и за отделния индивид, защото индивидът е групата и групата е индивидът. Всички ВЕС много бързо разбират това, обикновено в ранната си младост, както бихте я нарекли вие, и затова много рядко едно зряло ВЕС действа по начин, който поставя фактите в противоречие със смисъла или това, което е извършило, в противоречие с онова, което е функционално.

Но ако все пак се случи?

Просто му се дава възможност да поправи грешката си. С помощта на Троичния кодекс му се дава възможност да осъзнае всички последици от онова, което е помислил, казал или извършил. После му се дава възможност да преоцени и заяви своята роля в пораждането на тези последици. И най-сетне, дава му се възможност да поеме отговорност за последиците като приложи средства за възстановяване и изцеление.

Ами ако откаже?

Едно високоеволюирано същество никога не би отказало. Това е немислимо. В такъв случай то няма да бъде високоеволюирано същество, а разумно същество от съвсем друго ниво.

Къде се научава ВЕС на всичко това? В училище ли?

Не съществува „училищна система“ в обществото на ВЕС, а само процес на образование, чрез който поколенията си припомнят „кое е реално“ и „кое е функционално“. Поколенията се възпитават от старите, а не от тези, които са ги родили, макар и да не се отделят непременно от тях. Техните „родители“ могат да бъдат с тях винаги, когато пожелаят и да прекарват заедно толкова време, колкото предпочитат.

В онова, което вие наричате „училище“ (всъщност „учебно време“) подрастващите установяват своя собствена „програма“, като те самите избират какви умения да овладеят, а не им се налага какво трябва да научат. По този начин мотивацията е на най-високо ниво и житейските умения се получават бързо, щастливо и с лекота.

Троичният кодекс (това всъщност не е система от „закони“, но е най-близкият термин, който може да се намери във вашия език) не е нещо, което се набива в главите на младите ВЕС, а нещо, което се *придобива* - почти чрез осмоза - благодарение на поведението, което служи като *пример* на „детето“ от страна на „възрастните“.

За разлика от вашето общество, където възрастните си изграждат едно поведение, противоположно на онова, което искат да усвоят децата им, във високо еволюираните култури възрастните разбират, че децата вършат онова, което виждат, че вършат останалите.

На ВЕС никога не би им хрумвало да сложат децата си да стоят пред някакъв апарат, който показва картини на поведение, което те самите биха искали младите същества да избягват. Такова решение би било напълно непонятно за ВЕС.

Отново бих повторил, че разликата между обществото на ВЕС и човешкото общество се свежда до един наистина прост елемент, който може да се нарече правдоподобно наблюдение.

В обществата на ВЕС съществата си дават сметка за всичко, което виждат. В човешкото общество мнозина отричат онова, което виждат.

Виждат, че телевизията унищожавя децата им, и пренебрегват това. Виждат, че насилието и „загубата“ се използват за „развлечение“, но не признават, че в това има противоречие. Те забелязват, че тютюнът е вреден за тялото, но се преструват, че не е. Виждат, че един баща е пиан и се държи грубо, но не позволяват и дума да се каже по този повод.

Наблюдават, че в продължение на хиляди години религиите не са успели да променят поведението на масите, но не искат да признаят тази истина. Виждат, че правителствата по-скоро потискат, отколкото помагат на хората, но пренебрегват този факт.

Наблюдават, че здравеопазването им е по-скоро болестотворно, че използва само една десета част от средствата си за предотвратяване на болестите и девет десети - за лекуването им и отричат, че печалбата е това, което ги *мотивира* да не дават нужната просвета на хората как да действат, да се хранят и живеят така, че да поддържат добро здраве.

Виждат, че не е полезно за здравето им да се хранят с убити животни, които насилствено са угоявани преди това с всякакви химикали, но и това отричат.

Нещо повече. Те дори канят гости в радио и телевизионните програми, които се осмеляват да оспорват това. Има една великолепна книга на Джон Робинс, „Диета за една Нова Америка“, която подробно разглежда темата за храненето със забележително проникновение.

Хората са склонни да отричат това, което четат в тази книга. И тъкмо в това е проблемът. Вашият род в много голяма степен живее в отричане. Те отричат не само до болка очевидните наблюдения на всички наоколо си, но също така отричат и онова, което виждат със собствените си очи. Отричат личните си чувства и истината, до която сами са стигнали.

Високоevolюираните същества, каквито стават някои измежду вас, *нищо* не отричат. Те се съобразяват с това, „кое е реално“ и с това, „кое е функционално“. Използвайки тези прости средства, животът им става прост. Те се отнасят с респект към „Процеса“.

Да, но как се проявява този „Процес“?

За да отговоря на този въпрос, трябва да изтъкна нещо, което многократно съм изтъквал и преди в този диалог. *Всичко зависи от собственото ти отношение към себе си и от това, което се опитваш да осъществиш.*

Ако целта ти е да живееш в мир, радост и любов, *насилието няма да ти бъде от полза.* Това вече е доказано.

Ако целта ти е да живееш в добро здраве и дълголетие, няма да ти бъде полезно да консумираш умъртвени животни, да пушиш канцерогени и да поглъщаш течности, които

умъртвяват клетките на мозъка. Това вече е доказано.

Ако целта ви е да възпитате поколението си свободно от насилие и омраза, това да го поставите години наред пред живи образи на насилие и омраза, очевидно не е *полезно*. Това вече е доказано.

Ако целта ви е да се погрижите за Земята и разумно да стопанисвате нейните ресурси, няма да бъде от полза да действате по такъв начин, сякаш тези ресурси са безгранични. Това вече е доказано.

Ако целта ви е да откриете и култивирате връзка с Бога на любовта, така че религията да има своето място в човешкия живот, тогава да се внушава представата за един отмъстителен и наказващ Бог не е от полза. И това също вече е било доказано.

Мотивацията е всичко. Целите предопределят резултатите. Животът произтича от вашите намерения. Истинските ви намерения се разкриват в делата ви, а делата ви се определят от истинските ви намерения. Както всичко в живота (и както *самият* Живот ), това е затворен кръг.

ВЕС виждат този кръг. Хората не го виждат.

ВЕС реагират на това, което е реално; хората го пренебрегват.

ВЕС говорят истината - винаги . Хората лъжат твърде често - както себе си, така и другите.

ВЕС държат на думата си и я прилагат на дело. Хората говорят едно, а вършат друго.

Дълбоко в себе си вие *знаете*, че нещо не е наред - че сте имали намерение „да се отправите към Сиатъл“, а сте се озовали в „Сан Хосе“. Виждате противоречията в поведението си и искрено сте готови да се откажете от тях. Ясно виждате това, което е реално и което е функционално и вече не сте склонни да поддържате разделението между едното и другото.

Вашият *човешки род се пробужда*. Наближава времето, в което ще го осъществите.

Не трябва да се отчайвате от това, което се казва тук, защото вече сте поставили основите за един нов живот, за една по-всеобхватна реалност и всичко дотук е било само подготовка за нея. Вече сте готови да преминете през вратата. Първо, да я посочите. Виждате ли? Ето я! Защото светлината на истината винаги ще ви по-казва пътя. А светлината на истината е ваше достояние.

Приемете тази истина сега и я приложете в своя живот. Приемете тази истина и я споделете с останалите. Приемете я сега и скъпо я пазете завинаги.

Защото в настоящите три книги - трилогията *Разговори с Бога* - аз отново ви говоря за това, което е *реално*.

Няма нужда да продължаваме. Не е необходимо да се задават още въпроси и изслушват по-нататъшни отговори за задоволяване на любопитството или да се узнаят повече примери и наблюдения. Всичко, от което се нуждаеш, за да сътвориш живота, който желаш, ти намери тук, в тази трилогия, както бе представена дотук. *Няма защо да се продължава*.

Да, ти имаш още въпроси. Имаш още съображения. За теб Нашето изследване, което с радост осъществяваме, не е приключило. Защото за теб *никог не изследване не приключва*.

Ясно е, че тази книга може да продължи до безкрайност. Но не. Твоят разговор с Бога ще продължи, но не и тази книга. Защото отговорът на всеки въпрос, който би могъл да зададеш, ще се намери тук, в тази вече завършена трилогия. Всичко, което можем да сторим отгук нататък, е да преповтаряме, да подчертаем и да се връщаме отново и отново към същата мъдрост. Което практикувахме и в тази трилогия. Тук няма нищо ново, а само преповтаряне на дребната мъдрост.

Преповтарянето е нещо хубаво. Хубаво е човек отново да се върне към мъдростта. Това е процесът на при-помняне, за който толкова често съм говорил. Вие няма какво да научавате. Трябва само да си припомните...

Затова, връщайте се често към тази трилогия; обръщайте се отново и отново към нейните страници.

Когато имате въпрос, на който ви се струва, че тук не е отговорено, препрочетете тези страници. Но ако наистина имате чувството, че няма отговор, потърсете *своите* отговори. Проведете своя *собствен* разговор. Сътворете *собствената си истина*.

Така ще преживеете Истинската Си Същност.

Аз не искам Ти да си тръгваш!

Никъде не си тръгвам. Аз съм винаги с теб. *Във всичко.*

Моля Те, преди да свършим, имам само още няколко въпроса. Няколко последни, заключителни въпроса.

Нали съзнаваш, че винаги можеш да погледнеш *вътре в себе си*, да се върнеш към Центъра на Вечната Мъдрост и да намериш там отговори на своите въпроси?

Да, разбирам това и съм благодарен от дъното на душата си, че е така, че животът е сътворен по такъв начин, че винаги мога да се свържа с началата му. Но за мен този диалог е полезен, той беше огромен подарък. Не мога ли да задам само няколко последни въпроса?

Разбира се.

Наистина ли нашият свят е в опасност? Човешкият род наистина ли си играе със собственото си самоунищожение и действителна гибел?

Да. И ако не се замислите над съвсем реалната възможност това да стане, вие не можете да я избегнете. Защото онова, което отричате, то става още по-настойтелно. Само ако погледнеш реално на нещо, можеш да го преодолееш.

Спомни си също каквото ти казах за времето и събитията. Всички събития, които можеш да си представиш, и които всъщност си си представил - стават тъкмо сега, в Мига Вечност. Това е Свещеният Миг. Мигът, който предшества осъзнаването. Това е, което става преди да си Видял Светлината. Това е настоящият момент, който ти е бил даден и е сътворен от теб, преди още ти да знаеш това! Ти наричаш това „настояще“. И то Е „настояще“. То е най-големият дар, с който Бог те е сподобил.

Дадена ти е способността да избираш, да избираш кое от всички преживявания, които си представяш, избираш да преживееш сега.

Едва сега започвам въпреки ограничените си възприятия да разбирам онова, което казваш. Нищо от това не е „реално“, нали?

Не. Ти живееш в свят на илюзиите. Това е голямо магическо представление. Правиш се, че не знаеш всички трикове, макар че *магьосникът си самият ти*.

Много е важно да помниш това, защото в противен случай ще го направиш наистина реално.

Но онова, което виждам, усещам, мириша и докосвам наистина изглежда съвсем реално. Ако това не е „реалността“, какво е тогава?

Не забравяй, че това, което гледаш, ти не го „виждаш“ реално.

Мозъкът ти не е източникът на твоя интелект. Той е просто процесор на данни. Приема данните чрез рецептори, наречени сетива. Интерпретира тази енергия в зависимост от *предходните данни по този въпрос*. Той ти дава указания за онова, което *възприема*, а не за онова, *което е реално*. Въз основа на тези възприятия, *ти си мислиш, че знаеш истината* за нещо, когато в действителност не я знаеш дори наполовина. В действителност ти сам твориш истината, която знаеш.

Включително и целия този диалог с Теб. Със сигурност.

Боя се, че това ще даде основания на онези, които твърдят, „Той не говори с Бога. Всичко сам си съчинява.“

Кажи им най-добронамерено да се опитат да мислят „извън черната кутия“. Те мислят с взаимноизключващи се алтернативи „или/или“. Нека се опитат да мислят взаимовключващо - „и/и“.

Не можете да разберете Бога, ако мислите според старите модели на ценности, представи и разбираня. Ако желаете да разберете Бога, трябва да сте готови да приемете, че в момента разполагате с *ограничени* данни, вместо да твърдите, че знаете всичко, което може да се знае по даден въпрос.

Обръщам ви внимание на думите на Вернер Ерхард, Който е заявил, че истинската яснота може да дойде единствено тогава, когато човек е готов да признае:

*Има нещо, което не зная и знанието на което би могло да промени всичко.*

Напълно възможно е едновременно „да говориш с Бога“ и „сам да си съчиняваш всичко“.

Всъщност най-голямата истина е в това: вие сами си съчинявате *всичко*.

Животът е процес, чрез който се сътворява всичко. Бог е енергията - чистата, сурова енергия - която вие наричате живот. Осъзнавайки това, стигаме до нова истина.

Бог е Процес.

Струва ми се, че каза, че Бог е колективното начало, че Бог е всичко.

Да, казах. И това, че Бог е. Бог е също Процесът, чрез който се сътворява и самопреживява Всичко. Вече ти открих това.

Да. Да. Тази мъдрост ми разкри, докато пишех една малка книжка, която се наричаше „Да пресътвориш себе си“.

Точно така. А сега го изразявам пред далеч по-голяма аудитория.

Бог е процес.

Бог не е личност, място или обект. Бог е точно това, което винаги сте мислили, но не сте разбирали.

А по-точно?

Вие винаги сте мислили, че Бог е върховното Битие. Да.

И сте прави. Аз съм точно това. БИТИЕ. Обърни внимание, че „битие“ не означава обект, това е процес.

Аз съм *Върховното* Битие. Тоест, върховното в процес на *ставане*.

Аз не съм резултатът от даден процес; Аз съм Самият Процес. Аз съм Творецът и Аз съм Процесът, *чрез който се сътворявам*.

Всичко, което виждаш на небето и на земята, това съм Аз в процес на сътворяване. Процесът на Сътворяване никога не свършва. Той никога не бива завършен. Аз никога не бивам „завършен“. Това е друг начин да се каже, че всичко е в процес на непрестанна промяна. Нищо не стои на едно място. Нищо - *абсолютно нищо* - не е лишено от движение. Всичко е енергия, движение. Съкратено по земному вие наричате това „Емоция“! (energy and motion - E-motion - съкратеното съчетание на английските думи енергия и движение създава думата емоция, чувство - б. пр.)

*Вие сте най-висшето Божие чувство!*

Когато спрете погледа си на даден обект, вие не гледате „нещо“ статично, което „стои там“ във времето и пространството. Не! Вие ставате *свидетели на нещо*, което се случва. Защото всичко се движи, променя, еволюира. Всичко.

Бъкминстър Фулър е казал, „Струва ми се, че аз съм глагол“. *И е бил напълно прав*.

Бог е нещо *ставащо*. Вие сте дали на това *ставащо* названието *живот*. Животът е Процес. Процесът е видим, познаваем, предсказуем. Колкото повече наблюдаваш, толкова повече познаваш и толкова повече можеш да предвидиш.

Трудно ми е да възприема това. За мен Бог винаги е бил *Неизменното*. Постоянният. Неподвижният движещ се. В тази абсолютно неопровержима истина за Бога аз съм намирал своята сигурност.

Но това Е истината! Единствената *Неизменна Истина* е, че Бог е в процес на вечна промяна. Такава е *истината* - и ти не можеш да *сториш нищо*, за да я промениш. Единственото, което *никога* не се променя, е, че всичко винаги се променя.

*Животът в промяна. Бог е животът.*

Следователно, Бог е промяна.

Но на мене ми се иска единственото неизменно нещо да бъде Божията любов към нас.

Моята любов към вас вечно се променя, защото вие вечно се променяте, а аз би обичам *точно такива, каквито сте*. За да ви обичам такива, каквито сте, Моята идея за това, което заслужава любов, трябва да се променя, както се променя вашата идея за Собствената Ви Същност.

Искаш да кажеш, че ме намираш достоен за любов дори и когато съм избрал за Своя Същност да бъда убиец.

Вече разгледахме всичко това. Зная, но просто не го *схващам!*

Никой не върши нищо лошо в рамките на своите представи за света. Аз винаги ви обичам - *във всичко*. Не можете да бъдете такива, че Аз да не ви обичам.

Ала ще ни накажеш, нали? Ще ни накажеш от любов. Ще ни изпратиш на вечни мъки с

любов в сърцето си и скръб от това, че се налага да го направиш.

Не. Аз никога не съм тъжен, защото нищо не Ми се налага да правя. Та кой може да Ми наложи?

Аз никога няма да ви наказвам, дори ако вие решите да се самонаказвате в този или в следващ живот, докато престанете да го правите. Няма да ви наказвам, защото не съм наскърбен или претърпял загуба - тъй като никой от вас не може да нанесе вреда или да нарани някаква Частица от Мен, каквато представлява всеки от вас.

Някой от вас може да избере да се чувства наскърбен или разбит, но когато се завърнете към вечния свят, ще видите, че не ви е била нанесена никаква вреда. В този момент ще простите на онези, които сте си въобразявали, че са ви наскърбили, защото ще разберете по-всеобхватния план.

Какъв е този по-всеобхватен план?

Спомняш ли си притчата за Малката Душа и Слънцето, която ти разказах в първа книга?

Да.

Има и още една втора част на тази притча. Ето я:

- Можеш да си избереш всяка Част на Бога, която решиш да бъдеш - казах аз на Малката Душа. - Ти си Абсолютното Божество, преживяващо Себе Си. Кой аспект на Божественото избираш сега да преживееш като Себе Си?

- Искаш да кажеш, че имам избор, така ли? - попита Малката Душа. А Аз ѝ отговорих:

- Да, можеш да избереш да преживееш всеки Аспект на Божественото в себе си, като себе си и чрез себе си.

- Добре, - каза Малката Душа, тогава избирам да преживея Прошката. Искам да преживея своя Аз като този Аспект на Бога, наречен Всеопрощение.

Това бе известно предизвикателство, както можеш да си представиш.

- Няма на кого да се прощава. Всичко, което съм сътворил, е Съвършенство и Любов.

- Няма на кого да се прощава ли? - запита Малката Душа недоверчиво.

- Няма на кого, - повторих Аз. - Огледай се наоколо си. Нима виждаш души, не толкова съвършени и великолепни, колкото си ти?

При тези думи Малката Душа се обърна и с изненада откри, че е заобиколена от всички души на небето. Те бяха дошли от всички страни на Царството, защото бяха чули, че Малката Душа има необичаен разговор с Бога.

- Не виждам никого, който да не е толкова съвършен, колкото съм аз! - възкликна Малката Душа. - На кого тогава да прощавам?

Точно в този момент измежду множеството напред излезе друга душа.

- Можеш да простиш на мен - каза тази Приятелска Душа.

- За какво? - попита Малката Душа.

- Аз ще се явя в следващия ти живот и ще направя нещо, за да ти дам възможност да ми простиш - отвърна Приятелската Душа.

- Но какво? Какво би могло да стори същество с такава Съвършена Светлина, за да ме накара да искам да му простя? - поиска да знае Малката Душа.

- О, сигурна съм, че можем да измислим нещо - усмихна се Приятелската Душа.

- Но защо искаш да сториш това? - Малката Душа не можеше да разбере защо едно толкова съвършено създание иска да понижи вибрациите си до такава степен, че да извърши нещо „лошо“.

- Много просто - обясни Приятелската Душа, - ще го направя, защото те обичам. Ти искаш да преживееш себе си като прощаваща душа, нали? Освен това и ти си правила това за мен.

- Наистина ли? - попита Малката Душа.

- Разбира се. Не си ли спомняш? Ние минахме през всичко - с възходите и паденията, бяхме в едната и в другата посока. Бяхме и тук, и там, и сега, и после. Бяхме малки и големи, мъжки и женски, добри и лоши. Всички сме били всичко това.

- И сме вършили това по взаимно съгласие, за да може всеки от нас да преживее себе си като най-върховна част от Бога. Защото сме разбрали, че...

- В отсъствието на това, което Не Си, това, Което Си, Не Е.

- Когато липсва „студа“, не може да съществува „топлината“. Когато липсва „тъга“, не може да се почувства „радостта“, без това, което наричате „зло“, не може да се преживее „доброто“.

- Ако избираш да *бъдеш* нещо, *непременно* някой или нещо *противоположно* трябва да се появи в *твоята вселена*, за да го направи възможно.

Приятелската Душа обясни, че тези хора са Специални Божии Ангели, а тези условия са Божии Дарове.

- Искам за отплата само едно - заяви Приятелската Душа.

- Готова съм на всичко - заяви Малката Душа. Тя бе развълнувана, че може да преживее всеки Божествен Аспект на Бога. Сега започна да й става ясен Планът.

- В момента, в който те удрям и смазвам, - каза Приятелската Душа, - в момента, в който ти причинявам най-голямото зло, което можеш да си представиш, *спомни си Истинската Ми Същност*.

- О, аз няма да забравя! - обеща Малката Душа. - Ще те видя в съвършенството, в което те виждам сега и ще си спомням винаги Истинската Ти Същност.

Това е - това е изключителна история, невероятна притча.

И обещанието на Малката Душа е обещанието, което ти давам Аз. *Тъкмо това е неизменно*. И все пак, ти, Малка Моя Душа, удържа ли своето обещание?

Не, със съжаление трябва да призная, че не съм.

Недей да съжالياваш. Бъди щастлив, че виждаш истината и се радвай на решението си да живееш според една нова истина.

Защото Бог е в непрестанно развитие, както и самият ти. И запомни завинаги:

*Ако можеше да се видиш така, както изглеждаш в Божиите очи доста щеше да се посмееш.*

И така, обърнете се и се вижте един друг в Своята Истинска Същност.

Наблюдавайте. *Наблюдавайте. НАБЛЮДАВАЙТЕ.*

Вече ви казах - главната разлика между вас и високоеволюираните същества е, че високоеволюираните същества *наблюдават повече*.

Това само по себе си е удивително наблюдение.

А сега искам да забележите също така, че *самите вие* сте събитие. Вие сте човешко *събитие*. Вие сте процес. И във всеки „момент“ сте също така и продукт на този процес.

Вие сте Творецът и Творението. Повтарям всички тези неща отново и отново в тези последни минути, в които сме заедно. Повтарям ги, за да *ги чуете*, за да ги разберете.

Процесът, в който съществуваме, вие и Аз, е вечен. Той винаги е бил, е и ще бъде. Не му е нужна *твоята „помощ“*, за да съществува. Това става от само себе си. И когато не му се пречи, Процесът се разгръща *съвършено*.

Има още една крилата фраза, изразена от Вернер Ерхард - *Животът се разтваря в самия процес на Живота*.

Някои духовни движения тълкуват това по следния начин - „освободи се и приеми Бог в душата си“. Това е правилно разбиране.

Ако просто се *освободиш*, ти ще се отстраниш от „пътя“. „Пътя“ на Процеса - който се нарича самият живот. Ето защо всички мъдреци и учители са твърдели: „Аз съм пътят и Животът“. Те са разбирали съвършено онова, което казах тук. Те са животът и те са пътят - събитието в прогрес, Процесът.

Всичко, което изисква от теб Мъдростта, е да се довериш на Процеса. Тоест, да се *довериш на Бога*. Или, ако предпочиташ, да се *довериш на себе си*, защото Ти Си Богът.

Помни, че Ние Всички Сме Едно Цяло.

Но как да се „доверя на процеса“, когато този „процес“ - животът - непрестанно ми поднася неща, които не ми харесват?

*Харесвай* това, което ти поднася животът!

Разбирай и знай, че сам си го правиш на Себе Си!

**ВИЖДАЙ СЪВЪРШЕНСТВОТО.**

Виждай го *във всичко*, а не само в нещата, които наричаш съвършени. В настоящата трилогия аз ти обясних внимателно защо и как нещата стават така, както стават. Тук не е нужно



отново да излагам този материал -макар че може би за теб ще бъде полезно да го препрочиташ често, докато напълно го разбереш.

Моля Те, само по този въпрос ни дай едно обобщаващо разяснение. Моля Те! Как „да видя съвършенството" на нещо, което съвсем не преживявам като съвършено?

*Никой не може да предизвика твоите преживявания на каквото и да било.*

Другите могат да участват в сътворяването на външните обстоятелства и събития на съвместния ви живот, но едно нещо, което *никой друг не може да стори, е да те накара да преживееш НЕЩО*, което сам не си избрал да преживееш.

В това вие сте върховни същества. И никой - НИКОЙ -не може да ви каже *по* какъв начин да съществувате.

Светът може да ви предостави обстоятелства, но само вие решавате какво означават тези обстоятелства.

Спомнете си истината, която ти казах отдавна. Нищо няма значение.

Да. Не съм сигурен дали я разбрах напълно тогава. Тя ми се яви в преживяване извън тялото през 1980 година. Съвсем живо си спомням това.

И какво по-точно си спомняш?

Спомням си, че в началото бях объркан. Как така „нищо да няма значение"? Докъде щеше да стигне светът, докъде щях да стигна аз, ако нищо нямаше значение?

И как си отговори на този много добър въпрос?

Разбрах, че нищо няма значение само по себе си, а че аз влагам смисъла в събитията и така им придавам значение. Разбрах това на високо метафизично ниво, което ми помогна да разбере самия Процес на Творението.

Ами прозрението?

Разбрах, че всичко е енергия и че енергията се превръща в „материя" - тоест във физически „материал" и „проявления" - според това как мисля за тях. Тогава разбрах, че нищо няма значение, защото нищо не се материализира по друг начин, освен по този, който сами избираме. После съм забравил това прозрение 6 продължение на десет години, докато Ти отново ми го припомни по-рано в този диалог.

Ти знаеше всичко, за което ти говорих в този диалог. Предавал съм ти го цялото чрез други хора, които съм ти изпращал и с чиито учения съм те запознавал. Тук *няма нищо ново* и нищо не ти се налага да учиш. Трябва само да си припомниш.

Начинът, по който разбираш мъдростта, че нищо няма значение, е задълбочен и богат и ти служи добре.

Извинявай. Не мога да допусна да свърши този диалог, без да изтъкна едно крещящо противоречие.

Кое е то?

Ти непрестанно ми повтаряш, че онова, което наричаме „зло" съществува, за да имаме контекст, в който да преживеем „доброто". Каза, че Моята Същност не може да бъде преживяна без да съществува нещо, Коего Не Е Моя Същност. С други думи, няма „топло" без „студено", няма „горе" без „долу" и така нататък.

Точно така.

Дори използва това, за да ми покажеш как да гледам на всеки „проблем" като на благословение и на всеки виновник като на ангел.

Отново е точно така.

*Тогава как така описанието на живота на високоеволюираните същества не съдържа в себе си нищо „лошо"?* Всичко, което ми описа, е един рай !

О, добре, много добре. Ти наистина се замисляш над тези неща.

Всъщност, Нанси ми посочи това несъответствие. Докато ме слушаше да й чета материала на глас, ми каза: „Струва ми се, че трябва да зададеш един въпрос, преди диалогът да е свършил. Как ВЕС преживяват Своята Истинска Същност, когато са премахнали всичко негативно от своя живот?" Това ми се стори основателен въпрос. Всъщност, направо ме накара да замръзна на място. Зная, че току-що каза, че няма нужда от повече въпроси, но струва ми се, че трябва да отговориш на този въпрос.

Добре. Един въпрос за Нанси. Както изглежда, това е най-хубавият въпрос в цялата

книга.

(Хм.)

Е, така си е... Учуден съм, че не ти хрумна да попиташ за това, когато говорехме за ВЕС. Странно е, че не помисли.

Помислил съм.

Така ли?

Ние всички сме Едно цяло, нали? Е, тогава *онази част от мен, която е Нанси*, е помислила!

А, *отлично!* И е *вярно*, разбира се.

И така, какъв е Твоят отговор?

Ще се върна на първоначалното си твърдение.

*В отсъствието на това, което не си, това, което си, не съществува.*

Това означава, че когато не съществува студ, не можеш да познаеш от опит какво е топлина. Когато не съществува горе, представата за „долу“ е изпразнена от съдържание, безсмислена концепция.

Това е вярно за всичко във вселената. То всъщност е обяснението защо нещата в света стоят по такъв начин, по какъвто са се установили - с наличието на студено и топло, на „добро“ и „зло“.

Но знай едно: *Всичко създаваш ти самият.* Ти *решаваш* кое е „студено“ и кое „топло“, кое е „горе“ и кое „долу“. (Излезеш ли в открито пространство, сам ще видиш как определенията ти се разпадат!) Ти *решаваш* какво е „добро“ и какво „зло“. И представите ти за всички тези неща са се променяли през годините - всъщност дори през различните сезони. Ти би нарекъл „студен“ един летен ден с температура 42 градуса по Фаренхайт. Но посред зима при същата температура би казал: „Господи, какъв топъл ден!“

Вселената просто ти предоставя *поле на опита* - което може да се нарече *обхват на обективните явления*. Ти *решаваш* какво *определение ще им дадеш*.

Вселената е цялостна система от такива физически явления. И тя е огромна. Необхватна. Безгранична. Фактически *безкрайна*.

А сега ще ти кажа една голяма тайна: Не е необходимо противоположното условие да съществува редом до теб в непосредствена близост, за да създаде контекстуално поле, в което да можеш да преживееш реалността, която си избрал.

Няма значение на каква далечина една от друга се проявяват противоположностите. Вселената като цяло предоставя контекстуалното поле, вътре в което съществуват всички противоположни елементи и така всички страни на опита стават възможни. Това е целта на вселената. Това е нейното предназначение.

Но ако аз персонално никога не съм преживял „студа“, а само съм видял, че някъде на друго място е „студено“, по какъв начин мога да зная какво е това „студено“?

Ти си преживял „студа“. Преживял си *всичко*. Ако не в този си живот, то в предишния. Или в по-предишния. Или все едно, в някой от миналите си животи. Преживял си „студа“. Както и „голямо“ и „малко“, „горе“ и „долу“, „тук“ и „там“ и всички противоположни елементи, които съществуват. И те са запечатани в паметта ти.

*Не се налага да ги преживяваш отново*, ако не искаш. Това се отнася до всички същества във вселената, а не само до хората.

*Всички* вие не само сте преживели всичко, вие самите сте всичко. Вие сте ВСИЧКО, КОЕТО Е.

Вие сте това, което преживявате. Всъщност вие сами *пораждате* преживяването.

Не съм убеден, че разбирам напълно.

Ще ти го обясня посредством термини от механиката. Искам да разбереш, че това, което правиш сега, е, че си припомняш истинската си същност и избираш онази нейна страна, която искаш да преживееш в настоящия момент, в настоящото прераждане, на тази планета и в тази физическа форма.

Божичко, това изглежда толкова просто!

И наистина е *просто*. Вие сте откъснали своето Аз от тялото на Бога, от всичко, Което Е, от Колективното начало и сега отново се присъединявате към това тяло. Този Процес се нарича

припомняме.

Когато си припомняте, вие предоставяте на своето Аз отново всички преживявания на Истинската Си Същност. Това е един цикъл. Правите го все отново и отново и наричате това „еволуция“. Казвате, че „еволуирате“. Същност се въртите в Кръг! Също както земята кръжи около слънцето. Както галактиката се върти около собствения си център.

*Всичко се върти в кръг.*

Въртенето в кръг е основното движение на целия живот. Жизнената енергия *се върти*. Това прави тя същност. Вие сте обхванати от едно *въртеливо еволюционно движение*.

Как успяваш да намериш думи, с които да опишеш всичко с такава простота?

Ти си този, който прави нещата толкова прости. Правиш ги прости като прочистваш своя „механизъм на възприемане“. Настроил си се на необходимата честота. Навлязъл си в нова фаза на волята за познание. Тази нова воля ще промени всичко за теб и за твоя, човешки род. Защото тази нова воля те е превърнала в революционер - а най-грандиозната революция на вашата планета едва сега започва.(revolution - революция и въртене, въртеливо движение, англ. - в случая се има предвид както революция на духа, така и началото на нов еволюционен цикъл - б.пр.)

Трябва да побърза. Нова духовност ни е нужна сега, още в този момент. Ние пораждаме навсякъде около нас невероятна мъка и нещастие.

Това е така, защото някои същества, макар и вече да са минали през всички противоположности на опита, понякога *не знаят това*. Забравили са го и още не са си го припомнили напълно.

При съществата на високи стъпала на еволюцията това не е така. На тях не им е потребно да виждат негативното непосредствено пред себе си, в своя собствен свят, за да познаят позитивния характер на своята цивилизация. Те са „осъзнали позитивно“ Истинската Своя Същност, без да им бъде необходимо да създават негативността, за да я доказват. ВЕС просто забелязват онова, което не е тяхна същност, наблюдавайки го на *други места в контекстуалното поле*.

Вашата собствена планета фактически е тази, към която се обръщат съществата от високи нива на еволюцията, ако се нуждаят от контрастно поле.

Тогава те си припомнят преживяванията, през които минавате вие сега и по този начин си формират постоянна отправна точка, чрез която да познаят и разберат онова, което преживяват в момента.

Разбираш ли сега защо ВЕС не се нуждаят от „злото“ или „негативното“ в собственото си общество?

Да. Но защо тогава ние в нашето общество се нуждаем от „негативното“ ?

*Съвсем не се нуждаете*. Точно това се опитвам да ви кажа в целия този диалог.

Вие наистина трябва да живеете в контекстуално поле, в което да съществува Противоположното на Истинската ви Същност, за да преживеете тази Своя Истинска Същност. Такъв е Универсалният Закон и вие не можете да го избегнете. Но вие тъкмо сега живеете в такова контекстуално поле. Няма защо да го създавате. Контекстуалното поле, в което живеете, се нарича Вселена.

*Няма нужда да си създавате по-малко контекстуално поле в задния двор*.

Това означава, че още сега можете да промените живота на вашата планета и да *премахнете всичко, което не е истинска ваша същност*, без това по никакъв начин да поставя под въпрос вашата способност да познаяте и пре-живеете Своята Истинска Същност.

О-о! Това е най-голямото откровение в настоящата книга! Какво великолепно заключение! Значи не ми се налага да предизвиквам противоположното на моята най-върховна версия на най-върховната ми визия на Истинската Ми Същност, за да я преживея.

Точно така. Тъкмо това ти говоря от самото начало.

Но не го обясни така!

Нямаше да го разбереш до този момент.

Не е необходимо да създаваш противоположното на Своята Истинска Същност и на Същността, която Избираш, за да я преживееш. Трябва само да си дадеш сметка, че тази противоположност вече е създадена някъде другаде. Трябва само да си спомниш, че тя

съществува. Това е „познание на плода на Дървото на Доброто и Злото“, което, както вече обясних, не е проклятие, не е първороден грях, а Първородно Благословение, както го нарече Матю Фокс.

А за да си спомните, че то съществува, за да си спомните, че всичко това сте го преживели преди - всичко, Което Е - във физическа форма... трябва само да погледнете нагоре.

Имаш пред вид „да погледнем навътре“.

Не, имам предвид *буквално това, което казах*. ДА ПОГЛЕДНЕТЕ НАГОРЕ. Да погледнете към звездите. Да погледнете към небесата. ДА НАБЛЮДАВАТЕ КОНТЕКСТУАЛНОТО ПОЛЕ.

Както казах и преди, за да се превърнете в същества на високи стъпала на еволюцията, нужно е само да увеличите уменията си да наблюдавате. Да видите „какво е реално“, след което да направите „каквото е функционално“.

И така, като наблюдавам нещата на други места във вселената, аз мога да установя какво е положението там и да използвам тези контрастни елементи, за да формирам своето разбиране за Истинската Си Същност тук и сега.

Да. Това се нарича „припомняне“. Не съвсем. Нарича се „наблюдение“. Какво според теб наблюдаваш?

Живота на други планети. В други слънчеви системи, В други галактики. Предполагам, че ако имахме достатъчно развити технологии, щяхме да наблюдаваме именно това. Смятам, че ВЕС имат способността да наблюдават това още сега. Ти самият каза, че те наблюдават нас, които сме на Земята. Така че, сигурно щяхме да наблюдаваме това.

Но какво всъщност? Не разбирам въпроса.

Тогава аз ще ти отговоря. *Наблюдавате собственото си минало.*

Какво???

Когато вдигнете поглед нагоре, вие виждате звездите - такива, каквито са били преди стотици, преди хиляди, преди милиони светлинни години. Това, което виждаш, в действителност *вече го няма*. Наблюдаваш миналото. И това е минало, в което *сам си вземал участие*.

Повтори го отново!!!

Ти си бил там, *преживявал* си всичко това, вършил си всичко това.

Така ли???

Нима не ти казах, че си имал много животи?

Да, но... Какво би станало, ако трябва да отпътувам за някое от тези места, отдалечени на множество светлинни години? Какво би станало, ако мога действително да отида дотам? Да бъда „точно сега“, в същия този момент, който не мога да видя от Земята, отдалечен на стотици светлинни години? Какво тогава ще видя? Може би два мои „аза“? Нима искаш да кажеш, че тогава ще вида своя Аз да съществува на *две места едновременно*.

Разбира се! И ще откриеш онова, което ти казвам от самото начало - че времето не съществува и ти съвсем не виждаш „миналото“! *Всичко става СЕГА*.

В онова „точно сега“ ти изживяваш животи, които в Земно време ще бъдат твое бъдеще. Именно разстоянието между твоите много „Азове“ ти позволява да преживееш различни самоличности и „моменти във времето“.

*И така, „миналото“, което си припомняш, и бъдещето, което ще наблюдаваш, е „сега“, което просто Е.*

Невероятно.

Да, и е истина и на друго ниво. Както ти казах: *Ние сме само Един*. Затова, когато погледнеш към звездите, ще Видиш НАШЕТО така наречено МИНАЛО.

Трудно ми е да разбирам всичко това!

Имай търпение. Искам да ти кажа и още нещо.

Ти винаги виждаш онова, което на твоя език би определил като минало - дори и когато гледаш непосредствено пред себе си.

Така ли?

Невъзможно е да видиш Настоящото. Настоящото „става“, след което се превръща във взрив от светлина, образувана от разпръскването на енергията и тази светлина стига до твоите

рецептори, очите ти, а *това отнема време*.

Докато тази светлина достигне до теб, животът си тече, *развива се*. Следващото събитие става *тогава*, когато светлината от *миналото събитие достигне до теб*.

Енергийният взрив стига до очите ти, рецепторите ти изпращат сигнали на мозъка ти, който интерпретира данните и ти казва какво виждаш. И все пак това съвсем не е пред теб. Това е само каквото си мислиш, че виждаш. С други думи, ти си мислиш за това, което си видял, казваш си сам какво е то и решаваш как да го наречеш, докато това, което става „сега“, предшества този процес и го изчаква.

Да го кажем по-просто, *Аз съм винаги една стъпка пред теб*

Боже мой, та това е невероятно.

Чуй Ме сега. Колкото повече разстояние си поставил между Себе Си и физическото местоположение на едно събитие, *толкова по-далеч в „миналото“ се оттегля това събитие*. Постави се няколко светлинни години назад и това, което ще видиш, ще бъде случилото се много, много отдавна.

Ала то не се е случило „отдавна“. Просто физическото разстояние е създавало илюзията за „време“ и ти е позволило да преживееш себе си едновременно „тук и сега“ и „там и тогава“!

Един ден ще видиш, че това, което наричаш време и пространство са едно и също.

Тогава ще разбереш, че *всичко се случва точно тук и точно сега*.

Това е... това е... *безумие*. Не зная как да го приема.

Когато разбереш това, което ти казах, тогава ще осъзнаеш, че нищо, *което виждаш, не е реално*. Ти виждаш образа на някогашно събитие, но дори и този образ, дори и тази енергийна експлозия е нещо, което подлагаш на интерпретация. Твоята лична интерпретация на този образ може да се нарече въ-ображение.

А с помощта на своето въображение, ти всичко можеш да си представиш. Защото - и това е най-голямата тайна за вас - вашето въ-ображение *работи и в двете посоки*.

Моля?

Вие не само *интерпретирате енергията*, вие я и създавате. Въображението е функция на съзнанието ви, което е една трета от вашето троично същество. В съзнанието нещо си представяте и то започва да придобива физическа форма. Колкото по-дълго си го представяте (и колкото повече измежду вас си го представят), толкова по-физическа става тази форма, докато интензивната енергия, която ѝ придавате, се *взриви в светлина* и хвърли своя образ върху това, което наричате своя реалност.

Тогава вие „виждате“ образа и отново го интерпретирате. И така, цикълът продължава. Това съм нарекъл Процесът.

Това СТЕ ВНЕ. Вие СТЕ Процесът.

Това Е БОГ. Бог Е Процесът.

Това имах предвид, когато казах, че вие сте *едновременно Творецът и Творението*.

Ето че всичко вече се явява в своята свързаност с всичко останало. Ние сме на път да приключим този диалог и аз ти обясних механиката на Вселената, тайната на целия живот.

Аз съм... слисан. Напълно съм поразен. Сега искам да намеря начин да приложа всичко това в живота си.

Ти го прилагаш. Не можеш да не го прилагаш. То *става*. Единственият Въпрос е дали го прилагаш съзнателно или *несъзнателно*, дали си следствие от Процеса или причина. Във Всичко, *бъди причина*.

Децата разбират това по един свършен начин. Попитайте едно дете, „Защо правиш това?“ и то ще ви отговори: „Просто така“.

Това е *единствената* причина да правиш каквото *и да било*.

Това е изумително. Това е изумителен изблик в изумителния край на този изумителен диалог.

Най-същественният начин да приложиш своето Ново разбиране е да причиняваш сам своя опит, а не да търпиш последиците му. И знай, че *не се налага да пресътворяваш противоположното на Истинската Си Същност в своето индивидуално пространство и опит*, за да познаеш и преживееш Кой Си Реално и Кой Избираш Да Бъдеш.

Въоръжен с това познание, ти можеш да промениш живота си и света.

И това е истината, която съм дошъл да споделя с всички ви.

О! Да! Разбирам! *Разбрах го!*

Много добре. Знай, че три са главните послания в целия диалог. И те са:

Ние всички Сме Едно Цяло.

Има достатъчно.

Нищо не трябва да се прави .

Ако приемете, че „всички ние сме едно цяло“, ще престанете да се отнасяте един спрямо друг така, както досега.

Ако приемете, че „има достатъчно“, вие ще споделяте всичко с всекиго.

Ако приемете, че „нищо не трябва да се прави“, ще престанете да се опитвате чрез действия да решавате своите проблеми, а по-скоро ще пренастроите съзнанието си на това просто да бъдете, което ще ви помогне да преодолеете „проблемите“ и условията, които са ги породили ще изчезнат.

Може би това е най-съществената истина, която трябва да разберете на този етап на еволюцията и добре е с нея да приключи нашият диалог. Винаги помни това и го превърни в мантра:

*Нищо не трябва да имам, нищо не трябва да правя и нищо не трябва да бъда, освен това, което съм в този миг.*

Това не означава, че „притежанието“ и „действието“ ще изчезнат от живота ви. Означава само, че онова, което преживяваш, че имаш или правиш, ще произтича от твоето битие, а няма да води към него.

Когато изхождаш *от* състояние на „щастие“, ти вършиш определени неща, защото си щастлив - противно на старата парадигма, когато си вършил определени неща, които да те *направят* щастлив.

Когато изхождаш *от* „мъдростта“, ти вършиш определени неща, защото си мъдър, а не защото се опитваш да придобиеш мъдрост.

Когато изхождаш *от* „любовта“, ти вършиш нещата, защото си любов, а не защото се стремиш да получиш любов.

Всичко се променя, всичко се обръща, когато изхождаш от определено „битие“, вместо да се стремиш „да бъдеш“. Ти не можеш да „действаш“, за да „бъдеш“. Независимо дали се опитваш да „бъдеш“ щастлив или да бъдеш мъдър, да бъдеш обичан - или да бъдеш Бог - не можеш да го постигнеш чрез действия. Истината е, че ще започнеш да действаш по удивителен начин, когато започнеш да бъдеш това, към което се стремиш.

В това е Божествената дихотомия. Начинът „да стигнеш дотам“ е „да бъдеш там“. Просто бъди там, където си избрал да стигнеш! Това е толкова просто. *Нищо не трябва да се прави.* Искаш да бъдеш щастлив ли? *Бъди щастлив.* Искаш да бъдеш мъдър? *Бъди мъдър.* Искаш да бъдеш любов? *Бъди любов.*

Такава е Твоята Същност във всички случаи.

*Ти си Моят Възлюблен.*

Направо дъхът ми спира. Така прекрасно разкриваш нещата.

Истината сама се разкрива. В истината има изящество, което поразява сърцето и го кара да се пробуди.

Това направиха тези „Разговори с Бога“. Те докоснаха сърцето на човешкия род и го пробудиха.

Сега те водят към един жизненоважен въпрос - въпрос, който цялото човечество трябва да си зададе. Можете ли да създадете една нова култура и дали ще го направите? Можете ли да създадете нов Първоначален Културен Мит, върху който да се основават всички останали митове и ще го направите ли?

Дали човешкият род е поначало добър или поначало зъл?

Това е кръстопътят, пред който сте се изправили. Бъдещето на човешкия род зависи от това накъде ще поемете.

Ако вие и вашето общество повярвате, че сте поначало добри, ще вземете решения и създадете закони, които са жизнеутвърждаващи и конструктивни. Ако вие и вашето общество повярвате, че сте поначало зли, ще вземете решения и ще създадете закони, които отричат

живота и са разрушителни.

Законите, които утвърждават живота, са закони, които ви позволяват да бъдете, да правите и да имате, каквото желаете.

Тези, които вярват в Първородния Грях и в това, че човекът поначало е *зъл*, твърдят, че Бог е създал закони, които да предотвратяват това да правите, каквото пожелаете - и е внушил създаването на човешки закони (при това в неопишуемо голямо количество), които се стремят да направят същото.

Тези, които вярват в Първородното Благословение и в това, че човекът е по своята природа *добър*, заявяват, че Бог е сътворил естествени закони, които ви *позволяват* да вършите онова, към което се стремите - и е издигнал човешки закони, които целят същото.

Каква е позицията, която ще заемете спрямо човешкия род? Каква е позицията, която ще заемете спрямо Самите Себе Си? Ако ви оставят да разчитате само на себе си, може ли да ви се има доверие? За всичко? И за останалите ли? Как се отнасяте към тях? Докато те ви се разкрият по един или друг начин, какво е изходното ви отношение?

Отговори ми на следния въпрос. Дали изходните ви разбирания водят обществото ви към *разруха* или *напредък*.

За себе си смятам, че може да ми се има доверие. Никога не съм смятал така по-рано, но сега вярвам. Превърнах се в човек, на когото може да се има доверие, защото промених своето отношение към самия себе си. Сега разбирам също така какво Бог иска от нас и какво не иска. Наясно съм.

Настоящите „Разговори с Бога“ допринесоха много за тази промяна, за осъществяване на прехода. И сега аз виждам в обществото онова, което виждам в самия себе си - не нещо, което се разпада, а нещо, което си пробива път. Виждам човешката култура най-сетне пробуждаща се за своето божествено наследство, осъзнаваща своето божествено предназначение и все повече осъзнаваща своята божествена Същност.

Щом виждаш това, това и ще пресътвориш. Беше изгубен, но сега отново намери себе си. Беше сляп, но сега си зрящ. И това е наистина удивителна благодат.

Понякога се откъсваше от Мен в сърцето си, но сега сме отново свързани в Едно Цяло и можем да останем свързани завинаги. Защото каквото ти си съединил, никой, освен теб, не може да разедини.

Запомни следното: Ти си винаги цял, защото никога не си разделен. Ти винаги си дял *от* БОГА, защото никога не си разделен *от* Бога.

Това е истината за твоето битие. Ние сме Едно цяло. И сега знаеш цялата истина.

Тази истина бе храна за гладната ти душа! Вземи и яж. Този свят е прежаднял за радостта. Вземи и пий! Направи го в Мое Име!

Защото истината е тялото, а радостта е кръвта на Бог, който е любов.

Истина.

Радост.

Любов.

Това са взаимозаменими понятия. Едното поражда другото и няма значение в какъв ред се явяват. Всички водят към Мен. Всички *са* Мен.

И така, привършвам този диалог така, както започна. Както е с живота, кръгът се затвори. Ти предаде истината тук. Получи радост. Получи любов. Тук ти се дадоха отговорите на най-големите загадки на живота. Остана само един въпрос. Това е въпросът, с който започнахме.

Въпросът е не на кого говоря Аз, а кой е този, който Ме чува?

Благодаря Ти. Благодаря, че говори *на всички* ни. Ние Те чухме и ще се вслушаме в думите Ти. Аз Те обичам. И сега, когато този диалог приключва, наистина съм изпълнен с истина, с радост и любов. Изпълнен съм с Теб. Чувствам своето Единение с Бога.

Това място на Единение е небето.

Сега ти си тук.

Ти никога не си напускал, защото никога не си преставал да бъдеш Едно цяло с Мен.

Това искам да знаеш. Това искам да остане в теб от този разговор.

А това е Моето послание към света:

Деца Мои, които сте на небесата, да се свети вашето име. Да дойде вашето царство, да бъде вашата воля, както на Небето, така и на Земята.

Насъщният ви хляб ви е даден днес и простени са вашите дългове, и вашите пропуски точно така, както вие прощавате на вашите длъжници.

И не се въвеждайте в изкушение, но избавете се от злото, което сте създали.

Защото твое е Царството и Силата и Славата вовеки веков.

Амин.

А сега заемете се с това да промените своя свят. Бъдете Своето Истинско Аз. Вече разбирате всичко, което е нужно да разбирате. Знаете всичко, което имате нужда да знаете. Вече сте всичко, което имате нужда да бъдете.

Никога не сте били нищо друго. Само че не сте го знаели. Не сте си го спомняли.

А сега си го припомнихте. Стремете се винаги да носите този спомен със себе си. Стремете се да го споделите с всички, до живота на които се докосвате. Защото вашата съдба е по-възвишена, отколкото сте си представяли.

Влизате в едно помещение, за да го изцелите. Дошли сте в пространството, за да го изцелите.

Няма друга причина да бъдете тук.

И знайте: Аз ви обичам. Моята любов е винаги с вас, сега и завинаги.

Аз съм винаги с вас.

*Винаги и във всичко.*

Довиждане, Боже! Благодаря Ти за този диалог. Благодаря. Благодаря! *Благодаря!*

И аз ти благодаря, Мое прекрасно създание. Благодаря ти! Защото ти отново даде глас на Бога - и място в сърцето си. А това е всичко, което и двамата истински винаги Сме Желали.

Отново сме заедно. И това е много добре.